roman

Alex Petre POPESCU

În fiecare zi

MOARE UN CELEBRU

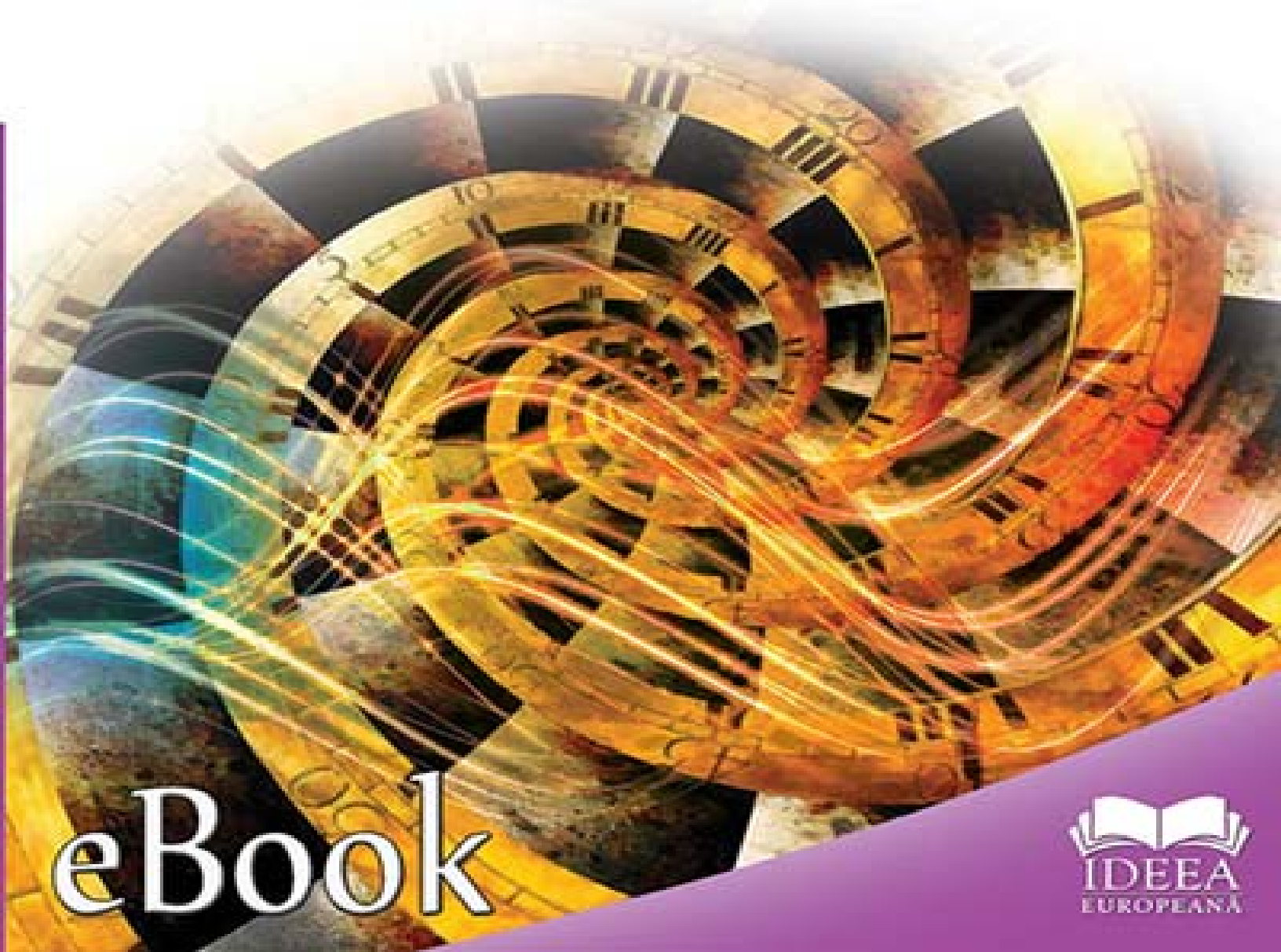

eBook

IDEEA EUROPEANĂ

Alex Petre Popescu

În fiecare zi moare un celebru

IDEEA EUROPEANĂ
2015

Colecția: Roman

Lector: Violeta Dumitru
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei

Editura Ideea Europeană
OP-22, CP-113, Sector 1, București,
Cod 014780, România
Tel/Fax: 4021-2125692; 4021-3106618
E-mail: office@europressgroup.ro
http://www.europressgroup.ro

ISBN ePUB: 978-606-594-485-5
ISBN PDF: 978-606-594-484-8
ISBN Print: 978-606-594-477-0

Copyright © 2015 Ideea Europeană

Parteneri:
www.librariapentrutoti.ro
www.bibliotecaeuropeana.ro
www.contemporanul.ro
www.europressgroup.ro

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Alex Petre Popescu s-a născut pe 28 august 1986, la București. A absolvit Liceul Octav Onicescu și secția Administrație Publică a Universității Nicolae Titulescu. Și-a descoperit devreme pasiunea pentru scris, care s-a materializat într-o activitate bogată în domenii precum jurnalism, publicitate sau traduceri de specialitate. În 2007, în calitate de redactor-șef, a pus bazele revistei *Chinta Royală*, prima publicație din România dedicată jocului de poker. În paralel, și-a dezvoltat cariera în domeniul IT, unde activează și în prezent. A debutat în literatură în 2013, cu romanul satiric *Cronicile unchiului Victor*, publicat la editura Infarom.

CAPITOLUL I

Luni 13:30 – Probleme serioase

După câteva momente de tăcere, timp în care ambele persoane aflate la masă se preocupaseră mai mult de tăvile cu mâncare din fața lor, veni și concluzia drastică a unui discurs care începuse cu multe minute în urmă.

— Dumnezeu mă urăște! declară Dinu, fără să-și ridice privirea din farfuria de plastic subțire, atent să aleagă, cu furculița, bucățelele de vită dintre cele de bambus sau ciuperci.

O asemenea viziune sumbră, atât asupra divinității, cât și asupra propriului destin, i-ar fi determinat pe majoritatea oamenilor să se oprească din mestecat, măcar pentru o clipă. Prietenul său însă se înfrupta în continuare din puiul cu sos dulce-acrișor, fără să se grăbească, de parcă ura divină putea să mai aștepte. Fie că nu era prima dată când auzea acest lucru, sau pur și simplu avea una dintre acele firi nepăsătoare, specifice omului modern, dintr-un motiv sau altul, îi luă aproape un minut până să încerce să-l contrazică.

— Exagerezi. E clar că nu prea te place, dar nu m-aș duce atât de departe. E cel mult o antipatie... Excelent puiul! continuă Luca, cu o ușoară satisfacție, când își văzu farfuria goală. Oricum, parcă erai agnostic ultima oară. Sau te întorci la religie în clipele grele?

Deloc descurajat de lipsa de compasiune cu care fusese

întâmpinat, Dinu observă că amicul său a terminat de mâncat, un prilej bun de a se face mai bine înțeles. Lăsă furculița de plastic alb sprijinită de marginea tăvii, pentru a putea gesticula în voie, ridică ochii către el și își reluă discursul.

— Bine, reformulez. În cazul în care există Dumnezeu, mă urăște. E singura explicație logică. Am cea mai nenorocită meserie din lume, cartea n-o să mi se publice niciodată, Irina sigur mă înșală… Acum c-ai adus vorba de religie, pot să adaug și-un frate care și-a pierdut mințile. Nu ți se pare destul? Cum ai defini tu situația?

— Drama intelectualului român, de condiție medie, la începutul secolului XXI, veni rapid răspunsul lui Luca, de parcă îl avea deja pregătit și doar aștepta momentul oportun.

Replica îl făcu să cadă puțin pe gânduri și avu nevoie de câteva momente, pentru a se regrupa și a reveni cu un nou argument.

— Tu n-ai problemele astea…

— Eu nu sunt intelectual, sunt mai mult un artist. Și fac eforturi să nu-mi complic viața. Nu-mi pasă de job, prietenă n-am, cărți nu scriu… N-am nici măcar frate, dar aici nu pot să-mi asum vreun merit… Știi care e problema ta, Dinule? Sau, cel puțin, una dintre ele. Iei lucrurile prea în serios. Nu poți să privești viața așa, să faci din orice o tragedie.

— Încerc să fiu mai optimist…

— Optimismu’ e pentru copii. Tu ai nevoie de resemnare. Ai o vârstă… s-a terminat. Lucrurile bune se întâmplă doar când ești tânăr. Luca se opri pentru o clipă, cât să ia o înghițitură din sticla de apă plată, apoi continuă, cu și mai multă convingere. Știu că mulți îți spun că la douăș’cinci ești încă tânăr, dar ești tânăr doar față de ei. Dacă îți zice unul care chiar este, are și mai puțină credibilitate. Tinerii spun numai tâmpenii. De-aia și li se întâmplă lucruri bune.

— Îmi plăcea mai mult discuția când era despre problemele mele reale, nu despre ale tale, de ordin psihic.

— Sunt convins. Ai fost mereu de un egoism feroce. Probabil e defect profesional. Te-ai obișnuit să intri cu bocancii în viețile oamenilor.

— Doar pentru a informa populația. E o formă complexă de altruism.

În timp ce își apăra moralitatea, Dinu apăsă pe butonul rotund al telefonului, pentru a-i lumina ecranul. Se uită plictisit la oră, ridică privirea și continuă, cu un glas lipsit de orice urmă de entuziasm:

— Bine că mi-ai adus aminte. Ar cam trebui să plec…

— Te temi de furia Cezarului?

— Nu cred că se enervează vreodată. N-are nevoie. E insuportabil și când e calm.

Se ridică de pe scaun, apucă, cu mișcări lente, portofelul și telefonul mobil de pe masă și le îndesă, pe fiecare, într-un alt buzunar din față al pantalonilor. Apoi, îi strânse mâna lui Luca, într-un gest tipic masculin de despărțire. Chiar înainte de a se întoarce cu spatele, pentru a părăsi zona de mese din mall, îi mai adresă prietenului său câteva cuvinte, asigurând continuitatea ritualului lor de la prânz.

— Ne vedem mâine, tot cam pe la aceeași oră. În cazu' în care n-o să am demnitatea să mă sinucid între timp.

— Nu face asta. Cine-o să mai scrie despre tragedie?

Întrebarea îi smulse o jumătate de zâmbet, pentru prima dată de când începuse discuția din timpul pauzei sale de masă. Era de apreciat că încerca să-l înveselească, sau, mai degrabă, că, într-o anumită măsură, chiar reușea, indiferent de intenții. În definitiv, rolul prietenilor este de a te face să te simți mai bine. Când se întâmplă în mod involuntar, e cu atât mai benefic, nu-i poți bănui de falsitate. De aceea, își arătă recunoștința cu

un nou gest de despărțire, de data aceasta de la distanță.

Mintea îi rămăsese fixată, într-un mod bizar, la întrebarea lui Luca, ignorându-i evidentul caracter retoric. În timp ce se îndrepta, cu pași lenți, spre scara rulantă, se gândea la răspuns, deși conștient de absurdul situației.

Cui i-ar da Cezar articolul despre moartea sa? Oare ar avea decența să-l scrie chiar el? Sau l-ar pune pe un tânăr student, încă în perioada de probă, unul care ar scrie greșit și titlul? Ar fi în stare. Desigur, ar ține un discurs lung despre pericolele meseriei de jurnalist și i-ar lăuda sacrificiul în slujba cetățeanului, chiar dacă ar muri acum, alunecând cu capul în balustrada de fier. La final, ar încheia apoteotic, l-ar alege pe cel mai inapt dintre cei fără experiență și l-ar încuraja să preia stindardul omului de presă, printr-un articol omagial. Probabil că nici n-ar fi printre știrile principale, ar apărea undeva în josul site-ului. „L-am apreciat mult pe Dinu, mi-a fost aproape ca un fiu, dar lumea nu prea dă click pe așa ceva“, și-ar motiva Cezar decizia, cu regret în glas. Dacă există o persoană care să-ți taie cheful și de sinucidere, doar el poate fi.

Probabil că știrea ar suna mult mai bine în alte ziare, care nu i-ar menaja memoria, din respect colegial. S-ar repezi ca vulturii să muște din hoitul său, ar săpa în trecutul lui fără milă, în căutarea unui titlu senzațional, la fel cum ar proceda și el în locul lor. „Ziaristul de la Gossip și-a prevestit moartea“, ar titra ei, dacă Luca le-ar povesti conversația de mai devreme. Poate chiar ar pune la îndoială natura pur întâmplătoare a tragediei. Într-un astfel de domeniu, în câțiva ani de activitate, e imposibil să nu deranjezi câteva persoane importante. „Senzațional! N-o să-ți vină să crezi ce mare șmecher îi pusese gând rău ziaristului de la Gossip“. Sigur ar reuși ei, într-un fel, să-l asocieze post-mortem cu cineva, de nici măcar el n-ar putea ghici identitatea acestei persoane misterioase. Cu o singură

excepție. O legătură pe care ar face-o orice jurnalist contemporan care se respectă. „Tragedie în presa de scandal din România! Intră să vezi modul șocant în care și-a pierdut viața un ziarist de la Gossip și ce legătură avea el cu Ty Julius“, ar suna cel mai previzibil titlu posibil.

Din nou Ty Julius! În mod sigur asta s-ar întâmpla. Toată presa i-ar călca pe cadavru ca să îl poată menționa pe Julius, indiferent de motiv. Numai despre el se vorbește acum. Ah, cât îl urăște! Pe cât de mult poți urî o persoană pe care n-ai întâlnit-o niciodată. Deși, în mintea lui, e evident că nu e vorba despre Julius. Nu e atât de superficial, încât să aibă sentimente puternice față de o vedetă de carton, un cântăreț fără voce, pe care propria lui breaslă l-a făcut relevant. E vorba despre ce reprezintă Julius: simbolul jobului său de om oribil, care îl obligă să scoată senzaționalul din necazurile altora. Acesta e unicul motiv pentru care își proiectează ura asupra lui.

Dacă ar mai fi avut timp să se gândească la asta, poate ar fi găsit, într-un final, puterea să-l ierte. Din păcate, nu făcuse decât să-și aducă aminte că trebuie să ajungă la birou și să încerce, din nou, să obțină un interviu. Cu Ty Julius.

Scările rulante îl purtaseră până la parterul mall-ului și se simțea, acum, cu picioarele pe pământ. Era liber să se concentreze, ca de obicei, asupra trecătorilor și să-și imagineze motivele pentru care ei erau mai fericiți decât el. Majoritatea păreau mulțumiți de viața lor. Mai ales cuplurile. În mod sigur, datorită jumătății feminine. Toate erau vesele, fără griji, probleme, frustrări, complexe… nu ca Irina. Nu putea fi niciuna ca Irina, s-ar fi văzut pe fețele partenerilor tortura psihică la care sunt supuși.

Un gras în cămașă roz îi intră brusc în câmpul vizual. Părea mai împlinit sufletește decât toți ceilalți la un loc. Dinu se pregăti să-l desființeze, în minte, pentru modul superficial de

gândire, pe baza căruia își menținea iluzia fericirii. Nu avu timpul necesar deoarece îl recunoscu peste doar câteva momente. Era Marian. Nu-l mai văzuse din facultate, însă era neschimbat. Poate ceva mai gras și mai vesel. Din fericire, lățimea culoarului din fața magazinelor de haine îți permitea să te ferești de privirea celor aflați pe partea cealaltă. Cu greu l-ar putea recunoaște cineva, venind înspre el din stânga, dacă își ținea capul întors spre vitrina din dreapta.

Astfel de gânduri nu mai aveau însă niciun rost, pentru că Marian îi făcea semne energice cu mâna și se apropia, cu un zâmbet larg, străbătând culoarul pe diagonală, ca un om fără respect față de legile nescrise ale universului.

— Dinuleee! Ce faci, măi, băiatule? Ce te-ai schimbat! Aproape să nu te recunosc!

Cuvintele porniseră ca o avalanșă, de când mai erau câțiva metri buni între ei. Acum, deja ajunsese în fața lui și îi strângea mâna cu putere, iar el încă nu apucase să reacționeze. Abilitatea lui Marian de a-l recunoaște, de la o asemenea distanță, îl luase total prin surprindere. Probabil îi subestimase vederea pentru că e atât de gras, deși n-ar putea să explice legătura.

Oare chiar fusese aproape să scape, sau era doar o expresie, care să sublinieze cât de mult se schimbase? Nu precizase dacă în rău sau în bine, dar, cunoscându-l pe Marian, nu putea fi decât un compliment. Unul pe care nu avea cum să i-l întoarcă. O discuție despre aspectul fizic l-ar fi putut face să se simtă prost. Trebuia să amâne amabilitățile până când Marian va menționa o reușită personală. Probabil un succes pe plan profesional. Atunci îi va putea întoarce complimentul. Oamenii ca Marian au mereu succese pe plan profesional.

— Eh, am mai îmbătrânit și eu. Tu? Ce mai zici? veni răspunsul lui Dinu, după momente de gândire, în urma cărora

se hotărâse să meargă pe cartea modestiei.

— Fii serios! Arăți mai tânăr ca în facultate. Uită-te la mine! îl invită Marian să-l admire, cu entuziasm, dându-se brusc un pas în spate și deschizând brațele larg, menținând o postură amenințătoare, într-un total contrast cu expresia feței, ca un Moș Crăciun pe care copiii preferă să-l privească de la distanță. Ar cam trebui să dau jos câteva kilograme, continuă el, cu un zâmbet care confirma că nici nu-i trece prin cap să facă vreun efort în acest sens. Apropo, nu ți-e foame? Eu mă duceam la etaj să mănânc ceva… Stăm și noi la masă, mai vorbim.

— Pauza mea de masă tocmai s-a terminat, trebuie să mă întorc la birou… Dinu se opri, așteptându-și interlocutorul să realizeze că încearcă să scape de el, dar, cum acest lucru nu se întâmplă, se simți nevoit să continue. Lucrez la un ziar. E foarte aproape, fac cinci minute pe jos de aici.

— Bravo! Ești formator de opinie!

— Doar negativă despre umanitate. Sunt redactor la Gossip. Simți impulsul de a se lansa într-o nouă tiradă la adresa jobului său groaznic, însă se răzgândi subit. Își aduse aminte de unul dintre reproșurile favorite ale Irinei. Într-adevăr, avea uneori tendința de a acapara conversația și de a menține discuția numai despre el. În plus, probabil n-avea cum să scape de Marian fără să-l lase să se laude puțin. Tu? Cu ce te mai ocupi? întrebă resemnat, pregătit să asculte clasicul discurs de corporatist, care descrie activitatea sa profesională banală de parcă ar lucra la sediul central Google.

După cum anticipase, fostul său coleg de facultate reacționă cât se poate de pozitiv, trăgând puternic aer în piept, pentru a putea vorbi cât mai mult, fără să se oprească. Ba chiar i se păru că a și răsuflat ușurat înainte, ca și cum s-ar fi temut că n-o să i se ofere ocazia de a-și prezenta realizările.

— Tocmai am intrat într-un proiect super tare! E mai greu

acum la început, e mult de muncă, n-avem timp deloc, dar o să ne ridicăm ușor-ușor. Avem câțiva băieți tari de tot… toată echipa de fapt. Suntem numai tineri, toți cu experiență în companii mari, toți gândesc bine de tot, out of the box… De-aia am și plecat de acolo și-am venit aici, nu poți să te desfășori în alte părți, să fii tu însuți… Aici e altă atmosferă…

Conștient că poate fi vorba despre orice, de la agenție imobiliară, până la vândut tigăi din ușă în ușă, Dinu se hotărî să grăbească puțin lucrurile. Profită de momentul când Marian se opri să mai respire și întrebă rapid:

— Și cu ce se ocupă firma asta?

— Aaa, e o editură. Suntem în domenii înrudite, continuă el, cu un zâmbet larg. Tu faci ziare, eu fac cărți, am ajuns bine amândoi…

– Editură!?

Puține cuvinte i-ar fi stârnit interesul pentru activitatea profesională a lui Marian, dar acesta era unul dintre ele, dacă nu chiar singurul. Părea o coincidență enormă să-l întâlnească tocmai acum, când are un roman de publicat. Ca absolvenți de Jurnalism, astfel de preocupări erau de înțeles, însă pe Marian mereu și-l imaginase în alte domenii, precum asigurări, vânzări, sau orice altceva care implică discuții lungi și plictisitoare. Uimirea lui sinceră era mai mult decât binevenită, trecând drept admirație, în ochii limpezi ai fostului său coleg, care era acum și mai motivat să continue.

— Da! Dar e ceva nou, cu o gândire modernă, tipu’ care a deschis afacerea a studiat în America… Nu publicăm decât materiale de calitate. Fără compromisuri! Asta e deviza noastră. Ne axăm mult pe dezvoltare personală, lecturi motivaționale… probleme serioase. Avem și o colecție de ficțiune, practic relansăm literatura română. Numai autori tineri, originali, care nu se tem de cuvinte tari, care au curaj să critice societatea fără

milă… Chiar luna asta scoatem ultima carte a lui Cristescu. Ai auzit de el, nu?

— Normal, răspunse Dinu, din reflex, deși nu avea nici cea mai vagă idee despre cine este vorba.

— O să fie cea mai tare de până acum. Se numește „Perfecționistul“. Și titlu’ sună bine de tot… Acțiunea are loc undeva în viitor și ăsta, personaju’ principal, e singuru’ care mai știe să scrie corect gramatical. Tare ideea, nu? O să fie genu’ ăla de roman care te pune pe gânduri, despre locu’ omului în societate, viață… probleme serioase…

— Dacă el e singuru’ care știe să scrie corect, cui îi mai pasă? Pentru cine scrie el așa de corect? N-o să li se pară celorlalți că scrie greșit? De fapt, cred că-n situația asta s-ar schimba regulile de scriere, s-ar adapta la noile cerințe și atunci, el chiar ar scrie greșit. E ca și cum ai ști acum sanscrită. Probabil că sunt unii care știu, dar cui îi pasă?

Valul de întrebări îl lăsă pe Marian fără replică, cu o privire nedumerită, ca de tânără căprioară, încercând să-și dea seama cum a ajuns într-o astfel de situație. Din fericire, își aminti destul de repede că nu intră în atribuțiile sale să cunoască răspunsurile.

— O să afli când apare cartea, spuse cu un zâmbet satisfăcut, prin care se vedea mulțumirea că a găsit soluția perfectă. Te chem la lansare! Îți fac eu rost de un exemplar cu semnătura autorului. O să fie valoros peste cin’zeci de ani…

Dinu se simțea puțin vinovat pentru modul în care atacase un om complet inocent, dar era incapabil să-și înfrâneze frustrarea față de alte romane contemporane, care erau publicate. De aceea, era timpul ca discuția să fie, din nou, despre el și implicit mai interesantă.

— Sper să te pot chema și eu la o lansare, cât de curând. Am terminat de scris romanul meu de debut, acum vreo două-trei

luni…

— Foarte tare! Despre ce e vorba?

— E greu de spus, așa, în câteva cuvinte. E autobiografic pe undeva, poate mai mult semi-autobiografic… Scriu oarecum modern, deși influența clasicilor asupra stilului meu e destul de evidentă. Cel mai puternic și-a pus amprenta asupra mea realismu' rus, într-o anumită măsură și cel francez. Dacă trebuie să mă raportez la ceva deja existent în literatură, aș zice că e o combinație între „De veghe în lanul de secară", cu un personaj principal mai interesant, și proza lui Balzac, dar fără descrieri plictisitoare. Însă nu prea seamănă cu nimic. Cred c-am reușit să creez ceva original, capabil să-i mulțumească atât pe cei care caută ceva nou, cât și pe cei mai conservatori.

De data aceasta, lui Marian îi luă și mai mult timp să-și revină. Îl trădase lipsa de experiență în lucrul direct cu scriitorii, o specie de oameni care par perfect normali, până încep să vorbească despre propriile creații. Deși nu prea erau pe aceeași lungime de undă, putea să aprecieze pasiunea cu care Dinu vorbea despre romanul său. Avea în ochi scânteia aceea a corporatistului de succes, o sclipire pe care Marian o observase, prima dată, la el însuși, în timp ce exersa în oglindă câteva tehnici de comunicare interpersonală. Era un semn clar că omul din fața sa are potențial. Și chiar dacă nu avea, era oricum domeniul altora de expertiză. De aceea, nu putea să reacționeze decât cu o propunere de colaborare.

— Neapărat să-l trimiți la noi! E exact ce căutăm… ceva original, să nu semene cu nimic.

În mod evident, Dinu se gândise deja la această posibilitate. De când auzise cuvântul „editură", îi și încolțise în minte ideea de a-l folosi pe Marian ca alternativă. Deși problema publicării îl îngrijora din ce în ce mai tare, încă mai trăgea speranța că lucrurile se vor rezolva, într-un final, fără să caute

recunoașterea valorii sale artistice și în alte părți. Asta nu-l împiedica însă să păstreze deschisă și o a doua ușă, în caz de urgențe literare.

— Sunt deja în discuții avansate cu un director editorial, e prieten de familie, a vorbit maică-mea cu el… Să vedem ce se întâmplă, încă nu știu nimic concret, poate nu ne înțelegem. Dacă e ceva, îți dau un telefon. Apropo, nu cred că mai am număru' tău, mi-am pierdut mobilu' acu' vreo doi ani, cu tot ce era în el.

Discuțiile nu erau deloc avansate, ba chiar nu avuseseră loc, aștepta de trei luni un răspuns care nu mai venea. Și în mod sigur nu mai avea numărul lui Marian. Își amintea foarte bine că acum vreo doi ani, când își schimbase vechiul mobil cu un smartphone, a trebuit să scrie fiecare număr, din nou, în memoria telefonului. Cum procesul se dovedise teribil de plictisitor, contactele pe care le considerase inutile n-au supraviețuit tranziției. Era însă o denaturare a adevărului acceptabilă, atunci când ai de a face cu persoane precum Marian, dependente de energie pozitivă.

— Sigur îl am eu pe al tău. Nu pierd niciodată numere de telefon, le păstrez pe toate, din liceu, de când mi-am luat primu' mobil. Nu poți să știi când ai nevoie de cineva. Îți dau un apel imediat. În timp ce butona telefonul, pentru a-l găsi pe Dinu în agenda sa încărcată, schimbă brusc subiectul conversației, încercând să păstreze un aer de totală nepăsare. Mai știi ceva de ăia din facultate? Cu Luca parcă te înțelegeai bine…

— Da… m-am mai întâlnit cu el, așa, întâmplător. Părea OK, nimic deosebit, lucrează în publicitate am impresia…

— Publicitate? Interesant, să știi că i se potrivește.

Din modul în care articulase cuvintele, n-aveai cum să-ți dai seama dacă era de bine sau de rău. Totuși, avea motive solide să nu-și asocieze imaginea cu Luca, acum când Marian devenise

un potențial ajutor în cariera sa literară. Nu uitase istoria, relativ recentă, a neînțelegerilor dintre cei doi. În doar câțiva ani, e puțin probabil să poți ierta pe cineva care, printre altele, o suna pe maică-ta în fiecare weekend, dându-se drept partenerul tău gay. Ai nevoie de mai mult timp pentru a trece peste așa ceva, oricât de multă energie pozitivă ai avea.

Din păcate, discuțiile cu Marian doar îți dădeau impresia că timpul trece extrem de greu. Acum, când scoase telefonul din buzunar, pentru a salva în memorie numărul său, ora de pe ecran îi reaminti că e teribil de târziu.

— Da, cred că i se potrivește, nu mi-am pus problema până acum… Mă bucur că ne-am mai văzut și noi, dar ar cam trebui să plec. Știrile nu se scriu singure. Deși așa ai fi tentat să crezi, la cum arată titlurile. Ne mai auzim, te anunț ce rezolv cu romanul.

— Așa să faci! Ținem legătura! se entuziasmă, din nou, Marian, în timp ce îi strângea mâna, cu satisfacție, ca după o întâlnire de afaceri reușită.

Contrar așteptărilor inițiale, și Dinu era mulțumit de cum decursese întâlnirea cu fostul său coleg de facultate. Credea că o să piardă zece minute din viață, ascultând un corporatist plictisitor vorbind despre lucruri neinteresante. Spre surprinderea sa însă, Marian se dovedise un corporatist plictisitor care lucrează la o editură. Ce putea fi mai interesant de atât, acum când are un roman de publicat? Se simțea parțial recompensat pentru anii de facultate, în care se purtase mereu frumos cu Marian, în timp ce toți ceilalți, și în special Luca, făceau glume cu grași.

Și când te gândești că a încercat să-l evite… După ce ani de zile a fost singurul care l-a tratat ca pe un om acceptat de societate, fără vreun interes ascuns, doar pentru că are un suflet mare, acum a fost atât de aproape să rateze ziua

recunoștinței, când Marian și-a însușit o potențială utilitate.

Oare e acesta marele său defect? Oare seamănă bunătate și pleacă, fără să mai aștepte vremea recoltei, pentru a culege roadele? Ce sens mai are să fie așa de altruist, dacă nu e răsplătit pentru asta? Astfel de întrebări îl măcinau psihic, în timp ce se îndrepta spre ieșirea din mall, mergând paralel cu vitrinele magazinelor. Se mișca atât de încet încât, dacă Marian s-ar fi uitat în urmă, cu siguranță ar fi crezut că treaba la ziar a fost doar un pretext pentru a scăpa de el. Dar, chiar dacă ar fi conștientizat acest risc, n-ar fi făcut nimic în sensul acesta. Nimănui nu-i păsa ce crede Marian.

CAPITOLUL II

Luni 14:30 - O nouă generație de profesioniști

Liftul spațios și bine iluminat urca spre etajul al treilea, acolo unde își avea sediul ziarul Gossip, ocupând două apartamente alăturate, transformate acum într-unul singur. Anticipând, probabil, astfel de proiecte ambițioase, proprietarul dărâmase peretele despărțitor, înainte de a le oferi spre închiriere. Doar el afectase structura de rezistență a blocului printr-o asemenea decizie radicală, deși ceilalți locatari erau, în mare parte, tot persoane juridice. Acest lucru îi dădea posibilitatea lui Dinu să se laude, ironic, în fața diverșilor invitați, spunând: „Noi nu suntem un ziar de apartament, ca toți amatorii, suntem de două apartamente“. O glumă care îl deranja teribil pe Cezar, de fiecare dată, deoarece considera mutarea sediului, într-un spațiu cu suprafață dublă, un triumf personal al carierei sale de redactor-șef.

Dinu își aranjă părul într-una dintre oglinzile imense ale liftului, savurând fiecare moment rămas până la deschiderea ușilor. Se atașase de el încă din prima zi de lucru, era și principalul motiv pentru care își făcuse speranțe mari la început. Modern și elegant, însă fără a fi ostentativ cu luxul său, folosea lemn, metal, lumini și sticlă pentru a crea în interior un ambient perfect. Se mișca între etaje cu grație, încet, dar sigur, cu un zgomot minim, deloc deranjant, precum bătrânul

majordom al unui aristocrat. Sprijinit cu umărul de peretele din dreapta, se simți ușor egoist pentru că nu împărțea cu nimeni spațiul generos al ascensorului.

Influențat, bineînțeles, de filmele americane cu oameni de afaceri, în fiecare dimineață, când venea la birou, liftul îl făcea să-și imagineze că e un bancher, un broker, sau orice altă persoană importantă care tranzacționează mai mulți bani decât există. Iluzia fragilă era însă susținută doar de magia liftului și se risipea imediat cum ajungea în fața ușii ziarului.

Gossip nu merita un asemenea lift! Era înșelător și îți făcea speranțe deșarte. Adecvat putea fi doar un lift vechi, ca dintr-un bloc comunist, unul strâmt și murdar, unde miroase atât de neplăcut, încât trebuie să-ți ții respirația până cobori. Placajul de lemn să fie plin de mâzgăleli, scrise cu o cariocă neagră, cu mesaje sinistre precum „Iisus vine! Pocăiți-vă!“, sau „Sclav supus caut stăpână!“, urmat de un număr de telefon indescifrabil. Ceva care să sugereze deșertăciunea și absurdul, să te introducă în atmosfera unui ziar de scandal.

Sunetul inconfundabil, care preceda deschiderea ușilor, îl dezmetici brusc, ca un declanșator al reflexului condiționat de trezire la realitate. Păși cu grijă în afara liftului, uitându-se peste umăr înapoi, fără nicio urmă de regret, doar cu o ușoară nemulțumire. Cu liftul n-avea nimic, lui însă îșI reproșa mereu acest scurt moment de naivitate.

Privirea îi rămase fixată, pentru câteva secunde, la ușa apartamentului cu numărul doisprezece, singurul de pe etaj care nu fusese cucerit de expansiunea lui Cezar. Nici acum nu știa cu ce se ocupă cei de dinăuntru, deși se gândise de multe ori la asta. Presupunea că e vorba de videochat sau masaj erotic, deoarece văzuse, în repetate rânduri, mai multe tinere atrăgătoare intrând și ieșind din apartament. Desigur, există multe motive pentru care femeile frumoase ar putea frecventa

un loc, dar prostituția rămânea prima lui opțiune. O meserie care i se părea ceva mai cinstită decât cea în slujba căreia societatea îl obliga să-și pună talentul literar.

Perspectiva aceasta nu-l împiedică însă să-și continue drumul, de-a lungul holului, și să apese cu putere pe clanța ușii de metal, pe care era așezată, cu grijă, o plăcuță inscripționată scurt „Gossip“, de parcă locatarii voiau să pună stăpânire complet pe înțelesul cuvântului. Îi plăcea să intre în forță, grăbit, de fiecare dată, să lase impresia că își ia munca în serios. Era conștient că manevra nu mai funcționa de mult, deoarece nu făcea și alte eforturi pentru a-și ascunde lipsa totală de interes, dar devenise deja obișnuință. Precum zmeul care își trimitea întotdeauna buzduganul înaintea sa, deși obiceiul îi aducea doar deservicii.

Abia făcuse câțiva pași și secretara deja îl fixa cu o privire plină de reproș, acea privire a omului care are impresia că își face treaba mai bine decât ceilalți. Profesional vorbind, probabil că avea dreptate. Era de departe cea mai dedicată idealurilor companiei, dintre toți angajații, și îl asculta pe Cezar orbește, condusă de o nespusă admirație față de acest om, pe care îl considera una dintre mințile luminate ale jurnalismului modern. De altfel, o părere cu care nimeni altcineva nu era de acord, dar tocmai acest lucru o făcea secretara perfectă. Credința în cauzele pierdute e, de cele mai multe ori, și cea mai puternică.

Însă, după standardele complet subiective ale lui Dinu, nu-și făcea treaba bine deloc. Cu o față ștearsă, dominată de trăsături ușor masculine, ochelari mari cu rame groase și vizibile tendințe de îngrășare, era departe de a avea un aspect fizic plăcut, prima și cea mai importantă cerință a postului, în opinia sa. Nu poți ajunge departe cu o secretară urâtă, profesional vorbind. O concluzie la care ajunsese singur, după ani de

experimente pe propria persoană. Momentul acesta era o nouă confirmare. Încă nu ajunsese la calculatorul său și deja i se tăiase cheful de muncă.

— Te caută domnul Cezar de vreo jumătate de oră, de când s-a terminat pauza de masă…

— L-am văzut pe Ty Julius cum intra într-o sală de cinema, a trebuit să mă duc după el. Până să-mi dau seama că era altcineva, deja mă prinsese acțiunea și am stat să văd filmu' până la sfârșit. Am pierdut și zece minute la coadă la floricele…

Secretarei ziarului Gossip nu i se păru deloc amuzantă explicația lui Dinu și își păstră neschimbată expresia feței, un amestec de reproș și plictiseală, care o făcea să arate și mai puțin atrăgătoare ca de obicei. Nu avea însă de ce să se simtă nemulțumit, toată lumea știa că nu râde decât la glumele lui Cezar.

Își continuă liniștit drumul spre biroul redactorului-șef, încă reflectând la prejudiciile de imagine pe care le provoca persoana de la intrare. Probabil erau de vină, din nou, filmele americane, cu actrițele lor, pe cât de necunoscute, pe atât de frumoase, îmbrăcate în ținute elegante și provocatoare, care apar, preț de câteva secunde, în importantul rol de asistentă sau secretară. Realitatea e întotdeauna mai crudă, iar Dinu era conștient de acest lucru, dar, în acest caz, parcă cruzimea era totuși prea mare.

Ar fi trebuit să dea buzna chiar acum peste Cezar, să-l privească drept în ochi, cu compasiune și înțelegere, ca un om care îi vrea binele și nu mai suportă să-l vadă într-o astfel de situație, și să-i spună direct, fără ocolișuri: „Cezar, nu se mai poate așa, ne face de râs. Uită-te și tu la ea cum arată, nu se potrivește deloc cu liftul…“ Din păcate, era sigur că un moment de sinceritate n-ar fi avut efecte negative decât asupra lui însuși, greu de crezut că l-ar putea convinge s-o dea afară pe

propria lui fiică.

Odată ajuns în fața ușii, își luă un aer preocupat, vizibil apăsat de responsabilitățile postului, și își anunță prezența cu două bătăi scurte în lemn. Realiză brusc că ar fi trebuit să țină câteva foi în mână, pentru a reproduce mai bine imaginea angajatului ideal. Era prea târziu însă să se mai întoarcă din drum, așa că intră, hotărât să se folosească doar de talentul personal în a se preface că muncește.

— Dinule, pe unde ai fost? îl întâmpină imediat Cezar, fără a-i oferi posibilitatea de a răspunde. Pe tine te așteptam. Avem pe cineva nou, e în probe momentan, dar am un sentiment bun. Știi că nu mă înșel eu la de-astea. Ăsta e talentul meu, citesc oamenii, am ochiul format. Dacă îți amintești, când ai venit prima oară aici, ți-am zis de la început c-ai stofă de ziarist. Și uite, acum, ai ajuns atât de bun, încât poți să-i înveți și pe alții.

— Da, merci… înseamnă mult venind de la tine. Totuși, nu cred că sunt cea mai potrivită persoană. Mi s-a spus de multe ori că nu știu să explic prea bine, mă pierd în detalii. E principalu' motiv pentru care n-am vrut să mă fac profesor, asta și salariile mici. Bine, nici în presă nu e mai grozav…

Simțind că discuția ia o întorsătură nefavorabilă, Cezar îl întrerupse scurt, atent în continuare la ecranul laptopului, din care nu-și ridicase privirea niciun moment.

— Nu fi modest! Am încredere în tine. Nici nu-ți dai seama cum zboară timpul, trebuie să pregătim o nouă generație de profesioniști. I-am zis să te aștepte la biroul tău, ar fi cazul să te grăbești, prima impresie e foarte importantă.

Cezar ieșea mai mereu câștigător din astfel de situații, în principal pentru că își dorea mai mult victoria. Într-o dispută contra lui, diferența de ambiție era atât de mare, încât era evident de la început cine o să-și impună punctul de vedere. De aceea, nici nu puse la inimă acest nou eșec. Părăsi încăperea în

tăcere și plecă, fără să se grăbească, spre biroul său, unde noua speranță a jurnalismului probabil începuse să-și piardă răbdarea.

Postura de formator de ziariști nu-l încânta deloc, și asta nu pentru că ar fi vrut să ducă cu el în mormânt tainele presei de tabloid. Era doar o responsabilitate în plus și încă o persoană cu care era forțat să socializeze. Un domeniu ca acesta are darul de a atrage unele dintre cele mai neplăcute caractere, dornice să scrie despre personajele sinistre pe care le admiră în secret. O astfel de personalitate, dublată de entuziasmul debutantului, formează o combinație periculoasă de sociopat de birou. Deja își imagina cum o să i se plângă lui Luca, a doua zi, în timpul pauzei de masă.

Dinu împărțea cu alți doi colegi spațiul de lucru, o cameră mare, proiectată inițial drept sufragerie, devenită acum izvorul știrilor senzaționale. Având câțiva ani de experiență în spate, amândoi erau la fel de scârbiți ca și el, oferindu-i unicul element pozitiv pentru sănătatea sa mintală: confirmarea că are o perspectivă corectă asupra meseriei sale și nu-i lipsesc anumite calități native, care l-ar face mai potrivit. Un lucru pe care urma să-l afle și noul membru al echipei, după ce petrecea ceva timp în compania lor.

Păși în cameră, pregătit de ce este mai rău, și observă, în același timp, persoana care se afla la calculatorul său, așezată cu spatele, precum și fețele colegilor, care îl întâmpinau cu un zâmbet viclean. Un păr lung și bogat, curgând în șuvițe șatene, ușor ondulate, era tot ce mai putea vedea acum. Se apropie cu grijă, fără să scoată vreun sunet, și se opri la doar un pas în spatele ei. Își luă câteva secunde, pentru a se asigura că își va controla perfect expresia feței, și i se adresă scurt, cu o voce care trăda și teamă, și speranță, în același timp:

— Bună, eu sunt Dinu.

Fata tresări puțin, ca trezită din vis, și își întoarse imediat fața către el, cu un zâmbet cald și sincer, vizibil bucuroasă că îl vede.

— Scuze, nu eram atentă. Simona, încântată!

După ce rosti ultimul cuvânt, îi întinse mâna cu stângăcie, încă așezată pe scaunul de birou, cu corpul răsucit pe jumătate, încercând să pară cât mai serioasă posibil. O tentativă care, deși nu își atingea scopul, o făcea să arate adorabil, ca un copil care imită manierele unui adult. Cel puțin în ochii lui Dinu, aflat sub puternicul impact al unei surprize de proporții. Se aștepta, bineînțeles, să vadă la noul ziarist tinerețe și inocență, dar nu în armonie cu astfel de trăsături plăcute, descriind o frumusețe simplă, pe cât de fragedă, pe atât de feminină.

Se dezmetici la timp, suficient de repede încât să-i strângă mâna, înainte ca ea să-și fi pierdut speranța. Era chiar mai delicată la atingere decât își imaginase, și avusese așteptări destul de mari. Ar fi prelungit momentul cât mai mult posibil, însă teama de a nu lăsa o primă impresie greșită îl făcu să-i elibereze mâna rapid, privind cu regret cum coboară, ușor, spre mânerul scaunului.

— Îmi pare rău că trebuie să stau pe capul tău. Promit să învăț repede.

— Nu-ți face griji, e plăcerea mea. De mic mi-am dorit să fiu profesor, o asigură el, zâmbind binevoitor.

— Atunci, o să fiu cea mai bună elevă, continuă ea, din nou cu seriozitate adorabilă.

— Da… sunt convins, declară Dinu, cu mintea pierdută.

Din acest motiv, încrederea sa în potențialul ei păru puțin nesinceră. În realitate însă, pentru el, Simona era deja cea mai bună elevă pe care o văzuse vreodată.

CAPITOLUL III

Luni 15:30 - Seara fetelor

De minute bune, Dinu nu se mai oprise din explicații, nici măcar pentru o clipă, atent la ecranul calculatorului, pe care site-ul ziarului Gossip era afișat, cu scopul de a servi drept exemplu. Din când în când, își întorcea privirea spre Simona, așezată pe un scaun în dreapta lui, asigurându-se că îl urmărește cu suficient interes în continuare. Deoarece avea mâna dreaptă imobilizată pe mouse, atunci când ajungea la un element esențial, îl evidenția îndreptând spre el arătătorul de la mâna stângă.

— Cel mai important lucru este titlu'. Chiar dacă e știre, articol, interviu, ce vrei tu... dacă nu i-ai pus un titlu bun, ai scris-o degeaba. Oamenii nu mai stau trei ore pe site-uri să citească toate prostiile, se uită repede la titluri și apasă pe ce li se pare interesant. Bine, tot prostii ajung să citească, dar targetate, pe gustu' lor. Dacă scrii despre un subiect mai banal, așa, trebuie să le dai măcar impresia că îi interesează, o reglezi din titlu. O să te-njure la comentarii, o să scrie ei acolo că autoru' e un idiot, că suntem o mizerie de ziar, tâmpenii de-astea... Nu contează. Important e să dea click pe articol și să faci accesări. Dacă nu te-njură pe tine, îl înjură pe-ăla despre care ai scris. Oricum, ăștia care comentează sunt și cei mai proști, poți să scrii orice că tot citesc.

În acest timp, Simona îl asculta fascinată, în primul rând datorită convingerii cu care enunța regulile jurnalismului de tip Gossip, ca din manualul fundamental al unei științe exacte. Desigur, unele aspecte poate nu erau conform așteptărilor ei inițiale, dar, cu un astfel de mentor, părea dispusă să treacă peste orice.

— Tot așa, foarte important, să știi ce vrea lumea să vadă, continuă Dinu, la fel de pasionat ca și până acum. Mereu sunt câteva subiecte la modă. Acum sunt protestele, câinii maidanezi, înainte era accidentu' de la Botoșani… mereu e ceva. De-astea încerci să te legi cât de mult poți. Chiar dacă știrea e despre altceva, încerci să faci o legătură, pui ceva acolo în titlu, cât să dea ăștia click… Peste câteva luni vin alegerile. Acolo e mai complicat, sunt diverse interese, trebuie mai multă atenție. E capitol separat, o să revin la el mai târziu… La fel, mereu sunt și vedete la modă. Cum e Ty Julius. Despre ăștia poți să scrii orice tâmpenie, că se citește. Aici trebuie să fii creativă, să găsești subiecte. Zici de rude, de prieteni, cauți ce-a mai pus pe Facebook… te descurci. Când e un eveniment, gen se însoară sau ceva, atunci e mai ușor, îți dai seama. Dar astea sunt rare, în general nu se întâmplă nimic.

— Aș vrea să scriu despre Ty Julius, îmi place mult de el, își făcu Simona suficient curaj cât să-l întrerupă. Îmi place și cum arată, și cum cântă, chiar și numele e super tare. Ty Julius, pronunță ea rar, apăsând puternic pe „J“, într-o citire specific balcanică.

— Un nesimțit. Dacă îi zici numele așa, cred că-ți închide telefonu' în nas. S-ar simți ofensat. El face muzică și-n engleză, e artist internațional… trebuie să-i respecți imaginea, româna e pentru fraieri. Oricum, dă-l dracu', îl cheamă Iulian Tilea.

— Pare foarte de treabă la televizor, își reluă Simona complimentele, de data aceasta cu mai puțină încredere în glas.

— Pare nenorocitu', se străduiește. O să te convingi singură, ai timp. Încerc să-i iau un interviu de vreo două săptămâni și mă tot amână. Parcă mi-ar face mie o favoare. A uitat când era disperat să scriem ceva și de el. În fine, să nu-l lăsăm să ne strice ziua.

Dinu realiză repede că se lăsase ușor dus de val, în această campanie de denigrare a lui Julius. Nu era momentul potrivit să-i arate elevei latura sa negativă, chiar acum, de la prima lecție. De aceea, termină propoziția cu un zâmbet cald, ca un om cu suflet bun, care încearcă să evite astfel de subiecte supărătoare. Simona se înveseli și ea imediat, semn că nu prea o afectau emoțional noile informații.

— Să revenim la titluri. Ca să înțelegi mai bine, o să-ți dau câteva exemple. Uite, să zicem că vrem să facem o știre din showbiz, ceva cu vedete internaționale. Intrăm pe un site în engleză, cum e ăsta, și ne uităm la ce mai e nou. O să-ți scriu eu o listă cu site-uri unde să cauți, să-mi aduci aminte... Vezi știrea asta? Impresarul cunoscutului rapper 50 Cent a decedat astăzi la locuința sa din... și așa mai departe. Asta e foarte bună! Are două elemente esențiale: cineva a murit și o vedetă. Cu elementele astea două, ai tot ce-ți trebuie. Bine, tu faci un titlu frumos, nu ca al lor, așa banal. De exemplu: „Șoc la Hollywood! Lumea filmului este în doliu". Evident, dedesubt pui o poză cu 50 Cent. Nu contează că e cântăreț, a apărut și-n niște filme.

— Oamenii o să creadă că a murit el...

— Exact! Și atunci pac, dau click să citească. Asta e și ideea. Cui îi pasă de impresar? Văd că prinzi repede, e bine... Dacă moare 50 Cent, scriem altfel, și mai frumos: „A murit una dintre cele mai mari vedete din lume!" Poți s-adaugi și „în floarea vârstei", „ la doar 40 de ani", sau cât are el, ceva de genu' ăsta, să-și dea omu' seama că nu e vorba de vreun moș. Poza, la fel, foarte importantă. Acum, când chiar e vorba de 50 Cent, nu mai

poți să pui direct poza cu el, că e prea pe față. Mulți iau poza și-o acoperă în Paint cu un pătrat negru, de la gât în sus. Mie nu prea îmi place, e cam necivilizat. Prefer să caut una de la spate, mai neclară, chiar dacă unii își dau seama cine e, nu e tragedie, tot apasă… Pe vremuri, când ziarele erau pe bani, trebuia să informezi. Acum, când e pe click-uri, scopu' e să-i faci curioși.

— Am înțeles, are sens, interveni Simona, pentru prima dată cu o impresie referitoare la regulile jurnalismului.

— Are, normal. Dac-ai observat, în titluri se folosesc multe expresii care stârnesc curiozitatea: „Recunoști al cărei vedete de la noi este acest trup perfect?", „N-o să-ți vină să crezi ce au făcut acești doi tineri, chiar de Ziua Îndrăgostiților", „Wow! Cum arată noua iubită a lui Ty Julius". Îți dai seama, după ce citesc știrea, o să fie dezamăgiți. Te înjură la comentarii, și pe tine, și pe Julius, înjură și de Gossip, ți-am mai zis, asta e situația…

— Și dacă îi tot dezamăgim, de ce se mai întorc pe site? întrebă Simona, cu inocență.

— Se întorc pentru că le place, le dăm ce-și doresc. Ei asta vor, vedete inventate de noi pe care să le urască, un loc unde să-și verse furia, unde au impresia că părerea lor contează. Suntem singura lor distracție…

Nu se știe cât timp ar fi continuat Dinu să expună beneficiile tabloidelor pentru umanitate, deoarece soneria telefonului său mobil îl întrerupse, anunțându-l că, dintr-un motiv sau altul, cineva dorește să îi audă vocea. Îl ridică rapid de pe birou, se uită la ecran și apoi se întoarse către eleva sa, pentru a explica situația, ca un profesor responsabil.

— Scuză-mă, trebuie să răspund, e frate-meu. Nu sună niciodată degeaba, nu-l lasă religia. Revin imediat.

Nu era deloc nerăbdător să asculte o predică despre calea spre fericirea veșnică, dar îi mulțumea, în gând, pentru

momentul oportun pe care îl alesese. Se simțea nevoia unei recreații, după ce parcursese atât de multă materie din artele jurnalismului modern. Dorind s-o impresioneze pe mai tânăra sa colegă, își luase în serios rolul de formator și, acum, se temea să nu fi forțat prea tare. Se consola cu gândul că, la urma urmei, e imposibil să știi cum gândesc femeile, iar efectul oricărei alte abordări ar fi fost la fel de incert.

Preocupat cu astfel de procese de conștiință, străbătu drumul de la biroul său până la balconul camerei, cu un aer serios, care anticipa o conversație importantă. Apucă mânerul ușii și îl răsuci cu grijă spre dreapta, atent să nu scape telefonul mobil din cealaltă mână. Făcu câțiva pași mărunți, suficienți pentru a ajunge lângă un colț al balustradei, patină cu degetul pe ecranul viu colorat și apoi îl ridică în dreptul urechii.

— Da, Andrei, răspunse el plictisit, sprijinindu-se în coate de marginea balconului, admirând priveliștea de la semiînălțime. Ce soluție să-mi salvezi sufletu' ai mai găsit?

— Mă bucur să te găsesc într-o dispoziție așa bună. Soluțiile sunt aceleași, au fost mereu acolo și trebuie să vină, în primul rând, din inima ta. Eu pot să te ajut doar cu un sfat, ca de la frate la frate, din puținul pe care mi l-a arătat și mie Dumnezeu… Știi că nu-mi place să vorbesc la telefon despre astfel de lucruri. Te-am sunat pentru că suntem în cin'sprezece, nu-mi spune c-ai uitat…

Se așternu un scurt moment de tăcere, până când Dinu își aminti semnificația acestei date și ce obligații veneau odată cu ea.

— Cum să uit, mă, de ziua bătrânilor!? De dimineață tot zic că te sun, să te întreb la ce oră mergem, dar n-am apucat. Sunt proteste prin oraș, mi-a venit un om nou în probe, e nebunie pe aici… Nici cadou n-am avut când să iau…

— Dacă poți să ajungi pe la șapte, e perfect. E cam târziu să

mai cauți acum un cadou. Am luat eu ceva, îl dăm din partea amândurora. Vino direct. Încearcă să nu întârzii, să avem timp să mai vorbim și noi, poate continuăm discuția de mai devreme.

— Absolut! La șapte sunt acolo.

— Bine, ne vedem diseară. Ia-o mai ușor cu munca, e abia luni. E voia Domnului să ne mai și odihnim. Ai grijă de tine.

— Așa o să fac, vorbim.

Își luă la revedere, grăbit, de la fratele său, ca un om ocupat, dornic să se întoarcă la lucru. În realitate însă, cauza pornea de la pierderea lui de memorie, care atrăgea după sine alte complicații, ce trebuiau rezolvate, cât mai rapid, cu un telefon.

Din câteva atingeri ale ecranului, apelă numărul Irinei din agendă, își așeză telefonul la urechea dreaptă și reveni în poziția de dinainte, rezemat în coate. Ascultă concentrat sunetul tonului de așteptare, pregătindu-și cuvintele în minte, până când auzi răspunsul sec al vocii de la celălalt capăt.

— Iubire, eu sunt. Ești plictisită? Ai chef de distracție în seara asta?

— Nu prea, a fost agitație toată ziua, mi-au tăiat ăștia cheful de orice…

— Ai timp să-ți revii până la șapte. Mergem la ai mei, e aniversarea căsătoriei, două’șapte de ani, cred, sau douăș’opt, mulți oricum. Ți-aș fi spus mai din timp, dar abia acum am aflat și eu. M-a sunat frate-meu adineauri să mă anunțe că facem masă mare, sărbătorim. Știe și el că e aiurea să ne zică, așa, în ultima clipă… mi-a explicat situația, s-a scuzat c-a uitat… l-am înțeles.

— Transmite-le „la mulți ani“ din partea mea, n-am cum să ajung. I-am promis unei colege c-o ajut cu pregătirile pentru nuntă, facem un fel de seara fetelor. Plecăm de la muncă amândouă, direct la ea acasă, probabil o să stau toată noaptea. Îmi pare rău, e prea târziu să-i spun acum că nu mai vin. Dacă

mă anunțai din timp, găseam o soluție…

— Înțeleg, înțeleg… Ce coincidență nefericită! Cine e colega asta care se mărită, o cunosc?

— Diana, n-o știi, nu cred că ne-am întâlnit vreodată cu ea. O s-o vezi când mergem la nuntă. Încă n-a stabilit data. Îți spun când e sigură, o să te anunț din timp.

Deși nu o avea în fața ochilor, din inflexiunile vocii, Dinu și-o imagina rostind ultima frază, cu zâmbetul ei satisfăcut, ușor malițios, care o făcea să arate precum personajul negativ tipic din telenovele, bruneta fără scrupule. În mod normal, n-ar fi răspuns cu aceeași monedă, fiind genul de personalitate care evită conflictele. Acum însă se simțea dator să ofere măcar indicii subtile că știe cum stau lucrurile.

— De-abia aștept! Îmi imaginez ce nuntă nemaipomenită o să fie, dacă încep de pe-acum pregătiri așa serioase. Cred că trebuie să-mi iau și-un costum nou…

— Te descurci tu, îi răspunse Irina, pe un ton neutru, părând neafectată de replica lui. Nu mai pot să vorbesc, am foarte mult de lucru. Încă o dată, „la mulți ani fericiți“ pentru ai tăi și îmi pare rău că nu pot să vin. Distracție plăcută. Dacă poți și tu, ne vedem mâine seară.

— Bine, mâine atunci, confirmă Dinu, cu un amestec de frustrare și dezamăgire în glas. Distracție plăcută și vouă, pa pa.

De data aceasta, apăsă direct pe butonul de închidere al telefonului, dorind să vadă, cât mai repede, cum se întunecă ecranul. Îl îndesă cu mișcări lente într-un buzunar, continuând să privească, de sus, mașinile parcate și trecătorii.

Deși i se părea că, după conversația cu Irina, orice dubiu tocmai a fost spulberat, printr-un paradox ciudat, simțea că incertitudinea îl omoară. Se gândea s-o sune din nou, să-i spună că știe, că toate scuzele și pretextele nu mai au niciun rost. Dar, la ce i-ar fi folosit asta? Ar fi negat oricum, indiferent de adevăr,

poate chiar i-ar fi compromis și mai mult șansele de a-l afla vreodată.

Se întoarse, ușor dezorientat, spre ușa balconului, pentru a reveni în sufrageria ziarului Gossip. Prin sticla geamului o putea vedea pe Simona, stând cuminte la calculatorul lui, așteptându-l să revină cu o nouă lecție. Părea atât de pură și nevinovată, în comparație cu imaginea Irinei zâmbind, care îi rămăsese fixată în minte.

Oare așa o văzuse și pe ea, acum câțiva ani, când s-au întâlnit prima dată? Nu-și mai putea aminti. Poate că timpul o stricase, sau jobul, sau poate chiar el. Sau poate că totul era doar în imaginația lui și ele erau toate la fel, și singurul factor care îi influența percepția era unghiul din care privea, prin sticla curată a geamului de la balcon, sau prin cea prăfuită a celor trei ani de relație.

Nu putea să excludă însă posibilitatea ca ea să fi fost așa de prima dată, că alesese greșit încă de la început. Își reproșa constant lipsa de ambiție. Mereu se complăcea în situații, se mulțumea cu puțin. Poate că, măcar de data aceasta, trebuia să ia măsuri, să acționeze. Simțea că merită mai mult. Iar ceea ce vedea acum, privind visător prin geam, părea, într-adevăr, mult mai mult decât ce avea.

CAPITOLUL IV

Luni 19:30 - Preafericitul

În jurul mesei festive, încărcată de platouri și farfurii cu mâncare, cinci persoane se aflau așezate ordonat, la o distanță egală una de cealaltă, atât cât se poate aprecia cu ochiul liber. Doar scaunul gol, din dreapta lui Dinu, strica simetria aceasta perfectă, un loc pe care părinții săi îl rezervaseră pentru Irina, devenit acum un simbol trist. Direct în fața sa, Andrei și soția lui afișau o fericire sinceră și simplă, alimentându-i depresia. Sărbătoriții își păstraseră cele două capete ale mesei, considerând că tinerele cupluri au mai mare nevoie de a sta unul lângă altul, decât au ei.

Din când în când, câte un membru al familiei încerca să-l atragă și pe fiul cel mic în discuții, vizibil apăsat de probleme, pe care nu le putuse lăsa la intrare. De fiecare dată, răspundea monosilabic, fără a da indicii despre motivul care îl adusese în starea aceasta, sau ce l-ar fi putut ajuta. Soluția lui, cel puțin pe termen scurt, părea a fi alcoolul, după modul în care își turna pahar după pahar.

— Dinule, las-o mai ușor cu băutura, de-abia ne-am așezat la masă, îl rugă mama sa, îngrijorată de avântul cu care începuse petrecerea.

— Am venit cu taxiu', n-am ce să pățesc, o liniști el, ca un șofer responsabil.

— Lasă-l, dragă, în pace. E om în toată firea, știe ce face.

După acest ajutor nesperat din partea capului familiei, tentativele de a-l determina să se destăinuie păreau să fi eșuat din nou. Fratele său însă, cu determinarea specifică unui misionar, nu se dădu bătut atât de ușor.

— Știi ce spune Biblia despre asta?

— Vinul bun se bea la început?

— Și asta, aprobă Andrei, cu un zâmbet larg și îngăduitor. Ne spune că nu este un păcat să bem cu moderație. Chiar și Domnul nostru Iisus Hristos a băut vin și știm că El n-a păcătuit niciodată. Dacă depășești măsura însă, atunci alcoolul poate deveni un păcat, pentru că îți afectează gândurile și sănătatea. De aceea, e bine să avem mare grijă, atunci când bem vin.

Dinu nu-i dăduse niciodată vreun semn că religia ar avea efect asupra sa, dar tocmai aici se face diferența între un om cu o voință de fier și cineva care este doar mai insistent din fire. Ca un bun creștin, n-ar fi avut nimic dacă nu avea credință, în forțele sale și în cele mai presus de el. După o scurtă pauză, schimbă unghiul de abordare, păstrând aceeași sursă de inspirație divină.

— Poate ar trebui să te așezi și tu la casa ta, Dinule. Uită-te la mine! Sunt mult mai liniștit, mai fericit. Căsătoria îți pune viața în ordine. E un punct de sprijin, orice problemă ai avea. Sunt sigur că Irina ar fi de acord. Probabil de-abia așteaptă s-o faci femeie cinstită, cum spune vechea expresie.

— Nu era cinstită nici când am cunoscut-o. O necinstiseră alții înaintea mea. Teribil de necinstită, de la început… Când am cunoscut-o în sensu' biblic, vreau să zic. În sensu' celălalt, ăsta al nostru, al profanilor, cred că n-am cunoscut-o niciodată…

Răspunsul plin de venin al fratelui său, atât de necreștinesc, din toate punctele de vedere, nu era tocmai ce își dorea să audă. De parcă n-ar fi fost suficient, soției sale i se păruse extrem de

amuzant, iar acum o vedea, cu coada ochiului, cum se abține cu greu să nu izbucnească în râs. Erau însă doar mici inconveniente, prețul pe care trebuia să-l plătească pentru triumful final. Îl făcuse pe Dinu să își deschidă sufletul și era obligat să continue.

— Vino cu mine sâmbătă, la o adunare. N-o să te întrebe nimeni nimic, doar stai și asculți. Dacă nu-ți place, poți să pleci oricând. Se vorbește despre viața noastră de zi cu zi, despre problemele cu care ne confruntăm… pe mine mă ajută foarte mult, îmi pune gândurile în ordine. Poate chiar cunoști pe cineva nou, dacă nu te mai înțelegi cu Irina. Găsești o fată bună, cu intenții serioase…

— O fată bună… Ce să caute o fată bună cu mine? întrebă Dinu, cu reală curiozitate. N-ar vrea și ea un băiat bun? Un doctor, un miliardar… un doctor miliardar… Eh, oricum, continuă el după o scurtă pauză, timp în care își mai umplu un pahar cu vin, alea bune probabil s-au dat deja.

— Hai că și tu ești prea prăpăstios! interveni și tatăl său, sătul de ineficiența sfaturilor de inspirație divină. Te-ai certat cu fata aia, v-ați despărțit, sau ce-ați făcut, și acum, gata, viața s-a terminat. Există cineva pentru fiecare. O fată bună, cum ziceți voi. Uită-te la fratele tău și Adina, la mine și maică-ta…

— Termină, mă, c-ai avut un noroc incredibil cu comunismu'. Nu prindeai una ca mama în democrație… Erai ca mine acu', la al șaptelea pahar, fără speranțe.

— Așa-mi trebuie, dacă mă bag între voi, își reproșă, râzând, norocosul sărbătorit.

Pentru că toți membrii familiei, cu excepția sa, își mutaseră atenția, din nou, la farfuriile cu mâncare, Dinu se simți nevoit să continue el, cu un monolog, în care să explice situația îngrijorătoare a umanității.

— Acum, e altceva. S-a terminat cu iubirea, cu sufletul

pereche, cu relațiile sincere… Femeile sunt rele, majoritatea. Și alea bune se iau repede, s-au luat deja. Astea de vârsta mea, s-au luat toate, alea bune… Pe undeva, aveți și voi dreptate, poate mai găsesc vreuna. Dar, probabil, trebuie să caut mai jos… ca vârstă adică. Se nasc alte fete în fiecare zi, cum ar spune Luca.

La auzul acestui substantiv propriu, Andrei își ridică imediat privirea din farfurie, pentru a o îndrepta, plină de reproș, înspre fratele său. Își luă câteva secunde de pregătire, asigurându-se că tonul vocii nu-i trădează sentimentele, și îi întrerupse discursul.

— Te-am avertizat în legătură cu băiatul ăsta, de atâtea ori. Nu are ce să vină bun de la el, are sufletul putrezit de ură. Mai poartă și un nume de sfânt, care ne-a învățat despre Domnul nostru Iisus Hristos… Trebuie să rupi orice legătură cu el, dacă vrei să-ți găsești pacea și fericirea.

— Ce ai, mamă, cu bietul băiat? interveni, pentru prima dată cu o întrebare, și figura maternă. L-ai scos pe el responsabil acum? Să ai mare credință în Dumnezeu e lucru frumos, dar, câteodată, parcă prea exagerezi cu treburile astea. E băiat inteligent, politicos, e bine crescut…

— Așa vine și Diavolul, cu glas mieros.

Înveselit de conversația de la masă, pe lângă aportul important al alcoolului, la auzul acestei replici, Dinu începu să râdă zgomotos și își recăpătă cheful de vorbă.

— Incredibil! Cum e și viața asta… Stăteam la masă resemnat, convins că viitoru’ nu-mi mai rezervă nimic, și, ce să vezi, ce crezi că aflu… Cel mai bun prieten al meu e, de fapt, Diavolul. Abia acum înțeleg, totul se explică. Cred c-o să-l iau cu mine, la adunarea aia de sâmbătă. N-am cum să nu fac o impresie puternică, când o să vadă toți că mă știu cu Diavolu’. Probabil mi-ar crește și șansele să găsesc o fată bună, nu în sensu’ biblic, de data asta.

— Nu ți s-ar mai părea așa amuzant, dacă ai vedea lucrurile limpede, din exterior. Ca și Dumnezeu, și Diavolul e peste tot, sub diferite forme, și încearcă să ne corupă, în felurite moduri. La Eva, în grădina raiului, a venit ca un șarpe, și-a convins-o să guste din fructul oprit. La tine, vine sub forma unui prieten plin de venin, care îți șoptește necurății la ureche, și-ți otrăvește mintea.

— Puteai să zici și tu, ca toți ceilalți, că e o zdreanță de om, nu era nevoie să fii așa metaforic.

— Deci știi…

— Știu, și nu-mi pasă. Mă simt bine cu el. Râd, vorbesc liber… mă bucur că există cineva cu gânduri mai negre decât mine. E brutal de sincer, fără să fie idiot, e o combinație greu de găsit.

— Ce semeni, aia o să culegi. Te înconjori cu astfel de oameni și te mai miri că și-a întors Dumnezeu fața de la tine?

Văzând că această discuție în contradictoriu e sortită eșecului, stăpâna casei se hotărî să oprească ostilitățile, folosindu-și atribuțiile de gospodină.

— Dinule, mamă, ajută-mă cu farfuriile astea murdare, să le ducem în bucătărie. Nu mai avem loc de nimic pe masă.

Femeia le apucă pe cele din imediata sa apropiere și i le indică fiului pe celelalte, cu un gest discret. Din fericire pentru el, rămăseseră doar câteva, cât să le poată duce într-o singură mână. De aceea, plecă în urma ei, fără a fi nevoit să se despartă de pahar. Părăsiră sufrageria, străbătând un hol micuț, care ducea direct în bucătărie, și așezară farfuriile în chiuvetă, într-o grămadă organizată.

— Am vrut să te întreb mai devreme, spuse ea, închizând ușa încet, dar au sărit toți pe tine și n-am mai apucat. Ți-a zis ceva domnul Georgescu, de la editură?

— Mi-a zis pe dracu’… Au trecut trei luni, probabil a și uitat.

Vezi, mamă, ce prieteni ai și tu? Dacă aude fiu-tău preafericitu', te ceartă și pe tine că nu te înconjori de oameni drepți.

— O avea și el multe pe cap… Cine știe câte cărți de-astea primesc!? Îl sun în seara asta și vorbesc iar.

— Poate nu i-a plăcut. I s-a părut o porcărie și nu mi-a zis… i-a fost rușine de tine.

— Nu se poate, mamă. Ești ziarist, ești băiat deștept, sunt sigură că e foarte bună și fără s-o citesc. Și asta, că nu vrei s-o arăți la nimeni, așa nepublicată, arată că ai minte de scriitor, de artist. Vorbesc eu cu el și îi zic… Dacă are el alte gusturi și nu-i place, să-ți spună măcar, nu să te lase așa. Da' n-are cum să nu-i placă, cine știe ce s-a întâmplat…

— O fi murit.

— Nu zice, Dinule, așa ceva, nici în glumă. Lasă că vedem, o rezolvăm. În rest, ce faci? Te simți mai bine?

— Sunt bine, mamă. Am avut o zi mai grea și-am venit aici agitat. Mă trezesc mâine dimineață, nu mai am nimic. Dacă te iei după Andrei, suntem toți pierduți. O s-ajungă singur în rai. Cred că nici în iad n-o să ne lase-n pace, îi auzim vocea de sus, cum ne mustră.

— Știi că e bine intenționat… Și-a găsit fericirea cu secta asta, sau ce naiba e. Se gândește că te ajută și pe tine, când te vede așa amărât. Îți mai zicea câte ceva și când erai binedispus, da' mai discret. Pe noi ne lasă-n pace, că suntem oameni bătrâni.

— Știu… Mai glumesc și eu cu el, îi pun credința la încercare.

— Hai înapoi, le-am lăsat destul timp să ne bârfească.

— Ia-o tu înainte. Vin și eu, după ce dau un telefon.

În timp ce mama sa părăsea camera, cu un platou în mână, Dinu dădu paharul peste cap, îl lăsă pe masă încet și se așeză pe unul dintre cele două scaune ale bucătăriei. Scoase telefonul

mobil din buzunar, apăsă pe butonul de apeluri recente și apoi pe ultimul număr format. Dacă prima dată Irina îl refuzase personal, de data aceasta, lăsă tonul de așteptare să o facă în locul ei.

Nici nu mai avea rost să se gândească de ce pregătirile de nuntă ar fi împiedicat-o să răspundă la telefon. Mâine o să vină ea cu o explicație logică. O să-i spună că era în geantă și nu l-a auzit, sau că s-a stricat, că ea n-are un telefon nou ca al lui, câteodată, pur și simplu, nu-l auzi când sună. Ar fi putut să-i trimită un mesaj. Pe acela sigur l-ar fi citit, la adăpostul confidențialității, și i-ar fi zis că l-a observat mult mai târziu. Dar, care mai era rostul? De ce? Un mesaj părea inutil. Totul era inutil.

Nu mai visa la un final fericit. Speranța că totul e, de fapt, o neînțelegere, se dusese de mult. Invidia doar liniștea pe care o avea, înainte ca suspiciunile să-i încolțească în minte. Liniștea pe care o văzuse astăzi pe chipul tuturor: al Simonei, al părinților, al lui Luca, al lui Marian… Și peste ei, undeva deasupra, la un alt nivel de comuniune între om și liniște, fratele său, poate cea mai fericită persoană din lume.

Mereu calm, alegându-și cu grijă vorbele înțelepte, cu o soție tăcută, care pare să nu-i creeze niciodată probleme, și o încredere oarbă în ceva ce nu poate vedea, doar simți, Andrei a ajuns la cea mai înaltă stare de liniște pe care o poți atinge, fără a te retrage în munți. Din exterior, acel ceva, pe care el îl are, iar celorlalți le lipsește, nu e vizibil. Îi poți observa doar efectele și e firesc să presupui că e într-o strânsă legătură cu religia.

Credința sa fără limite e soluția de fiecare dată. Știe că divinitatea e cu el și asta îi dă putere să treacă peste orice. E convins că există un Dumnezeu, și are dreptate. În ochii unuia precum Luca, e doar un fanatic nebun, îndoctrinat de alții mai pragmatici, care se amăgește cu teorii naive. Pentru că Luca nu

crede în nimeni și nimic și, de aici, își ia puterea să treacă peste orice, indiferent de mijloace. E sigur că nu există Dumnezeu, și are dreptate.

Și amândoi, cu viziunile lor complet opuse, privindu-l pe celălalt ca pe un om pierdut, demn de milă, disprețuindu-se reciproc, jignindu-se unul pe altul, în lipsă, de fiecare dată când au ocazia, amândoi, sunt mult mai fericiți decât el.

O minte simplă i-ar privi într-o clasică antiteză, dintre bine și rău, rațiune și simțire, iubire și ură, ordine și haos... Pentru Dinu însă sunt la fel. Nici nu-și dau seama cât de mult au în comun. Având convingerea că dețin adevărul absolut, convinși că au dezlegat cel mai mare mister al universului, au ajuns la acea mulțumire interioară care te face fericit. De fapt, au totul în comun. Au în comun fericirea și asta e tot ce contează.

CAPITOLUL V

Marți 13:30 – Evanghelia după Luca

Cu coatele sprijinite de masă, Dinu își ținea capul cuprins în palme și privirea ațintită în podea, ignorând complet farfuria cu mâncare din fața sa, încă pe jumătate plină. Deși, din poziția aceasta, nu-l putea vedea pe Luca, aveau o relație suficient de apropiată pentru a putea continua conversația, chiar și fără a menține contactul vizual.

— Aveai dreptate, mă, sunt bătrân. Nu mai duc nici petreceri cu familia.

— Ai băut prea mult. Sau prea puțin, la viața ta. E rușinos oricum ai lua-o. Te duci să bei cu apostolu' Andrei și a doua zi ești în halu' ăsta…

— Din cauza lui am ajuns așa. Venisem cu o depresie normală, acceptabilă, se putea rezolva cu o cantitate modică de alcool. A stat toată seara pe capu' meu, m-a răstignit în fața familiei. Mi-a luat la rând viața sentimentală, cariera, prieteni… a zis că ești Diavolu'.

— Aș vrea eu, mi-ar rezolva toate problemele financiare. Partea cu sufletele nu știu dacă mi s-ar potrivi. Nu prea le-aș cumpăra, cel puțin nu pe al lui. Ce să fac cu sufletele tuturor tâmpiților? Ți-am zis că e dus. Trebuia să-i faceți de mult o intervenție, din aia ca în filme, ca la drogați. Cine știe ce se întâmplă la întrunirile alea unde se duce, cum trag toți pe nas

Praful Sfânt, să intre în legătură cu divinitatea. Când ești singur se numesc halucinații, dacă sunteți un grup, devine religie.

— M-a invitat sâmbătă la o adunare, poate vii cu mine.

— Nu, mulțumesc. Vrei să am două locuri unde trebuie să mă prefac că trag pe nas? Mi-ajung idioții ăștia de la muncă… niște sectanți și-ăștia. Lunea trecută mi-a zis directoru', cică omu' e limitat în creativitate prin natura lui, cocaina nu, sau pe-acolo.

— Profund, cheamă-l și pe el. Poate formăm o religie nouă împreună. Îți dai seama ce promovare am avea? Ne ridică brand-ul imediat, într-un an ne batem cu ortodocșii.

— Mai răi ca ăia n-avem cum să fim, Biserica Ortodoxă e dovada că nu există Dumnezeu. Dacă eram o ființă omnipotentă și mă făceau unii de râs în halu' ăsta, îi trăsneam pân-acum. Niște tâlhari… măcar frate-tău ăla e nebun autentic, nu se preface ca ăștia… Până la urmă, e chestie de gusturi. Dacă preferi să fii înjunghiat în somn ca să te jefuiască, sau ca să-ți salveze sufletu', printr-o sinucidere în masă.

— Nu sinucide ăsta pe nimeni, e prea fericit, spuse Dinu, în timp ce își ridica privirea din pământ. Dacă aflam mai demult că e mai eficientă credința decât alcoolul, făceam alte alegeri în viață.

În sprijinul acestei afirmații, apucă cu încredere sticla de apă tonică de pe masă și își turnă pe gât conținutul, de parcă și-ar fi administrat un medicament. O așeză la loc satisfăcut și se lăsă liniștit pe spate, încercând să stea pe cât de confortabil îi permitea scaunul de plastic tare. Acum că îi putea vedea reacțiile prietenului său, nu doar auzi, se hotărî să abordeze un subiect mai incitant.

— Era să uit. Știi cu cine m-am întâlnit ieri, aici, în mall?

— Cu mine, răspunse rapid Luca, fără să se oprească din mestecat.

— După, mă, când plecam. Cu Marian. Venea din sens invers, la parter, ne-am oprit câteva minute să vorbim. A slăbit mult, arăta bine.

— Serios!? Bravo lui. Mă bucur pentru el. Și ce mai zicea?

— Nimic interesant, cu munca, cu astea… M-a întrebat și de tine ce mai faci, i-am spus doar că lucrezi în publicitate, n-am intrat în detalii.

— Și ce-a zis?

— Că ți se potrivește.

— Așa a zis!? Al dracu' gras nenorocit! izbucni Luca, vizibil deranjat. Mi se potrivește… Adică îmi place să stau degeaba, sunt un jegos care minte, trăiesc după munca altora? Asta vrea să zică, nu? Animalu'… Și lui i se potrivește fața aia de porc…

Dinu făcu eforturi supraomenești pentru a nu izbucni în râs și a reuși să continue pe un ton serios, deși nu putea ascunde un zâmbet discret, care îi trăda intențiile.

— Ți-am zis c-a slăbit…

— Termină, mă! L-am văzut și eu, tot aici, săptămâna trecută. Era la Mc, se făcuse coadă în spatele lui, pe două rânduri. Un animal. Probabil de-asta mă vorbește de rău. Îl roade că eu arăt ca un zeu grec și el e un gras.

— Ca Buddha…

— Mda, trebuia să existe un zeu și pentru ăștia ca el, să se identifice. Să aibă o speranță în viața de apoi, după ce se sufocă mâncând. Animalu'… Mai e și ironic, și el abia respiră când merge, și mie mi se zice Trupul.

— Nu-ți spune nimeni așa, îl contrazise Dinu, amuzat.

Luca se opri puțin pentru a se reculege, luă o înghițitură de apă plată și reveni pe un ton mult mai liniștit.

— Ar trebui. Știu că nu-mi ziceți. Din invidie. Sunteți toți la fel, grași și răi.

— Poți să spui orice, Marian e noul meu prieten. Lucrează la

o editură. Cum editoru' lu' maică-mea nu dă niciun semn de viață, poate trebuie să apelez la el.

— N-are, mă, ăsta cu ce să te ajute, e doar un gras. Iar îți faci speranțe aiurea. Mă uit la tine cât ești de naiv și mi se rupe inima. N-o s-ajungi nicăieri, cu niciunul dintre ei. Nici cu moșu' comunist la care te-a trimis maică-ta, nici cu Flămânzilă ăsta, cu nimeni. N-o să te publice nimeni pe banii lor, sunt toți niște țepari. Dacă ești sigur pe tine, te duci la o editură de-asta mică, făcută la unu' acasă, și aia e, te publici singur, pe banii tăi.

— Nu e același lucru. E altceva când trimiți cartea la o editură mare, o citește un om cu experiență în domeniu și ăla zice „da, domne', ai talent, te publicăm", sau zice că n-ai. Nu înțelegi, se vede că nu ești scriitor.

— Ce să înțeleg, mă? Că e mai important ce crede un moș nebun, care lucrează într-o industrie falimentară? Ai scris luni de zile la cartea aia și dacă zice ăsta că nu-i place, gata, o arunci în foc? Hai, mă, ce dracu'... Ori crezi în tine, ori nu. Tocmai, pentru că nu sunt scriitor, privesc obiectiv, din exterior. La ce mizerii apar acum pe piață, dacă vor ei să te publice, atunci ar trebui să-ți faci griji. Dacă ești om serios, îți publici cartea singur. Mie nu mi-ai dat-o s-o citesc, că îți spuneam părerea mea avizată.

— Cred că n-ai mai citit o carte din liceu...

— Nu contează. E chiar mai bine. Nu am mintea afectată, pot să judec limpede. Dacă citești prea multe romane te tâmpești, la un moment dat încep să-ți pară toate la fel.

— Poate ar trebui să scrii și tu unu'. E păcat să nu împărtășești umanității din înțelepciunea ta. Ar fi, totuși, inconvenientu' numărului enorm de pagini, că te pricepi la orice.

— Să știi. O să-i zic „Evanghelia după Luca", îmi pun numele în titlu, să nu creez confuzii. Deși, biografie, filosofie, cum s-ar

numi asta, nu e genu' meu. Nu-mi place să vorbesc despre mine, să le zic tuturor secretele mele, cum gândesc... Aș scrie mai degrabă o poveste, un basm pentru adulți.

— Sunt destul de sângeroase și astea pentru copii.

— Copiii n-au voie să audă de sex, nu de violență, violența e benefică în educație, te învață să fii mai responsabil. Basmul meu tratează teme pentru adulți, nu l-ar înțelege oricum. Se numește „Pielea de zdreanță", e stil Disney, cu o prințesă. Cum se crapă de dimineață, își dă jos pielea de zdreanță și toți prinții vin și-i fac curte, sperând s-o ia de soție, când o văd așa cuminte și nevinovată. Dar, când ceasul bate de miezul nopții, își pune pielea de zdreanță la loc și începe să cutreiere prin tot regatul.

— Seamănă cu ceva cunoscut, dar sunt și idei originale. Pare că te-ai gândit ceva la povestea asta.

— Oarecum, nu e încă bine definită. Am doar, așa, o schemă în minte. Mai departe... Face ea o competiție în care se întrec prinții pentru mâna ei și, la final, îl alege pe cel mai bogat. Ăsta își dă seama, după câteva nopți, ce se întâmplă și îi aruncă pielea de zdreanță în foc. Ea rezistă un timp așa, dar până la urmă, pentru că se plictisea teribil, pleacă în lume s-o caute pe nașa ei, Zdreanța Supremă, care să-i dea înapoi puterile. Cam atât momentan. Sper să nu-mi furi ideea. Am auzit că se practică între scriitori.

Greu de presupus scopul final și morala acestui basm, însă asupra lui Dinu avu efectul unei drame romantice, și amintirile nu erau deloc plăcute. Scoase telefonul mobil din buzunar pentru a se uita la ceas, observă că ar trebui să plece imediat, ca să ajungă la timp la birou, iar apoi se aplecă în față și așează aparatul pe masă. După un scurt moment de gândire, luă decizia să continue conversația.

— Fără nicio legătură cu povestea ta, ieri am sunat-o pe Irina, s-o chem la aniversare la ai mei. A zis că nu poate să vină.

A folosit și cea mai stupidă scuză posibilă, cică trebuie s-o ajute pe una cu pregătirile de nuntă. Mă ia de ultimu' idiot, asta mă enervează cel mai rău. Asta și c-am pierdut trei ani din viață cu ea...

— Privește partea bună. Putea fi mai rău, putea să se ocupe de pregătirile pentru nunta voastră.

— Tu râzi, mă, dar eu îmi făcusem planuri. Nu zic că mă gândeam acum la căsătorie, sau ceva de genu' ăsta, dar eram mulțumit, nu mai căutam alta. Peste câțiva ani, așa, luam în considerare. Acum s-a terminat, cred că nici n-o mai suport... S-a angajat la ziar, ieri, o fată, la vreo nouăspe-douăzeci de ani, mă uitam la ea cât de inocentă pare... Nu știu, mă, ce s-a întâmplat, unde s-a rupt firu'. De fiecare dată când vorbesc cu Irina e rea, agresivă, caută motive să ne certăm...

— Las-o, mă, pe bătrâna aia, zi de asta de nouăspe! se entuziasmă brusc Luca.

— Ce să zic, despre ea numai de bine. O cheamă Simona. M-a pus Cezar s-o învăț una, alta. E atentă, ascultă tot ce-i spun, mă face să mă simt apreciat. Pare că nu se supără orice ai zice, zâmbește mereu.

— Și cum arată? interveni din nou Luca, de data aceasta cu o întrebare, însoțită de un zâmbet sinistru, care ți-ar fi înghețat sângele în vene, într-un alt context. Dacă erai o femeie singură, noaptea pe stradă, ca să luam un exemplu la întâmplare.

— E foarte drăguță, nu știu cum a ajuns aici, a greșit ea undeva. Are ceva al ei, îți atrage imediat atenția, o inocență, o frumusețe... nobilă, aș putea zice. Îți dă impresia că n-a făcut niciodată în viața ei ceva rău, nici măcar cu gândul.

— Ah, oprește-te că mă doare inima, oftă prietenul său, expirând puternic. Vezi, mă, cum îți bați joc de viață? Mai are și apostolu' Andrei dreptate câteodată, când se ia de tine. Adică soarta, Dumnezeu, hazardu', Cezar, sau cine vrei tu, îți scoate în

cale una fragedă de nouășpe și tu stai aici la masă cu mine și te plângi. Nu meriți, mă, nimic. În loc să fii acolo, lângă aia mică, s-o pregătești pentru viață… Tu îți dai seama, mă, tu realizezi că și prietenele ei au toate nouășpe!? Stai pe-o mină de aur, mă, ești nebun? De acum încolo, anturaju' tău ar putea fi copile fragede de nouășpe. Tu conștientizezi efectele? Îți dai seama cum ți-ar schimba viața? Mi-ar schimba și mie viața, mă. Gata, mă opresc, că mi se face rău numai când mă gândesc, îți bați joc de viitoru' nostru.

— Nu înțelegi, mă, privești prea superficial. Eu aveam un viitor de care eram mulțumit, ți-am zis că mă oprisem la Irina, nu mai căutam. Acum, pur și simplu, nu mai am puterea s-o iau de la început, cu alta. Nu știu nici ce vreau, nici ce vrea ea… Teoretic, încă suntem împreună. Practic, habar n-am… Ne vedem diseară, cred c-o să se clarifice multe lucruri. Mă uit în spate și nu-mi dau seama cum de-am ajuns în situația asta, ce s-a întâmplat.

— Îți zic eu ce s-a întâmplat. A îmbătrânit, mă, e trecută, gata, asta s-a întâmplat. Are două'șase dracu', înseamnă patruzeci la bărbați. De-aia nu vă mai înțelegeți, e diferența de vârstă enormă între voi. Când o compari cu… cum o cheamă… Simona, nu ți se pare c-are carnea bătrână, prea moale, așa, că e ațoasă? Tu îți dai seama, mă, c-ai putea fi cu una cu șapte ani mai tânără? Șapte, mă, șapte! O viață de om…

– E chestie de gusturi. Înțeleg ce spui, dar nu mi se pare așa nemaipomenit. Până la urmă, nici nu e vorba despre asta, eu am aici probleme serioase. Oricum, n-aveam mari speranțe de la tine, am primit ce-am meritat. Ești ultimu' om căruia ar trebui să-i cer sfaturi matrimoniale. Ți-ai sabotat toate relațiile, din interior. Cu Raluca, singura ta idee să repari situația a fost să plătești o prostituată s-o facă geloasă.

— Și-a mers!

— E un fel de-a spune.

— Indiferent, relația aia era compromisă de la început. Nu era genu' de fată s-o poți prezenta părinților… Prea urâțică, ai mei sunt stricți la chestii de-astea. Vor să păstreze o genetică bună în familie.

— Îți place să dai vina pe alții pentru eșecurile tale.

— O consider o reușită. Și-așa am stat cu ea prea mult, exista riscu' să devină o problemă, să nu mai pot să scap. Cum sunt eu, milos, n-aveam puterea să-i zic în față, am suflet de mamă.

Expresia veselă de pe figura lui Luca transmitea limpede că nu mai ia, de mult timp, discuția în serios. Se simțea însă prea bine să se oprească. Nici măcar nu se uitase vreo clipă la ceas, de când se așezaseră la masă.

— E vina ta, îl atacă din nou Dinu, după o scurtă pauză. N-ai știut s-o faci fericită. Știi cum se spune: fetele fericite sunt și cele mai frumoase.

— Îți dai seama! Cine s-ar obosi s-o facă fericită pe una urâtă? Doar unu' foarte sărac… și, oricum, n-ar avea nicio șansă. Iubirea bogaților e mai valoroasă, știu și ele. Doar atunci când ai de ales, înseamnă ceva s-o preferi pe ea. Cât de bine poate să se simtă știind că parteneru' a ales-o după raționamentu': mai bine tu decât nimic?

— Or fi și unele care caută bărbați inteligenți, cu sufletul bun, cu simțul umorului…

— E același lucru, e un alt mod de a spune bogat. Un domn generos care nu ia viața-n serios, normal că vor unu' de genu' ăsta. Când ai chef de glume, înseamnă că n-ai mari probleme. Pentru femei, bărbatu' ideal nu vine cu probleme, vine să le rezolve pe ale lor.

— Mai rămâne inteligența, există sapiosexuale…

— Posibil, sunt tot felu' de ciudați pe lume, dar ar fi păcat. O

femeie frumoasă se irosește cu un intelectual. N-o admiră suficient pentru calitățile fizice, îi observă defectele morale, se plânge prietenilor că e proastă… iese mai câștigată dintr-o relație cu un idiot care o vede perfectă.

— Ești foarte bun la dat sfaturi. Aș fi tentat să cred c-ai cel puțin trei căsătorii fericite la activ.

— Vezi, aici greșești, ai standarde aiurea pentru fericire. Dacă te gândești la căsătorie, deja e prea târziu, înseamnă că ți-ai pierdut speranța.

— Ești prea speriat de bătrânețe. Ăsta e cursu' vieții, ai câteva relații nereușite, te însori, poate divorțezi și te însori din nou, faci copii…

— Fiecare cu ce-și dorește. La mine în dormitor, vreau să aud țipând copilele, nu copiii.

Dinu făcu un semn de renunțare cu mâna, un final adecvat pentru o discuție din care nimeni nu putea ieși câștigător. Ambele părți se puteau mândri însă că și-au păstrat convingerile neclintite. Se uită la ecranul telefonului de pe masă și apoi îl introduse, cu grijă, într-un buzunar.

— Ce repede trece timpul în mall, constată el. Cred că pe-asta a zis-o o femeie înaintea mea. Apropo, de ce sunt eu mereu primul care pleacă? Parcă ți se termina și ție pauza de masă tot la două.

— Îmi place să întârzii. Transmite un mesaj pozitiv colegilor și mai ales superiorilor.

— Ce mesaj? Nu vă puteți baza pe mine? Vreau să fiu concediat?

— Astea sunt efecte secundare, mi le asum. Sunt prea bun ca să vin la timp, mi-ar crea probleme. Când pari prea eficient, colegii încep să devină invidioși, șefii se sperie că vrei să le iei locu'… complicații. Așa, dacă întârzii mereu dimineața și stau mult în pauza de masă, toată lumea e mulțumită. Se gândesc că

am potențial, dar n-am ambiție, merită să mă țină în companie, dar nu sunt o amenințare. Îmi mai atrag ei atenția, din când în când, ăia mai protocolari, se prefac că le pasă. Știu și ei că n-au ce să-mi facă.

— E o teorie interesantă, ar trebui s-o încerc și eu. Deși, e posibil s-o folosesc și-acum, fără să-mi dau seama.

— Atunci, să mai stăm. Să ne odihnim câteva minute, propuse Luca, lăsându-se brusc cu toată greutatea pe spătarul scaunului. Odată ajuns în această poziție, își închise ochii și rămase nemișcat, respectând momentul de reculegere în memoria timpului pierdut, pe banii companiei.

De cealaltă parte a mesei, Dinu îl privea amuzat, indecis dacă ar trebui să plece, să îl imite, sau să aștepte, pentru a vedea cât de mult are de gând să prelungească această clipă de liniște. Părea că ar fi putut rezista, fără probleme, cel puțin câteva ore, după calmul ce se putea citi pe fața lui, ca și cum ar fi căzut, deja, într-un somn adânc, cu vise plăcute.

Într-o astfel de ipostază, asemănarea dintre el și Andrei era chiar și mai evidentă. E adevărat, Luca nu dovedea aceeași constanță, își mai pierdea cumpătul câteodată. Îl puteai enerva ușor, dacă știai ce subiecte sensibile să atingi. Compensa, în schimb, prin liniștea cu care întâmpina toate problemele, sugerând, de cele mai multe ori, că nu trebuie să faci nimic și se va rezolva de la sine și că, oricum, totul e degeaba. Doar în cazuri extreme, cu beneficii evidente, era de acord că trebuie să acționezi, alegând cea mai simplă, animalică variantă.

Deși nu-și amintea ultima dată când Luca spusese ceva pozitiv despre cineva, iar Andrei avea, în general, doar cuvinte de laudă despre toată lumea, cu excepția, în mod ironic, chiar a lui Luca, perspectivele lor, total opuse, duceau la același rezultat. Unul avea încrederea în umanitate la minus infinit, a celuilalt se întindea până la Dumnezeu. Printr-o formulă

matematică ciudată, încrederea în propria persoană, în modul, devenea egală.

Starea de contemplare filosofică a lui Dinu nu dură nici măcar un minut, pentru că prietenul său deschise ochii subit, îl fixă cu privirea și exclamă, stăpânit de entuziasmul unei revelații:

— Băăă, azi e marți! Hai să mergem, am uitat să bag la pariuri.

CAPITOLUL VI

Marți 14:30 – Tribunul

Întregul personal al ziarului Gossip era adunat în cea mai mare încăpere pe care o avea la dispoziție, asistând la o ședință fulger, convocată de liderul lor, Cezar. Din păcate pentru Dinu, această cameră coincidea cu biroul său și, acum, se afla blocat în pragul ușii, cu mâna uitată încă pe clanță, privind nedumerit spre grupul de oameni ai muncii. Întrerupt din monologul său, de către această apariție surprinzătoare, redactorul-șef se simți nevoit să îl poftească înăuntru, de vreme ce, oricum, atrăsese deja atenția tuturor.

— Intră, Dinule, intră, te rog. Ne scuzi că ți-am invadat spațiul de lucru într-o asemenea manieră barbară. În apărarea noastră, n-aveam de unde să știm dacă te mai întorci vreodată. N-ai binevoit să ne informezi cu privire la programul tău pe ziua de azi.

— Da, îmi cer mii de scuze. Am stat zeci de minute blocat în lift, la mall, nici nu știu de ce n-am luat-o pe scările rulante, ceasu' rău... N-am avut nici semnal la telefon, căldură sufocantă, cu mine era o doamnă mai în vârstă, se panicase... a fost groaznic.

— Ce viață palpitantă! Mi-e și rușine, acum, când mă gândesc. Tu trăiai o adevărată dramă acolo și eu te-am judecat c-ai întârziat câteva minute. Poate aș fi aflat de la știri ceva, dar,

din păcate, sunt scrise de colegii tăi… sau de tine, când nu ești blocat în lifturi.

După acest moment, prin care Cezar îl introduse în atmosfera ședinței curente, Dinu înaintă, cu pași timizi, aproape lipit de perete, spre locul de unde intenționa să asculte și restul denigrărilor. Se opri la câțiva pași de eleva sa, Simona, care asculta cu o deosebită atenție, stând cuminte pe un scaun, semn că ajunsese aici printre primii. În acest timp, oratorul își întoarse privirea de la ușă, pentru a se adresa, din nou, publicului, concentrat în partea opusă a camerei.

— Vedeți, și noi ne plângem că n-avem subiecte. Nu sunt absurd să vă cer tuturor să aveți norocul colegului vostru Dinu, care nu poate să meargă nici până la mall fără să i se întâmple ceva senzațional, dar aveți internet, oameni buni, aveți telefoane. Acum zeci de ani, ca să faci un reportaj, te duceai pe front, băteai pe la uși, așteptai în frig… și noi, avem totu' la îndemână și ne plângem… Alea sunt articole, ce e acum pe site? Asta ați făcut toată ziua? Nu se poate chiar așa… Voi ați da click să citiți știrile alea? Vi se par interesante?

Șuvoiul de întrebări retorice năuci audiența, rezultând într-un moment prelungit de tăcere. Deși Cezar nu era nici pe departe atât de înfricoșător cum își imagina, iar subordonații săi rareori plecau de la ședință cu altceva în afară de timp pierdut, cu toate acestea, cu greu se găsea cineva să-și asume responsabilitatea de a lua cuvântul.

— Ziceți, mă, ceva. Să aud și eu o explicație, continuă tot el, în lipsa unui glas care să se ridice din mulțime.

După un nou stânjenitor moment de tăcere, într-un final, unul dintre colegii de birou ai lui Dinu se hotărî să vină cu un contraargument.

— A fost o dimineață liniștită, n-a murit nimeni, concluzionă el sec.

Probabil că o astfel de scuză poate părea ironică, pentru cineva lipsit de experiență în domeniu, de vreme ce Simona o întâmpină cu un zâmbet larg, în ciuda caracterului ușor macabru. Colegii ei însă, care acum încuviințau tacit, mișcându-și capetele aprobator, aveau, în mod evident, o cu totul altă opinie. De aceea, își îndreptă timid privirea spre Dinu, sperând să găsească acolo un semn de normalitate. Pe chipul său se citea aceeași seriozitate, față de lipsa îngrijorătoare de decese. Doar ochii îl trădau, cu acea licărire a omului mulțumit de direcția în care merg lucrurile. O observă pe fată după câteva momente, se apropie încet și îi șopti la ureche:

— Să nu zici niciodată chestii de genu' ăsta, o să vezi ce urmează acu'…

În celălalt capăt al camerei, Cezar primi replica tot cu un zâmbet, unul forțat, pe care se străduia să-l mențină, pentru a părea înțelegător.

— Oameni mor în fiecare zi, Radule, răspunse el, pe același ton calm.

— Nimeni celebru, am vrut să zic, se corectă rapid tânărul redactor.

– Auziți ce spune colegul nostru Radu! Ce explicație înțeleaptă ne-a dat! Nu a murit nimeni celebru și n-avem ce scrie. Ce simplu pare! Doar că meseria asta nu e așa simplă, altfel o făceau toți. Dacă povestești ce s-a întâmplat, să informezi publicu', ești maximum un ziarist mediocru, unul bun creează. Ăștia pe care îi consideri tu celebri, Radule, pe care îi așteptai să moară azi, cine crezi că i-a făcut cunoscuți? Presa, bă! Noi! Celebru e ăla despre care scriem noi, nu invers.

— Da, așa e… dar cred că trebuia să-i facem celebri înainte să moară…

— Greșit! Foarte greșit! Îi faci celebri după, mă, că de-aia ești ziarist. Asta înseamnă meseria adevărată, să cauți, să pui

întrebări, să faci legături. Dau toți o știre de două rânduri că a murit vreun amărât, nu-i pasă nimănui. Tu n-o lași așa, te informezi. Cine era amărâtu' ăsta? Unde lucra? Cu cine era rudă? Pe urmă te uiți la circumstanțe. Cum s-a întâmplat? E totu' clar? Zice toată lumea la fel? Poate a avut loc, de curând, un eveniment important în viața lui, sau urma, și n-a mai apucat. Poate au fost niște semne care prevesteau tragedia. Dacă sapi suficient de adânc, n-ai cum să nu găsești ceva. Abia după ce ai făcut asta, pui totu' cap la cap, scrii un articol interesant și îi pui un titlu frumos. Ce dracu', mă, suntem profesioniști, stau să vă repet mereu lucruri elementare.

Mulțumit de cum evoluase discursul său, Cezar schiță un ușor gest de retragere, dându-se un mic pas înapoi, pentru a transmite, subtil, că ședința se apropie de final. Așa cum recomandau experții în leadership, urma să încheie cu ceva memorabil, o frază pe care o păstrase special, suficient de puternică încât să le rămână întipărită în minte oamenilor săi.

— Băi, în fiecare zi moare cineva celebru, e datoria voastră să-l descoperiți. Gata, am pierdut destul timp. Hai, la lucru!

În timp ce mulțimea se împrăștia în toate direcțiile, deloc impulsionată de cuvintele oratorului, dar bucuroasă că s-a terminat, Dinu își reluă sfaturile către eleva sa:

— Te-am avertizat. Abia așteaptă tribunu', pentru asta trăiește, să se adreseze plebeilor. Se visează model pentru noile generații. Pentru sănătatea ta mintală, evită pe cât posibil orice interacțiune cu el. Nu-i cere sfaturi, nu te scuza, nu-i da explicații. Păstrează discuțiile scurte și la obiect. Dacă poți să comunici cu el prin intermediari, e ideal.

— Mie mi-a plăcut ce a spus, să știi. Are un mod interesant de a privi lucrurile, nu m-am gândit niciodată așa. Plus cum vorbește, e foarte convingător.

— Mda, te convinge să-ți dai demisia. Avem multe în comun,

Simona. De exemplu, impresiile noastre despre oameni. Amândoi avem sentimente puternice față de anumite persoane, precum Cezar, sau Ty Julius. Într-adevăr, tu îi admiri, eu îi urăsc de moarte, sunt câteva mici diferențe, dar astea sunt detalii.

— Da, și amândoi știm cum poți face pe cineva celebru, îi răspunse ea printre zâmbete, pe un ton jucăuș.

Era prima dată când îi dădea o astfel de replică, prin care se întrezărea genul acela de ironie reținută, a omului care își vede de treaba lui, deși înțelege absurdul situației. Îi aducea aminte de primele discuții cu Irina, când se amuzau împreună pe seama tuturor, inclusiv a lor. Totuși, nu detecta aceeași atitudine de superioritate, nu-i transmitea „sunt mai deșteaptă decât voi, dar mi-e lene să vă demonstrez“, așa cum părea să spună iubita sa, cu fiecare vorbă înțepătoare. Și asta îi plăcea foarte mult. Descoperea o nouă latură a Simonei, una atrăgătoare pentru misterul ei, dar irezistibilă prin comparație.

Un chip angelic, care te privește cu ochii limpezi și un surâs cald, în timp ce îți spune, cu un aer nevinovat, răutăți despre alte persoane, e cea mai fidelă descriere a femeii perfecte, pe care poate s-o facă un om cu gusturi sănătoase. Și calitățile ei nu se opreau aici. În mintea lui, Simona nu devenea doar perfectă, avea ceva mult mai important, era o versiune mai bună a Irinei.

— E deja mai mult decât am în comun cu oricine altcineva, reveni Dinu, străduindu-se, în continuare, să facă totul să sune ca o glumă.

— Înseamnă că mi-am ales bine cariera, îi făcu ea un compliment subtil.

— Nu neapărat, e posibil să fi ales și eu greșit, cu ani în urmă. Am luat multe decizii proaste pe atunci.

CAPITOLUL VII

Marți 16:00 – Dur, dar corect

Dinu se uită în colțul din dreapta jos al monitorului, la ceasul digital care îi arăta cât timp mai are de pierdut la birou. Informația îl făcu să ridice mâna de pe mouse, pentru a o duce la buzunarul pantalonilor, de unde scoase telefonul său fragil, de ultimă generație. Verifică ora, încă o dată, pe ecranul acestuia, apelă un număr din agendă și apoi se lăsă leneș pe spătarul scaunului, cu mobilul lipit de ureche.

Pe fața lui se putea citi un dezgust atât de profund, încât nici dacă ai fi sunat pentru a ordona un atac nuclear asupra unui sătuc de femei și copii, nu ai fi afișat o expresie așa de scârbită. Urma să comită și el o crimă împotriva umanității, una mediatică însă.

Imediat cum auzi vocea impresarului lui Ty Julius, la celălalt capăt al firului, Dinu începu să-și facă introducerea, ascunzându-și aversiunea din glas, prin politețe.

— Bună ziua, domnule Frunză, de la Gossip vă deranjez. Am revenit cu un telefon, după cum a rămas ultima dată când am vorbit cu….

— Știu, știu, pentru interviu. E urgent? N-ar fi mai bine să-l lăsăm pe săptămâna viitoare?

— Nu, n-ar fi mai bine deloc, ar fi foarte bine acum, răspunse el imediat, fără să-și mai poată masca iritarea.

— Da, da, normal. Problema e că suntem cam ocupați în perioada asta, concerte, evenimente, mă sună de la ziare încontinuu…

Dacă ai fi făcut un sondaj printre cunoscuții lui Dinu, majoritatea l-ar fi caracterizat drept o persoană răbdătoare. Unii dintre ei, precum Luca sau Irina, ar fi spus despre el că este chiar prea răbdător, atât de mult, încât, la un moment dat, devine un defect. Era și motivul pentru care reușise să se mențină într-un domeniu precum presa de scandal, unde situații ca cea de acum erau la ordinea zilei. În mod normal, și-ar fi păstrat capul limpede și ar fi acceptat cu calm o nouă amânare, așa cum făcuse de zeci de ori în trecut. Din păcate pentru interlocutorul său, de data aceasta nu avea să reacționeze în mod caracteristic. Era deja sătul de toate și un astfel de moment era suficient să-l împingă peste limită. Până la urmă, chiar și Gandhi te-ar fi plesnit dacă îl amânai de atâtea ori.

Răspunsul plictisit al domnului Frunză, pe un ton complet nepăsător, îl făcu să se înroșească de furie într-o secundă. Se ridică brusc în picioare, deoarece era prea nervos să mai poată sta jos, și se pregăti să se lanseze într-o tiradă de înjurături la adresa impresarului. Cu ultimele puteri, reuși să se abțină la timp, trase adânc aer în piept și reveni în conversația civilizată.

— Bă, voi credeți că sunt bătaia voastră de joc? Sun, așa, la câteva zile, ca să mă amânați mereu? Ai uitat când sunai tu, să mai scriu ceva și de Julius, să mai audă lumea de el? Crede că dacă nu mai e vedetă de mâna a doua, gata, tre’ să mă rog eu de el, nu mai are nevoie de mine. Poate c-are dreptate, poate că nu mai are. Dar tu ai, o să ai mereu, domnu’ Frunză. Toate zdrențele alea afone pe care vrei să le faci cântărețe și toți săracii ăia de la care iei procent că-i bagi pe televizor, cine crezi că-i ține relevanți? Gloatei de oameni care-mi citește articolele

nu-i pasă de nimeni, pot să inventez mâine alte vedete, le e indiferent. Îți zic din experiență, Julius ăsta mai are doi ani buni, maximum. Eu o să fiu tot aici, mult după, scriind în continuare despre vedete de mâna a doua, care pot fi ale tale, sau ale altuia, și mie, și publicului, ne e indiferent.

Monologul înflăcărat al lui Dinu se încheie cu un moment de liniște totală, deoarece el își trăgea sufletul, iar de la celălalt capăt o reacție întârzia să apară. În timp ce aștepta să i se închidă telefonul în nas, mulțumit că spusese tot ce avea pe suflet, se așeză din nou pe scaunul de birou, cu un ușor zâmbet de satisfacție.

— O să vorbesc cu Julius, veni într-un final răspunsul. Suntem foarte ocupați, dar o să facem o excepție. Dacă puteți veni direct la studio, ar fi perfect.

— Nu e nevoie să vă deranjați, pot să-i iau interviul și la telefon, reveni Dinu la politețea inițială, surprins de rezultatul pozitiv al cuvintelor mai puțin amabile.

— Nu, nu se poate. Julius nu mai dă interviuri la telefon. Consideră că nu-i surprind în mod corect personalitatea. Dacă nu-l vezi pe viu, nu-l poți înțelege ca artist. Trebuie să fie pe viu… Veniți într-o joi.

— Joi acum, presupun… Poimâine, nu?

— Da, sau oricare alta. De acum încolo, Julius nu mai dă interviuri decât joia.

— Pentru că începe cu J? întrebă Dinu curios.

— Nu sunt în măsură să discut astfel de detalii. Puteți să-l întrebați la interviu.

— Așa o să fac. Pe la cât să vin? La doișpe e bine?

De fiecare dată când propunea ora unei întâlniri, în interes de serviciu, alegea mereu același moment al zilei. Prea devreme ca să mai facă ceva înainte, suficient de târziu încât să nu mai aibă timp de nimic după. De preferat, totul să se termine până

la pauza de masă, când mâncarea și Luca îi tăiau mereu cheful de muncă. Ora prânzului satisfăcea toate condițiile lui Dinu, inclusiv cea de rezonanță sonoră la telefon.

— Nu, nu se poate. Julius nu se trezește atât de devreme, îi face rău. Veniți după patru, patru jumate chiar… și fără fotograf. Ne ocupăm noi de poze.

— Pot să folosesc unele vechi, arată la fel.

— Nu, nu, pozele trebuie să fie noi, neapărat poze noi. Avem omul nostru, nu vă faceți griji. Julius nu are încredere în alți fotografi, a încercat cu mai mulți și n-a fost mulțumit. Sunt anumite unghiuri care îl avantajează, lumina într-un anumit fel, în fine, aspecte tehnice, înțelegeți… e în interesul tuturor să iasă materialul cât mai bine.

— Absolut, pozele sunt foarte importante. Le zic mereu și colegilor mai tineri: titlul și pozele, foarte importante.

— De titlu nu știu ce să vă spun acum, discutați cu Julius la interviu, are sigur câteva sugestii. Încă ceva, sunt unele subiecte mai delicate, tabu să le zicem. Lucruri precum numele real, cariera de dinainte de 2011, înțelegeți… Încercați să le evitați.

— O să fac tot posibilu', doar e în interesul tuturor. Departe de mine gândul să-i pun întrebări incomode, să-i stric imaginea, Doamne ferește. Nu asta vor cititorii noștri. Vor noutăți interesante despre vedetele pe care le îndrăgesc.

— Da, da, normal… Oricum, o să vă dau eu o listă cu subiectele delicate, înainte de interviu, am câteva pregătite. A fost un incident, acum vreo două săptămâni, a venit cineva de la un ziar, rău intenționat… nu vă mai spun, a ieșit foarte urât. De atunci, suntem mai precauți. Am scos listele astea la imprimantă, le dau înainte de interviuri, se evită niște neplăceri.

— V-ați gândit bine. În domeniul ăsta, n-ai cum să fii prea precaut. Sunt tot felu' de nesimțiți și în presă, tot felu' de

amatori, ziare de apartament…

— Corect! Așa este. N-am vrut s-o zic eu, să vină de la mine, dar așa este. În fine, să trecem peste, suntem profesioniști. Vă așteptăm joi după patru, patru jumate mai bine.

— Ora e perfectă și pentru mine.

Dinu își luă la revedere de la impresar, bucuros că discuția s-a încheiat cu succes, dar, mai ales, pentru că s-a încheiat, indiferent de rezultat. Politețea exagerată, cu care compensase momentul anterior de răbufnire, devenise repede obositoare. Probabil simțise la fel și domnul Frunză, căruia trebuie să-i recunoască meritul de a se preface prietenos destul de credibil. În plus, el vorbește cu Julius în fiecare zi. Asta pare extrem de obositor.

Ar putea scrie un articol de-a dreptul fascinant pe o astfel de temă, cu titlul „Cel mai stresant job din lumea civilizată“ sau „Impresarul diavolului“. Ar explora greutățile celor din spatele vedetelor, fața nevăzută a showbizului, aspectele mai puțin plăcute din viețile oamenilor cu bani. Dar, ca să facă asta, în primul rând, ar trebui să-și dea demisia și să se angajeze la un ziar cu articole fascinante. Sau, mai bine spus, unul cu cititori care sunt fascinați de alt gen de informații. Pe de altă parte, faptul că Ty Julius și-a pierdut complet mințile, asta este ceva foarte interesant pentru publicul Gossip.

Adevărul e că, așa nebun, parcă devine puțin mai simpatic. Ți-e greu să-l urăști în starea aceasta patologică, de delir narcisist. E ca un personaj din tragediile antice, vrei să-l vezi cum se târăște, cum se agită, cum suferă pe scenă. Desigur, tot rău îți dorești s-o sfârșească, că de-aia e tragedie, dar doar de dragul spectacolului. Ah, ce interviu bun o să iasă, cu Julius în toată splendoarea și demența sa, o să se râdă în hohote. Chiar dacă cititorii Gossip sunt la fel de înapoiați ca oamenii din antichitate, asta nu îi face și la fel de sensibili. Pentru ei, Julius

va fi personaj de comedie.

Nu mai simțise de mult entuziasmul de debutant, foamea aceea care le dă forță tinerilor să se afirme, împingându-i pe bătrâni la o parte, sau călcându-i în picioare, dacă nu se dau din drum. Lipsa pasiunii a fost mereu marea problemă, motivul plictiselii cu care întâmpinase orice sarcină de serviciu, în ultimii ani. Acum însă lucrurile sunt clare, există o singură soluție: demisia! Gossip nu-i mai poate oferi nimic, nici măcar momente de entuziasm. E locul unde ziariștii vin să moară, sau nu reușesc să se nască. Interviul de senzație va fi ultimul articol, cu el o să-și încheie cariera în presa de scandal. Cu puțin noroc, poate și pe a lui Julius.

— Ce te-a apucat, mă? De ce l-ai luat așa tare pe Frunză?

Adâncit în gândurile sale, Dinu tresări vizibil, speriat de vocea interogativă care venea de undeva din dreapta. Îl văzu pe colegul său de birou, privindu-l cu un surâs relaxat și o expresie ciudată, ceva între curiozitate, admirație și mirare, imposibil de deslușit de către cineva căruia, în general, nu prea îi pasă de sentimentele oamenilor. În focul discuției telefonice, uitase că pot exista și alți martori la răbufnirea sa, altfel ar fi vorbit mai tare.

— Nu știu, a fost ceva de moment. Cred că m-a impulsionat discursu' marelui nostru conducător. Toate chestiile alea cu datoria de a nu lăsa lucrurile așa, noi i-am făcut celebri, ziariștii buni creează... probabil că mi-au dat putere. De piatră să fii și tot îți ajung la inimă.

— Da, sunt convins, veni răspunsul, printre zâmbete. Nu contează sursa de inspirație, important e rezultatu'. Bine i-ai făcut, să te știe de frică! Hai că mă duc, am o întâlnire. Poate folosesc și eu tehnicile tale de intimidare.

În timp ce colegul său se îndrepta spre ușă, Dinu reveni cu privirea la ecranul calculatorului și se lăsă, din nou, purtat de

gânduri. Într-adevăr, observația a fost cât se poate de corectă, agresivitatea lui se dovedise eficientă, în mod surprinzător. Domnul Frunză nu i-a închis telefonul, nu i-a vorbit urât, nici măcar nu a încercat să facă vreun reproș. S-a prefăcut că n-a auzit nimic, ca un câine fricos. Deși a auzit, a auzit tot, altfel n-ar fi avut el, acum, un interviu în exclusivitate programat pentru joi.

Poate ar trebui să încerce mai des, să-i ia mai tare pe toți. Dacă a ajuns în situația asta neplăcută, eșec pe toate planurile, înseamnă că a avut o atitudine greșită. Vorba bună, pur și simplu, nu funcționează. A vrut să fie om cu ei, dar nu s-a putut, au mușcat mâna care i-a hrănit. De acum încolo, va fi mai dur, o să impună respectul cu forța. „Dinu e dur, dar corect“, vor spune toți, când el nu e în cameră, cu el de față n-o să aibă curaj.

Schimbarea de atitudine nu putea veni într-un moment mai potrivit, peste doar câteva ore urma să se întâlnească cu Irina, principalul responsabil, câinele care îl mușcase cel mai tare de mână. O s-o atace fără milă, o s-o preseze până o să recunoască. Și apoi, după ce a obținut mărturisirea, o s-o strângă de gât, în uralele mulțimii. Nici n-o să fie nevoie să le explice cum de s-a ajuns aici, îl vor susține necondiționat. „Dinu e dur, dar corect, n-ar strânge de gât pe cineva nevinovat“, vor spune toți, după, când el n-o să mai fie de față.

CAPITOLUL VIII

Marți 20:00 – Muza

Așezați la una dintre mesele de nefumători ale restaurantului cu specific italian din mall, doi tineri îndrăgostiți își savurau cina, ținându-se discret de mână, unul pe celălalt. Lângă ei, Irina și Dinu așteptau plictisiți ospătarul însărcinat să le aducă salatele. Din când în când, se mai uitau la ceasul telefonului mobil sau la figurile clienților din local. Nimic nu se dovedea însă suficient de interesant, încât să-i facă să rupă tăcerea. Într-un târziu, jumătatea masculină a cuplului găsi un motiv să se plângă.

— Ia uite, la grașii ăia le-a adus mâncarea, și au venit după noi. Probabil li s-a părut că la ei e urgență, par mai flămânzi. Sau avem noi hainele rupte, suntem murdari pe față…

— Stai liniștit, iubire, ne recunosc aici și arși pe juma' de față, îl asigură prompt partenera sa.

— Adică? Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că aici mergem de fiecare dată când ieșim în oraș, numai aici mă duci.

— Și ce are? Parcă îți plăcea aici…

— Îmi place, dar putem să mai mergem și în alte locuri, așa e frumos.

— Altceva ca lumea nu prea mai e… sunt niște fast-fooduri și cafeneaua aia pe colț, unde trec oamenii pe lângă tine ca la

Paris, doar că trec români din Berceni.

— Nu trebuie să fie neapărat în mall… Ți-am zis ce terasă drăguță au făcut la Romană, am fost cu o prietenă săptămâna trecută.

— N-am vorbit că mergem la film? Nu de-aia am venit aici, să mâncăm înainte de film? Are și cinema terasa de la Romană?

— Acum da… am spus așa, în general, să mai ieșim și în alte locuri…

— Bine, data viitoare. De-acum încolo, alegem pe rând, tu o dată, eu o dată.

— Nici chiar așa. Vreau să mergem undeva unde ne place amândurora…

— Mie îmi place aici, eu vreau să venim aici, de fiecare dată.

— Bine. Aleg eu data viitoare.

În timp ce îl asigura pe partenerul ei că va prelua inițiativa cu prima ocazie, Irina scoase din poșetă o oglindă micuță și o ridică în dreptul feței. Se admiră pentru câteva secunde, observă o șuviță rebelă de păr brunet și o dădu într-o parte, cu o mișcare delicată a mâinii. Verifică insistent rezultatul acțiunii, din mai multe unghiuri, schimbând poziția oglinzii de la stânga la dreapta, de parcă această intervenție ar fi transformat-o complet. Atunci când se simți mulțumită, așeză cu grijă obiectul de sticlă la loc în poșetă și reveni cu privirea spre Dinu.

— N-ai zis nimic. Cum ți se pare? Îmi stă mai bine? îl întrebă ea, zâmbind ca pentru fotograf.

— Mai bine decât cui?

— Decât mie, înainte… Mi-am întors vârfurile spre exterior, n-ai observat?

— Ba da, e mult mai bine. Înainte chiar mă gândeam să te părăsesc, era prea aiurea așa, cu vârfurile spre interior. Acum, cu ele spre exterior, nici nu se pune problema. Mi-e frică să n-arăți prea bine pentru mine.

— Eh, nu vezi tu diferența, nu-ți mai pasă. Eu zic că arăt puțin mai drăguță așa, îl mustră Irina veselă, neafectată de lipsa lui de interes.

Înainte ca Dinu să se poată apăra, ospătarul își făcu apariția cu porțiile de salată și le așeză grăbit pe masă.

— Poftă bună! Vin imediat și cu focaccia, îi asigură el pe clienți, retrăgându-se imediat spre mesele din spate, de parcă nici n-a fost, ca un duh bun care îndeplinește doar dorințe culinare, dar destul de lent și numai contra cost.

Hipnotizați de farfuriile din fața lor, cei doi renunțară la a continua discuția, pentru a se concentra asupra mâncării, aflată într-o nevoie disperată de condimente. Într-o liniște deplină, recipientele cu sare, piper, oțet și ulei se plimbau de la unul la celălalt, oferindu-le un scurt moment de armonie și cooperare.

— Eu nu vreau focaccia, rupse Irina tăcerea, cu o precizare, în timp ce degusta prima din salată.

— De ce n-ai zis înainte, când am comandat?

— Nu mi-am dat seama că e așa târziu, nu mai mănânc la ora asta, se depune. După aia o să mă părăsești că m-am îngrășat.

— Depinde câte kilograme…

— Trebuia să zici: niciodată, iubire! O să rămân cu tine oricum ai arăta.

— Trebuia, bolborosi încet Dinu, fără să-și ridice privirea din farfurie, căutând cu furculița, printre legume, fâșiile de pui.

— Eh, ca să te bucuri, de săptămâna viitoare o să încep iar să merg la sală. Mi-e cam lene, dar decât să nu mănânc…

— Bravo. Știai că, statistic, dacă soția ta se apucă brusc de sală, sau alte activități să arate mai bine, probabil te înșală?

— Bine că nu sunt măritată atunci, răspunse Irina, râzând de una singură. Vezi ce amuzantă sunt? De ce nu-ți place de mine?

Printr-o coincidență stranie, ospătarul apăru iar la momentul potrivit, pentru a-l scăpa de atacurile partenerei sale. Le îndeplini o nouă dorință culinară, le ură, din nou, „poftă bună“ și dispăru la fel ca prima dată, făcându-se nevăzut în ceața meselor din zona de fumători. Dinu profită imediat de ocazie și de coșul cu focaccia, schimbând subiectul, în timp ce se înfrupta dintr-o felie subțire de pâine cu mirodenii.

— Foarte frumos a fost aseară, mare păcat că n-ai putut să ajungi. A venit și frate-meu cu Adina, am râs, am glumit… M-au întrebat de tine, a trebuit să-i mint, le-am zis c-ai căzut și ți-ai rupt un picior. Nu puteam să le zic scuza aia cu nunta unei colege, mi-a fost rușine.

— Urât din partea ta, trebuia să le spui adevărul. N-a fost nicio scuză, eu, când fac o promisiune, o respect. Data viitoare să ne anunțe din timp, să nu ne facem planuri. Chiar îmi pare rău, nu i-am mai văzut de mult, mai ales pe Andrei. N-am mai vorbit cu el de la ziua lui.

— N-ai pierdut nimic. Când mai vin la ușă Martorii lu’ Iehova, le deschizi și te prefaci că e el. Ai și șanse mai mari să scapi neconvertită, că nu-s la fel de agresivi.

— Și ce dacă îi place să discute despre religie? Foarte bine c-a găsit ce îl face fericit. Ce vrei, să se ascundă? De ce nu poți să te bucuri pentru el?

— Sunt gelos că Dumnezeu i se arată numai lui.

— Eh, tu nu poți să vorbești serios niciodată. Să știi că te-ar ajuta mult dacă ai mai lăsa la o parte ironia, din când în când. E simplu să faci mereu glume, în loc să spui ceva ca lumea, dar nu așa se rezolvă lucrurile. Omu’ ăla încearcă să se apropie de tine, să-ți dea sfaturi bune, și tu le ignori ca să râzi de el. Crezi că n-are ce să te învețe? Are o familie, o carieră, are mai multă școală decât tine… nici puțină credință nu ți-ar strica. Ar trebui să fii mândru de el. Oricine s-ar bucura să aibă un asemenea

frate, s-ar bucura și că i se arată Dumnezeu, numai tu nu.

— Ai auzit de Cain și Abel?

— Mda, după cum ziceam…

— Hai, mă, nu mai exagera. L-ai făcut și martir acum, se jertfește pentru noi, să ne scape de damnare. Când cineva intră într-o sectă, e de datoria ta să râzi. Nu i-am zis că e nebun, n-am țipat să mă lase în pace că nu mă interesează, am rezistat cu stoicism. Lasă-mă să râd liniștit, măcar atât, e dreptu' meu. Toată lumea știe c-a luat-o razna, și ai mei, dar îl tolerăm că e pașnic. Ne bucurăm pentru el… ne bucurăm că nu e într-o sectă violentă.

— Sunt sigură că maică-ta e mulțumită.

— Mama… Normal că e, nici n-am văzut-o vreodată nemulțumită. Orice ai face, găsește ea motive. Cred că și dacă îl spintec pe unu' cu toporu' și mă dă la știri, tot reușește, zice c-a auzit ea că era om rău, sau ceva pe acolo. Nu e relevant ce părere are mama despre tine, că e mereu aceeași, o părere bună. De-aia și stau ca prostu' după domnu' Georgescu, marele editor literar, îmi tot repetă ea că se rezolvă.

Irina se lumină brusc la față, de parcă urma subiectul ei preferat, iar până acum rezistase în conversație așteptându-l. Lăsă furculița sprijinită de marginea farfuriei cu salată și exclamă:

— Cartea! Când mi-o dai s-o citesc?

— Când o să apară, ți-am mai spus o dată. N-am de gând să împart manuscrise ca scriitorii ratați. O să mai dureze. A vorbit maică-mea cu el din nou, m-a sunat mai devreme, cică să ne întâlnim mâine, să discutăm. Chiar dacă i-a plăcut și vrea să mă publice, două-trei luni tot mai durează.

— Of! Dă-mi doar capitolul despre mine, îl citesc pe calculator.

— Ce te face să crezi că există așa ceva?

— Păi, presupun că apar în toate… am zis și eu, așa, un capitol în care vorbești cel mai mult de mine. Ai zis că e biografie, doar sunt cea mai importantă persoană din viața ta.

— E o carte semi-autobiografică, Irina, semi… Asta înseamnă că e inspirată din fapte reale, inspirată… Ca toate romanele de ficțiune, de altfel. Totu' e inspirat din fapte reale.

— Și eu nu te-am inspirat, ca să fiu un personaj? Sau poate nu sunt suficient de interesantă…

— Ești foarte interesantă, dar nu e povestea vieții mele. Personajele sunt fictive, sunt inventate, n-au nicio legătură cu realitatea. Bineînțeles, când le-am construit pe cele feminine, m-am gândit și la tine, poate le-am împrumutat din trăsăturile tale, în mod sigur m-ai influențat, ca o muză. Dar nu ești niciun personaj.

— Bine, ca să te iert, să mă pui pe mine pe copertă.

— De ce, care e legătura? Ce simbolizează?

— Simbolizează că mă iubești, răspunse ea, cu un zâmbet jucăuș, capabil să te convingă să iei în serios orice sugestie, oricât ar fi de absurdă.

Dinu se pregăti să-i explice că o astfel de decizie nici măcar nu îi aparține, chiar dacă i s-ar părea o idee bună. Că odată ce editura i-a acceptat romanul, altcineva se va ocupa de toate aspectele tehnice. Probabil un grafician va fi însărcinat să conceapă o copertă, va alege o imagine sugestivă, sau va desena ceva conform viziunii sale abstracte. În niciun caz nu va avea el o asemenea putere de decizie, mai ales ca autor debutant. Se răzgândi, totuși, privind chipul senin și vesel al Irinei, care îi transmitea clar că nu vrea să audă detalii plictisitoare despre neputința sa.

În lumina artificială a restaurantului, cu expresia aceasta de bucurie nevinovată și poftă de viață, era greu s-o bănuiești de fapte necurate. Nu așa arată un om necinstit, căruia nu-i

pasă de sentimentele tale, te înșală și te minte în față, pentru foloase egoiste. N-ai cum să crezi că totul e prefăcătorie, ca un rol pe scenă, și gesturile, vocea, mimica sunt atent studiate să te inducă în eroare, să te țină liniștit într-o simulare a realității, o matrice standard a relațiilor fericite. Ar însemna că zâmbetul sincer e doar o mască de teatru, pe care și-o dă jos când el se întoarce cu spatele și reprezentația s-a încheiat. Cine ar putea crea însă o mască atât de reușită? Cine ar putea s-o poarte cu atâta naturalețe, încât să nu se vadă nicio clipă sforile care o țin? O fată de douăzeci și șase de ani, angajată în departamentul de contabilitate, cu hobby-uri precum muzica pop și filmele romantice, pare foarte departe de structura psihică necesară pentru a izbuti.

Sub influența momentului, Dinu își derulă rapid în minte evenimentele recente, încercând să-și confirme logica concluziei de infidelitate, speriat că totul ar putea fi doar în imaginația sa bogată și e ultima ocazie de a evita o greșeală stupidă. În ciuda prezentului amăgitor, amintirea comportamentului ei suspect din ultimele luni, cu semnele clare ale omului care îți ascunde ceva important, îi readuse siguranța. Se simți mulțumit că are dreptate, deși, paradoxal, s-ar fi agățat cu dinții de orice mic amănunt care i-ar fi putut oferi o speranță, un motiv să-și infirme teoria în întregime. Din păcate, nu-l mai putea găsi, atunci când trecea peste simplele aparențe.

Venise cu gândul de a da cărțile pe față, hotărât să fie pe cât de agresiv și nemilos va fi nevoie, să lupte până când adevărul va ieși învingător. Pentru că doar adevărul mai are șansa asta, pentru el victoria nu mai există, e ori trădat, ori nebun. Dacă Irina nu îl înșală, atunci mintea lui paranoică l-a măcinat în zadar, în ambele situații, e un om pierdut. Certitudinea eșecului ar fi trebuit să-i dea agresivitatea necesară în astfel de situații,

dar, de când se așezase la masă, tot căuta un unghi din care să abordeze problema și nu reușea să găsească nici curajul, nici inspirația de a duce misiunea la bun sfârșit.

— Vezi că mâine ies cu colegele de birou, ne vedem joi… te-am anunțat din timp, îl avertiză brusc Irina, punând capăt pauzei în conversație, de care profitase pentru a-și termina salata.

— Bine. Am un interviu cu Ty Julius pe la patru, dup-aia sunt liber. N-are cum să dureze prea mult, până termini tu serviciu', am aflat tot ce are de spus.

— Uuu, mi-ai găsit și mie loc în programul tău încărcat, printre celebrități.

— În scurt timp n-o să mai fie așa de încărcat, probabil săptămâna viitoare îmi dau demisia. O să caut altceva.

— Te-ai gândit serios sau te-a enervat ceva brusc? Să știi că e păcat, scrii bine…

— Tocmai de-aia nu e pentru mine presa. E bătaie de joc ce facem, urmașii noștri o să ne judece.

— Ești puțin cam dramatic… Ai anunțat pe cineva până acum?

— N-am de ce, le zic direct, când sunt gata să ies pe ușă. Se descurcă și fără mine, nu e nicio pierdere. Cezar deja mi-a găsit înlocuitor, a adus pe cineva în probe, m-a pus pe mine s-o învăț arta presei de scandal.

— Uuu, ai o elevă? Și nu-ți distrage atenția, poți să fii atent acolo, să-i explici? Cum arată, e mai frumoasă decât mine?

Dinu se blocă pentru o clipă, conștient că s-a lăsat dus de val și a divulgat un detaliu pe care era mai bine să-l țină doar pentru el. N-avea sens să complice situația, aici era vorba de infidelitatea ei, nu de a lui, fie ea și doar la nivel de fantezie.

— Nu e nimeni mai frumoasă decât tine, Irina.

— Mda, sigur… Zi, cum arată? E a doua după mine atunci?

— E… așa, normală… nu m-am uitat foarte atent la ea, am vorbit doar de vreo două ori. Cam mică de înălțime și puțin grăsuță. Nu e deloc genu' meu, probabil ceilalți o văd ceva mai atrăgătoare decât mi s-a părut mie… Poate contează și că nu prea ne-am înțeles bine, are vreo douăș'unu- douăș'doi de ani, se simte diferența în modul de gândire.

— Sunt convinsă. Toți bărbații vor una mai tânără, să simtă și ei diferența în modul de gândire, și alte diferențe.

— Imaturi, n-ai ce să le ceri. Există și din ăștia, cum e Luca de exemplu, n-o să contest, dar să nu generalizăm. Probabil au avut o traumă în copilărie, au un complex de inferioritate, ceva patologic… Un bărbat adevărat caută o femeie puternică, cu experiență, maturitate. Crezi că-mi mai arde, la vârsta mea, de jocuri puerile?

— Am zis și eu, așa, în glumă, nu e nevoie să te aperi atât de vehement. Am uitat că tu ești un intelectual rafinat, nu te impresionează oricine, mai ales femeile. Abia mă placi pe mine puțin…

Din păcate, ospătarul nu era genul acela de duh care îndeplinește trei dorințe, astfel încât, de data aceasta, Dinu rămase singur în fața reproșurilor subtile. Trecutul îl învățase că nu poate câștiga discuții în contradictoriu pe teme abstracte, precum semnificația iubirii și modurile în care trebuie ea demonstrată. De aceea, nici nu încercă. După un oftat scurt, se rezumă la a privi în gol resemnat, așteptând să treacă suficient timp pentru a fi social acceptat să schimbe subiectul.

Modul în care îl hărțuia, deseori, cu câte o remarcă tendențioasă era, bineînțeles, teribil de deranjant, dar, în situația de față, exista un lucru și mai supărător. În loc să fie ea cea care trebuie să dea socoteală, într-un mod inexplicabil, acum, tocmai el ajunsese să mintă și să evite subiecte tabu, chiar el, singurul nevinovat de la această masă. Numai un om

slab putea să ajungă într-o astfel de situație, să fie încolțit de către hoața care strigă „hoții“ și să asiste neputincios. Să-ți conștientizezi slăbiciunea e mult mai dureros decât să înduri deserviciile pe care ți le aduce.

– Dacă îl vezi pe ospătar, să-i ceri nota, mai sunt vreo douăzeci de minute și începe filmu', reveni el, cu un sfat constructiv, după ce consultă rapid ecranul telefonului.

— Cred c-o să-mi iau un desert înainte, am văzut la cineva pe aici clătitele cu dulceață, arată foarte bine.

— Parcă ți-era teamă că te îngrași…

— Da, dar dacă tot ai zis că sunt cea mai frumoasă, o să fac o excepție de data asta. Oricum, mă duc luni la sală, o să ard toate caloriile.

— Foarte corect, o să-mi iau și eu o porție.

În mod normal, faptul că partenera sa folosește pretexte absurde pentru a se îndopa cu dulciuri, la o oră atât de târzie, l-ar fi îngrijorat suficient cât să n-o încurajeze. Acum însă nu se gândea doar la binele lui, ci, în primul rând, la răul altuia. Undeva, în orașul acesta, există un nenorocit care profită de pe urma muncii sale, un nesimțit care primește totul de-a gata, care n-a fost la semănat și a venit direct la cules. Așa ceva este inacceptabil. Indiferent de consecințe, nu va mai face niciun efort, oricât de mic, pentru binele ingratului. Dacă nenorocitul o vrea slabă, să facă el ceva în acest sens. De acum încolo doar o să se uite, o să se uite la ea cum se îngrașă și poate tot răul va fi spre bine. Când o să fie grasă, el nu va mai avea nimic de pierdut.

CAPITOLUL IX

Miercuri 13:30 – Un prieten responsabil

Încântat de noul său telefon performant, Luca se chinuia din răsputeri să-l folosească la maximum în timpul mesei de prânz, ținând în mâna dreaptă furculița cu care, fără să se uite, înțepa, din când în când, câte un cartof prăjit. Degetele de la stânga i se mișcau cu repeziciune pe ecranul aparatului, de parcă ar fi căutat o informație prețioasă, ce i-ar fi adus liniștea. Lângă el, Dinu își mânca tacticos pieptul de pui la grătar cu piure, insensibil la suferința aproapelui său.

— I-auzi ce zic ăștia: românii pe ultimu' loc în Europa, după lungimea penisului.

— Am dat și noi știrea, acu' un an și ceva. Cred c-a fost record de înjurături la comentarii.

– Înseamnă că e adevărat.

— Poate i-a revoltat nedreptatea…

— Să fim serioși! Un studiu spune că majoritatea conaționalilor tăi o au cu câțiva centimetri mai mică decât tine și tu, în loc să te bucuri, te enervezi? E absurd…

— Atunci, care e explicația?

— Îi doare adevăru'! În sinea lor, știu și ei c-are doișpe centimetri, dar se mint singuri. Și-o măsoară mereu ca disperații, sperând să scoată un rezultat mai bun.

— Pare greu să reușești așa ceva.

— Dracu’ știe, se descurcă ei… măsoară cu tot cu juma’ de cur, țin ruleta aia îndoită, găsesc ei o soluție. Când îi confrunți cu adevăru’ pe care l-au îngropat adânc în subconștient, se enervează, fac spume, e de înțeles…

— Indiferent de motiv, ăsta e și scopu’, să facă spume. Există două tipuri de articole: alea unde lumea înjură la comentarii și alea unde nu comentează nimeni. La o știre cu olimpici, poate îi felicită vreo babă, da’ cam atât. Chiar și acolo, mai degrabă se înjură de guvern… Asta e cheia succesului în jurnalismu’ actual, să enervezi masele.

Luca aprobă, cu o mișcare pe verticală a capului, cuvintele înțelepte din filosofia de tabloid a prietenului său, fără să ridice privirea din ecranul cu cristale lichide. Frecvența cu care îl atingea cu degetele scăzuse puțin, semn că descoperise o sursă de lucruri interesante sau că, din contră, entuziasmul îi dispărea.

— După cum spuneai, uite și aici. La toate știrile cu Croitoru, idioții ăștia scriu aceleași comentarii…

— De ce nu e nenorocitu’ la pușcărie? Cum de mai are curaj să vorbească, după ce-a făcut?

— Exact. Ăștia nu-și dau seama că nouă ar trebui să ne fie frică de el, nu invers? A călcat doi oameni pe trecere și n-a pățit nimic, dacă vrea, ne omoară pe toți.

— Nu găsești și tu niște articole mai vesele? Mă deprimă viața mea suficient, n-am nevoie să aud tragediile altora și în timpu’ meu liber.

— E vina voastră, mă, nu a mea! Ne-ați înnebunit cu știrile astea, la voi totu’ e tragedie. Orice accident, cum mai moare un boschetar, ne trântiți un titlu din ăsta.

— Pierderile de vieți omenești sunt tragice.

— Sunt pe dracu’, mor mii de oameni în fiecare zi. Nu făceau nimic nici când trăiau. Uită-te în jur, și așa n-avem loc de

ei în mall. Asta ne mai lipsea, să fie nemuritori toți inutilii ăștia.

— Deci, după tine, nu e tragedie niciodată?

— Ba da. Fiul unui miliardar intră cu două sute la oră cu un Ferarri în parapet și se face praf. Era tânăr, avea bani, nicio grijă, nicio problemă, băutură, puștoaice, distracție… Nici n-ai cum s-ajungi singur într-o ipostază ca asta, poți doar să te naști așa, doar prin voia sorții. Și idiotu' nu conștientizează, nu realizează șansa unică pe care o are, de a avea bani când e tânăr, își riscă viața prostește și bum, intră în perete și-a pierdut tot. Tragedie!

— Ai potențial de redactor la Gossip, ai inventat o poveste frumoasă. Exact despre asta a fost discursu' lui Cezar de ieri: tema morții în literatura de scandal.

— Și ce zicea?

— Pe scurt, să facem ce ai făcut tu adineauri, doar că inspirat din fapte reale. Cică în fiecare zi moare un celebru și dacă nu-l găsim, e vina noastră.

— Are și psihopatu' ăsta dreptatea lui… Totuși, o să-mi las potențialu' neexploatat. E genu' care poa' să vină într-o zi la birou c-o pușcă și să tragă în toate direcțiile.

— N-are nimeni pușcă în România.

— Și asta e adevărat… norocu' vostru. O să vă ia la cuțit.

— Ar face bine să se grăbească, dacă vrea să mă ia și pe mine, luni îmi dau demisia.

Această decizie radicală, pe plan profesional, se dovedi suficient de interesantă, încât să-i distragă atenția lui Luca de la telefonul mobil. Își ridică imediat privirea spre Dinu, cu o expresie de ușoară uimire, și exclamă vesel:

— Ca să vezi, ce coincidență! A apărut un post la noi, m-am gândit imediat la tine. Am vrut să-ți zic și ieri, dar ne-am luat cu vorba.

— Consultant în relația cu sectele? întrebă Dinu

neîncrezător.

— Ăștia n-au nevoie de publicitate, e arma diavolului.

— Nu i-am auzit să spună așa ceva…

— Atunci îți spun eu, am informații din interior. În fine, să trecem peste… vorbesc serios, mă. Caută un copywriter, e exact ce faci acum, cu mici diferențe. În loc să scrii un titlu înșelător să dea fraierii click, faci un slogan înșelător. E același lucru. Îi faci să creadă c-au nevoie de ceva inutil, că e informație sau obiect, practic e tot aia. E o singură diferență mare: la sfârșitu' lunii, tu iei mai mulți bani.

— Poate că nu-i o idee rea, constată omul de presă, cu reticență. Vorbim săptămâna viitoare. Am un interviu cu Ty Julius mâine, vreau să fac articolu' ăsta înainte să plec.

— Foarte bine, te retragi în stil de mare campion.

— Nici nu știi câtă dreptate ai! Am obținut interviu' ăsta cu forța, i-am luat agentu' pe sus la telefon, am fost o bestie. A fost inspirațional, mă, trebuia să fii acolo ca să înțelegi. Unii colegi au simțit nevoia să vină la mine și să mă felicite, pentru duritate.

Luca zâmbi larg, afișând o încântare sinceră față de reușita prietenului său. Totul dură însă doar câteva clipe, deoarece îi încolți imediat în minte un gând care îi transformă expresia de mulțumire într-un rânjet malefic. Cu o strălucire stranie în ochi, se aplecă ușor în față, pentru a fi mai aproape de interlocutorul său, și îl întrebă extrem de interesat:

— Și aia mică, aia mică ce zicea? I-a plăcut de tine, așa, dur? Ai impresionat-o?

— Nu era în birou, dar probabil a auzit deja de la ceilalți. Îți dai seama că nu există secrete în domeniu' ăsta, noi când aflăm un secret scriem o știre… Oricum, n-o să fie încântată, ți-am zis că e foarte liniștită.

— Eh, tocmai, știi cum zice poetu': „O fi fată cuminte, dar nu

fuge de probleme./ Îi plac băieții răi, cu desene pe piele“.

— Asculți Ty Julius, mai nou, sau ai zis special să mă enervezi?

— Ambele. Dacă tu ești obsedat de el, ce era să fac? A trebuit să mă informez, să știu despre ce e vorba. Mă simțeam exclus din conversație.

— Ai ales-o și prost, puteai să găsești una care se potrivește. Nici măcar n-am de-astea, desene pe piele…

— E o metaforă, mă. Parcă erai scriitor, am ajuns să-ți explic eu? Ideea e să fii băiat rău, nu contează cum. Tatuajele sunt la modă, momentan… În câțiva ani, cred că voi, ăștia fără, o să fiți minoritari. Atunci o să fie mai interesant să n-ai.

— Foarte bine, de ce mi-aș face? întrebă Dinu retoric, fără să aștepte vreun răspuns, sau, mai degrabă, convins că răspunsul nu-l va mulțumi.

— N-ai niciun motiv.

— Tu de ce ți-ai făcut? reveni el, cu o nouă întrebare, de data aceasta dornic să audă o explicație.

— Dau bine pe corpu’ meu, mă fac mai sexy, îl lămuri Luca, zâmbind ca și cum altcineva i-ar fi făcut complimentul.

— Și eu n-am nevoie s-arăt mai sexy?

— Ai alt public țintă… ești un intelectual.

— Mda, a început să mi se spună des chestia asta, cred c-a devenit jignire. Totuși, chiar și în cazu’ tău, mai puțin intelectual, mai animalic, să zicem, chiar și tu, când îți desenezi ceva permanent pe piele, parcă ar trebui să aibă un sens, să simbolizeze ceva…

Omul cu tatuaje căzu puțin pe gânduri, reflectând o clipă asupra părerii obiective, dar fără fundament practic, a omului fără. Peste câteva secunde, fața i se înseninã brusc, semn că ori a găsit o explicație, ori cuvintele auzite l-au condus spre o revelație.

— Simbolizează șmecheria, concluzionă Luca satisfăcut, în timp ce încuviința cu mișcări ale capului și o mimică sugestivă.

— Asta reprezintă tatuajele!?

— Da. Reprezintă șmecheria, reprezintă c-am stat acolo zece ore, cu acu' în mine, sângerând, ca un bărbat.

— Vezi tu… statistic, în prezent, mai multe femei decât bărbați își fac tatuaje, îl lovi fără milă Dinu, cu o informație de tabloid.

Expresia de mulțumire de pe chipul lui Luca se transformă, încet-încet, într-o ușoară dezamăgire, pe măsură ce conștientiza repercusiunile. Fără să pună la îndoială veridicitatea unei statistici, ca orice om normal, de altfel, se strădui, deși vizibil afectat, să revină într-o notă optimistă.

— Serios? Hmm… probabil își fac de-alea mici…

Dinu îl lăsă să se bucure de această semi-victorie și se îndepărtă de lângă tava cu mâncare, lăsându-se, în tăcere, pe spătarul scaunului, pentru a-i oferi prietenului său suficient timp să-și revină. Atunci când i se păru că pauza din conversație riscă să devină prea mare, se hotărî să vină cu o propunere pe placul său.

— Bem ceva diseară? Irina și-a făcut program fără mine și n-am chef să stau singur în casă. O iau razna, încep să-mi imaginez lucruri, scenarii, e periculos.

— N-am cum, lucrez până târziu… sau, mai precis, până termin, și presupun c-o să fie târziu. Am un proiect de terminat până mâine, știi că sunt un angajat responsabil. Totuși, am o idee mai bună, cum putem să ne distrăm diseară, separat. Eu o să beau singur la birou, să-mi stimulez creativitatea, și tu o inviți în oraș pe aia mică. Ți-am lăsat ție partea mai plăcută, știi că sunt și-un prieten responsabil.

— Nu știu ce să zic, nu cred că e o idee bună, își declară Dinu reticența. Ne cunoaștem de două zile, suntem colegi de

serviciu, e aiurea…

— Termină, mă, cu scuzele astea patetice! Ăsta e momentu' perfect pentru o întâlnire, când încă nu vă cunoașteți. Dup-aia, unu' dintre voi n-o să mai vrea, sau niciunu'. Ce sens are să pierzi timpu'? Încerci acum, de la început… merge, bine, nu merge, asta e, te retragi cu pierderi minime. Până la a doua întâlnire, nici nu mai sunteți colegi. Bine, asta în cazu' în care lucrurile nu merg mai repede, încheie Luca, cu fața luminată de obișnuitul său zâmbet larg, atunci când i se părea că face o propunere incitantă.

Dinu îl privi din nou cu aceeași reticență, dar afișând semne vizibile că ia în considerare sugestia. Ridică lent mâna de pe mânerul scaunului, până în dreptul obrazului, se scărpină gânditor și apoi întrebă intrigat:

— Crezi c-ar fi corect față de Irina? Lucrurile n-or să meargă repede, ar fi doar o întâlnire amicală, doar vorbim… dar chiar și-așa, nu știu… nu e imoral?

— Cum să fie imoral!? Să ieși la un suc cu o colegă? E dreptu' tău de om liber. Nu e ca și cum ai de gând să i-o tragi… dar chiar dac-ai avea, în astfel de circumstanțe, dacă spui că ea te-nșală… cred că toată treaba ar fi destul de morală.

— Mda, nu știu ce să zic, situația e încurcată… nu e nimic sigur, sunt doar speculații… Adică, sunt sigur, dar nu e nimic dovedit. E nevinovată până la proba contrarie, așa ar trebui să consider… N-am cum s-o înșel, doar pentru că bănuiesc că ea mă înșală, e absurd.

— Calmează-te, mă, te duci prea departe. Mergeți undeva, stați la o masă, exact cum stăm și noi acum, vorbiți de una, de alta, și asta e tot, doar că nu stai singur în casă. Nu se întâmplă nimic. Nimeni nu înșală pe nimeni.

— Da, da, aș putea face asta… cred că nici Irina nu s-ar supăra, dacă ar afla, n-ar avea de ce. Evident, n-o să-i spun,

poate înțelege greșit și se enervează… Dar dacă ar înțelege corect, sunt sigur că nu s-ar supăra. O să văd când ajung la birou, mă voi lăsa condus de inspirația de moment. Cine știe, poate îi sunt total antipatic și facem planuri degeaba.

— Nu e cazu', îți dădeai seama până acum. Ai mai vorbit cu ea, nu? Vă înțelegeți bine…

— Da, cred că da, eu așa zic. Sunt unele lucruri pe care le vedem diferit, e și normal, ea e mai tânără, mai naivă… Dar am vorbit de câteva ori, mai amical, așa, și ne-am înțeles bine, am râs, am glumit…

— Ți-a zis ce zodie e? îl întrebă brusc Luca, întrerupând explicațiile, de parcă importanța lor pălea în comparație cu cea a poziției astrelor.

Deși cunoștea foarte bine importanța horoscopului, în calitate de ziarist, Dinu se simți iritat de această intervenție. I se păru deranjant faptul că trebuie să se oprească pentru a discuta despre un asemenea subiect nedemn, când el are probleme existențiale reale, la care nici marile minți ale omenirii nu au reușit să găsească o soluție. Se înduplecă, totuși, și răspunse pe un ton sarcastic:

— Nu mi-a zis, nu suntem chiar atât de apropiați.

— A fost doar o întrebare, nu e nevoie să sari așa. Era un semn că te place…

— Mda, poate. Uite că nu mi-a zis. I-am văzut data nașterii pe contract, îl avea ieri pe birou… e balanță, pentru cultura ta generală, îl informă Dinu, după un moment de gândire și un calcul zodiacal.

— Balanță!? Ha, interesant… Să știi c-am încercat și eu c-o balanță, mai demult, n-a mers bine deloc.

— Și crezi c-a fost din cauza zodiei? O lipsă de compatibilitate?

— Sunt convins! Nu pot fi compatibil cu una atât de proastă,

încât crede în zodii.

După această replică, Luca începu să râdă de unul singur, amuzat și, mai ales, mândru de modul în care îl atrăsese în capcană pe naivul său amic.

— Nici nu m-așteptam la altceva. E un miracol c-ai rezistat până acum într-o discuție matură, e un nou record pentru tine. Cred că e nevoie de cel puțin o înmormântare ca să-l dobori.

— Eh, mai destindem și noi atmosfera. Dacă vorbești încontinuu doar despre lucruri serioase, te deprimi. Și e boală grea asta, depresia. S-au sinucis unii miliardari, cu vieți mult mai frumoase ca a ta…

— Merci, deja mă simt mai bine, mi-ai dat puterea de a-mi duce în continuare mizerabila existență. Pe de altă parte, continuă tânărul dornic de a trăi, după o clipă de reflecție, poate c-ai și tu puțină dreptate, poate sunt prea negativist. Până la urmă, nu trăim într-o lume perfectă.

— Normal! Dacă stai să te gândești, într-o lume perfectă noi doi nici n-am fi existat. Probabil din cauza noastră nu e. În special a ta, Dinule.

CAPITOLUL X

Miercuri 15:00 – Apocalipsul Acum

În spațiosul său birou, redactorul-șef al unuia dintre ziarele la modă, în special în rândul celor cu studii inferioare, discuta aprins cu omul său de încredere. Cu privirea ațintită spre ecranul laptopului, care afișa informații de o deosebită importanță pentru țară, se străduia, de câteva minute, să-i explice unde greșește și cum poate deveni un ziarist mai bun, însă fără să-i rănească sentimentele. După o cascadă de observații critice, se hotărî să încheie, totuși, într-un ton optimist și motivant, ca un lider adevărat, care te sprijină în dezvoltarea ta personală.

— Nu sunt prea mulțumit de materialele din ultima vreme, Dinule. Ăsta e adevăru'. La experiența pe care o ai, poți mult mai mult. Aș vrea ca tu să fii un exemplu pentru ceilalți, mâna mea dreaptă. Să mă vadă pe mine, atunci când se uită la tine. La un moment dat, cine știe, poate va trebui să-mi iei locul.

— Da, da, într-adevăr, n-am fost prea inspirat în ultima vreme, își aprobă tânărul promițător mentorul. Toți avem perioade mai slabe, din când în când, e inevitabil în domeniul nostru, e muncă de creație până la urmă. O să revin în forță! Interviul cu Ty Julius va fi ceva senzațional, cel mai bun articol pe care l-am scris vreodată.

— Foarte bine! Asta e atitudinea de învingător! exclamă

Cezar entuziasmat, dar nu atât de tare, încât să-și ia ochii de la ecran. De-asta ți-am zis să insiști cu Julius, băiatu' ăsta e mină de aur, n-ai cum să greșești cu el.

— Da, știu că e popular, dar acum e vorba de altceva, e o exclusivitate. Am vorbit cu agentu' la telefon, mi-a mai zis una, alta, s-a cam ferit să dea detalii, a fost destul de evaziv… însă am dedus eu. Cred că Julius a luat-o razna complet, e nebun pe bune, ca-n filme. Probabil se crede semi-zeu, nemuritor… e posibil orice. Frunză nici nu-l mai lasă să dea interviuri, tocmai de-asta, dar eu i-am forțat mâna… i-am și promis că nu-i pun întrebări incomode.

Puține lucruri i-ar fi putut distrage atenția de la munca sa editorială lui Cezar, un om care a trecut peste atâtea tragedii ale umanității cu ochii în monitor, însă, acum, tocmai auzise o astfel de informație. Pe la mijlocul explicației lui Dinu, cu detalii precise despre starea psihică a vedetei internaționale, se întoarse brusc spre el, cu tot cu scaun, uluit de magnitudinea descoperirii. Își acordă câteva secunde de pregătire, inspiră adânc, în timp ce își trecea mâna prin păr, și începu să expună planul de atac:

— Dinule, nu știu dacă realizezi… tu, în clipa asta, stai pe o comoară. Mâine e cea mai importantă zi din viața ta! Ai în față o șansă incredibilă, practic poți să intri în istoria presei românești, și nu numai. Se acordă premii pentru așa ceva! Vorb-aia, se dă Pulitzer pentru mai puțin… Trebuie să fii pregătit! Te duci acolo hotărât să scoți maximum, să-l faci să zică tot, toate nebuniile. Îl lași liber, să se ducă unde vrea, oricât de departe… îi mai dai câte un imbold, mai bați un apropo… ce zice lumea despre el, ce se zvonește… Cu pozele cum faci?

— Are fotografu' lui, e parte din nebunie, unul din simptome.

— Aha… e bine, nu-i nimic, să-și facă poze, noi punem ce

vrem. Căutăm unele vechi, de pe la concerte de undeva, unele în care are o privire, așa, mai de om nebun.

— Nu-s greu de găsit…

— Marlon Brando în Apocalypse Now! izbucni Cezar, din senin, lăsându-și interlocutorul uluit. Asta e direcția în care mergem: Marlon Brando în Apocalypse Now. Ai văzut Apocalypse Now? Apocalipsul Acum îi zice la noi. Normal că l-ai văzut, e un clasic, continuă el, fără să-i ofere lui Dinu șansa de a răspunde. Exact asta vreau să fie atmosfera interviului. Înțelegi?

— Cred că da… l-am văzut demult…

— E bine, sunt câteva scene memorabile, alea nu se uită… În fine, revenind, începi ceva de genu': „Am pătruns, nu fără o ușoară teamă, în studioul lui Ty Julius, un loc în care, în zilele de azi, foarte puțini oameni au acces. Culoarele strâmte și întunecate mențin o atmosferă sumbră, pe placul acestei vedete excentrice, ridicată la rang de zeu de către oamenii din jurul ei. Mi s-a spus, încă de la început, să fiu foarte atent cu întrebările pe care i le adresez, deoarece există pericolul de a-l face să-și piardă cumpătul, la cea mai mică ofensă pe care i-o aduc, chiar și involuntar.“ O ții tot așa, vreo trei paragrafe, descrieri cât mai sinistre, construiești personaju'… Pe urmă bagi interviu'. Ce scoți aici, rămâne de văzut… te descurci tu, am încredere în tine. În încheiere, la fel, te legi de ce zice el, plus ceva de atmosferă: „Am plecat spre casă, paradoxal, cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Totul mi se pare, acum, un episod la granița dintre real și fantastic. Răspunsurile șocante ale lui Julius, studioul transformat în templu pentru această zeitate contemporană, fotograful personal care îl urmărește cu venerație, în permanență, îmi vor rămâne întipărite în minte, mult după această vizită într-o altă lume.“ Bagi și o frază memorabilă de final și aia e, direct în istorie. O simt, Dinule, o

simt, o să iasă ceva nemaipomenit.

După un asemenea monolog înflăcărat, Cezar se opri pentru câteva momente, complet epuizat, respiră de câteva ori zgomotos și apoi reveni cu fața spre laptopul așezat pe birou, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Hai, Dinule, la treabă! îl îndemnă pe tânărul ziarist, de data aceasta fără să-l privească. Pregătește-te pentru ziua cea mare!

— Așa o să fac. Mai stau puțin să mă uit peste întrebări și plec acasă, să mă odihnesc, să am mintea limpede mâine.

— Da, da, foarte bine, odihnește-te… e meciu' vieții tale.

Dinu părăsi încăperea cu un sentiment de mulțumire. Se lăsase ușor dus de val în discuția cu Cezar, planificând gloriosul interviu, deși, inițial, intrase în cameră doar să-i spună că vrea să plece mai devreme, dar totul e bine când se termină cu bine. Acum va putea ajunge la întâlnirea cu editorul, fără să se grăbească sau să riște consecințele unei impresii proaste, din cauză că a întârziat câteva minute. Reușise un dublu succes, ca ziarist de tabloid și ca scriitor, în același timp, ceea ce nu e puțin lucru. Toți cei care se pot lăuda cu o asemenea performanță probabil încap într-un Tico.

În această notă pozitivă, intră în camera sa de lucru și o observă imediat pe Simona, așteptându-l răbdătoare, pe un scaun așezat lângă al lui. Îi promisese, la un moment dat, o nouă sesiune de formare profesională, de care el uitase, apăsat de alte responsabilități. Ea, tânără și fără griji, nu are alte priorități. Și ăsta e un lucru foarte bun, să-și facă ea programul după el, nu invers, cum ar vrea Irina. E exact ce ar merita cineva care se întoarce învingător pe mai multe planuri. Un astfel de om n-ar merita să stea singur în seara asta, ar merita să meargă la o întâlnire, cu cine vrea el, pentru că învingătorul ia tot, sau, de ce nu, pe toate.

Încurajat de gânduri pozitive, care îi ridicau, temporar, respectul de sine, Dinu se îndreptă direct spre locul său, se așeză în tăcere lângă ea și i se adresă pe un ton calm, ce transmitea siguranță:

— Of, îmi cer mii de scuze… am fost extrem de ocupat și efectiv n-am avut cum să-mi fac timp și pentru tine. Lucrez la un interviu foarte important… Eu sunt ceva mai rezervat, dar Cezar crede că e cel mai important din istoria ziarului. În fine, destul despre mine. M-am gândit la o soluție optimă, date fiind condițiile. Acum trebuie să plec la o altă întâlnire, tot ceva foarte important, n-am cum s-o amân, însă aș avea timp mai pe seară. Putem să ne vedem…

Soneria telefonului mobil întrerupse prematur monologul său de cucerire și îl lăsă blocat, ascultând enervantul sunet pe care-l scotea buzunarul său. Își ceru scuze față de audiență, se ridică de pe scaun, ieși pe balconul camerei, apucă obiectul lipsit de politețe și privi poza lui Luca de pe ecran. O poză în care afișa o veselie total nepotrivită, pentru cineva care te deranjează într-un astfel de moment.

— Da, mă. E ceva urgent? Te sun eu mai târziu? întrebă grăbit Dinu, imediat după ce patinase, cu degetul, pe butonul de acceptare apel.

— Ce s-a întâmplat, mă, a căzut guvernu'? De ce mă iei așa tare?

— Eram aici într-o discuție cu Simona, tocmai îi explicam de ce trebuie să ne întâlnim diseară și ai sunat tu. Mă descurcam bine, chiar foarte bine, și poate ai stricat tot. Cine știe, poate când mă întorc mi-am ieșit deja din mână, pentru că m-ai ținut prea mult la telefon.

— Lasă, mă, că e bine. Să vadă că ești o persoană importantă, un bărbat ocupat, să prețuiască timpu' limitat pe care i-l acorzi. Ar trebui să-mi mulțumești, unii își programează

alarma să sune, ca să impresioneze, și tot nu le iese atât de bine.

— De-asta m-ai sunat, să mă faci să par important?

— Nu chiar, dar mă bucur de fiecare dată când sunt de ajutor… Am vorbit cu ăia de la resurse umane, cu anoștii ăia, m-am sacrificat pentru tine. Am rezolvat-o, mâine ai interviu.

— Nu ți-am zis, mă, c-am deja un interviu mâine, cu Julius? Cum îți imaginezi tu interviurile astea? Ei mă întreabă pe mine, eu pe Julius și Julius pe ei?

— Liniștește-te, știi că sunt prevăzător. Le-am zis că vii la două jumate. Pleci în pauza de masă, Cezarului îi spui că nu te mai întorci la birou și te duci direct la Julius. Vii în mall, mâncăm, chefuim, ne distrăm și mergem împreună la mine la firmă. Te duci la interviu, într-o juma' de oră ai terminat, îți rămâne timp suficient.

Planul lui Luca se dovedi surprinzător de bine pus la punct, ceea ce îl lăsă pe Dinu fără replică. Nu erau prea dese ocaziile în care prietenul său se comporta ca un adult responsabil, luând în considerare atât de multe interese ale altor persoane.

— Bine, o să vin, confirmă el, într-un târziu. Să aduc un CV?

— Adu, sper să se potrivească cu ce le-am zis eu… în fine, vă înțelegeți voi, poți să dai vina pe mine, dacă sunt diferențe prea mari. Îmbracă-te cu ceva să pară că porți haine scumpe, care arată ca și cum ar fi ieftine. Le place chestia asta, denotă creativitate. Și teniși, e bine să porți teniși. Ideali ar fi niște adidași scumpi, care arată ca niște teniși ieftini, dar nu cred c-ai așa ceva…

— Mda, o să fac tot posibilu', îl asigură Dinu, conștient că nu va face nici cel mai mic efort pentru a se conforma cerințelor vestimentare. Merci, dar trebuie să te las, sunt așteptat. Ne vedem mâine.

— Nu pot să te judec. Și eu aș vrea să fiu așteptat de puștoaice. Ai grijă ce faci, mâine e zi mare. Succes!

Devenise, deja, un adevăr general acceptat faptul că urmează o zi de importanță capitală în viața sa. Cezar făcuse comparații cu filme de război, visa la premii și recunoaștere internațională. Acum, Luca îi netezea calea spre o carieră de succes, iar el spera la un sfârșit glorios și un început promițător. Însă nu trebuie neglijată ziua de astăzi, o zi în care ar putea obține lucruri importante pentru el, nu pentru ceilalți. Cariera, în orice domeniu ar fi ea, trece pe planul secund când e vorba de femei și artă, care, de obicei, cer sacrificii, exact genul acesta de sacrificii.

Dinu se uită prin geamul balconului, în timp ce își îndesa telefonul mobil în buzunar, cu scopul de a evalua situația, înainte de a reveni în forță. Simona părea la fel de calmă, nu fugise cât el era cu spatele, nu afișa semne de îngrijorare față de întoarcerea sa iminentă. Fie nu înțelesese unde bate discursul său, fie propunerea n-o deranjase, ambele cazuri pot fi considerate fericite.

Intră în cameră și se așeză, din nou, lângă ea, cu o ușoară nepăsare, ca și cum era dreptul lui de a pleca și a veni când poftește.

— Da… unde rămăsesem? întrebă direct, simulând o pierdere de memorie.

— Spuneai că ai timp să ne vedem diseară, dar nu știu dacă mai poți acum…

Chipul inocent al Simonei, ușor bosumflat, din cauza eventualei dezamăgiri, îi umplea inima de bucurie lui Dinu. Înțelesese mesajul, era de acord, și apelul lui Luca o făcea să creadă că există șansa să nu mai fie valabil, lucru care o întrista. Ce-ți poți dori mai mult de atât? Poate doar să și plângă puțin, atunci triumful ar fi fost complet. I-ar fi povestit, cu plăcere, amicului său, în pauza de masă, și ar fi primit laude și respect, apoi Luca ar fi făcut o glumă absurdă, despre cum

lacrimile de fetițe te întineresc cu zece ani, sau pe acolo, și ar fi râs amândoi. Frumos, însă trebuie să se mulțumească cu o ușoară îmbufnare, care, de altfel, arată artificială, ca a unui copil care se preface supărat.

— Sigur că pot, dacă am zis, așa rămâne, o liniști el, fără să-și poată ascunde bucuria. Pe la opt e bine?

— E bine, eu sunt disponibilă oricând…

— Perfect! Unde mergem, ai vreo preferință? Eu nu prea am, îmi place să merg mereu în alte locuri, mi se pare mai frumos așa.

— Hai în parc! veni propunerea Simonei, pe un ton între entuziast și visător. E foarte frumoasă vremea, e păcat să nu stăm afară, poate găsim și o terasă drăguță…

— Nu sună rău deloc, o aprobă el cu maximă sinceritate. La o terasă drăguță mă gândeam și eu.

Oare negocierile cu Irina, pe această temă, de ce nu mergeau niciodată atât de bine? De fiecare dată apăreau divergențe, neînțelegeri, deseori discuțiile degenerau în ceartă. Același subiect, același scenariu, același personaj masculin, cu totul alt rezultat. O singură diferență: alt personaj feminin. Nu trebuie să analizezi prea în detaliu situația ca să tragi o concluzie logică: doar unul dintre ei e nevinovat și acel cineva are, în seara aceasta, o întâlnire cu o tânără atrăgătoare, pentru că merită.

CAPITOLUL XI

Miercuri 17:30 – O literatură modestă

Secretara îl privi cu sinceră simpatie pe cel care tocmai se îndepărta de micuțul ei pupitru, pășind agale spre biroul de la capătul culoarului. Încă un scriitor aspirant, venit cu speranța că, astăzi, va face trecerea de la amatori la profesioniști. I se păreau adorabili de fiecare dată. Fie că erau jurnaliști, redactori, bloggeri sau oameni care nu-și câștigau existența din scris, dar, dintr-un motiv sau altul, aveau impresia că ar putea, pe fețele lor se vedea aceeași încredere visătoare, ceea ce le dădea un farmec aparte, ceva din bucuria și naivitatea copiilor. Un lucru la care, ca femeie, e imposibil să rămâi insensibilă.

Cu două bătăi în ușă, Dinu își anunță prezența, înainte să intre în camera unde era așteptat pentru o discuție culturală. Se opri aproape de prag și îl salută respectuos pe cel aflat în spatele biroului de lemn masiv, un bărbat de vârsta a doua, ușor grizonat, purtând ochelari cu rame subțiri, întocmai cum ți-ai imagina că arată o persoană care citește multe cărți și le înțelege pe toate.

— Bună ziua, domnule Georgescu. Dinu mă numesc, avem o întâlnire programată pentru…

— Da, da, luați loc, vă rog, îl întrerupse politicos directorul editorial. Știu, am vorbit mai devreme, din nou, cu… mama dumneavoastră, continuă el, după o pauză sugestivă, apăsând

pe cuvinte, cu scopul de a le da greutatea unui reproș.

— Îmi cer mii de scuze, probabil că v-a înnebunit cu telefoanele… I-am spus doar că nu mi-ați dat niciun răspuns încă, de aici a luat-o pe cont propriu, așa e mama, o cunoașteți…

— Bineînțeles. O femeie minunată, ne-am înțeles întotdeauna nemaipomenit, dar foarte insistentă, a fost mereu așa. Desigur, în cazul acesta, o înțeleg în totalitate. E mama dumneavoastră, sunteți un tânăr ambițios, aveți astfel de preocupări intelectuale, putem zice chiar nobile, considerând generația căreia îi aparțineți, e normal să facă eforturi, să vă sprijine. Sunt sigur că este mândră, are și motive. Vă felicit și eu pentru inițiativă, să scrii o carte la o vârstă atât de fragedă e un lucru de toată stima.

— Vă mulțumesc, sunteți foarte amabil. Dar, știți, nu cred că merit laude doar pentru faptul că am scris-o, n-am avut nevoie decât de ceva timp liber. M-ar bucura să mă lăudați pentru ce am scris…

— Aveți dreptate, desigur, e important și să participi, dar trebuie să-ți propui să câștigi. Dați-mi voie, totuși, să rămân la părerea că, în acest caz, chiar și inițiativa în sine merită apreciată.

— Mulțumesc, din nou, însă cum vi s-a părut cartea?

— N-aș putea spune nici că mi-a plăcut, nici că nu mi-a plăcut…

— Au fost aspecte pozitive și unele mai puțin inspirate? Credeți că mai am de lucrat la ea? Sau, pur și simplu, nu v-ați hotărât încă?

— Nu, n-am citit-o.

— N-ați avut timp nici până acum!? Aveți așa multe manuscrise de citit?

— Da… oarecum… nu chiar. Adică am, dar oricum n-o s-o citesc, nici pe a ta, nici pe a altora.

Văzând că și-a lăsat interlocutorul blocat, Domnul Georgescu se opri pentru un moment, își apucă ochelarii cu mâna dreaptă, îi coborî până la nivelul pieptului și apoi începu să-i șteargă delicat, cu o cârpă moale, pe care o ținea așezată pe birou, într-un toc de piele.

— Ascultă, Dinule, tu pari băiat serios, inteligent. De aceea mi-am permis să fiu mai direct, cred că putem avea o discuție sinceră. Recunosc, am avut ceva emoții în legătură cu tine. Îți trimite o cunoștință pe cineva să-l ajuți, mai ales o rudă, nu știi la ce să te aștepți, sunt tot felul de oameni. Acum că ne-am cunoscut, m-am liniștit, știu că pot să-ți explic concret cum stau lucrurile.

— Vă rog…

— Vezi tu, ai zis mai devreme un mare adevăr: ca să scrii o carte nu-ți trebuie decât timp liber. Marea problemă e că, în țara asta, foarte mulți oameni au suficient timp liber. O bună parte dintre ei și-l folosesc să scrie cărți, pe care mi le trimit mie, editurii mai precis. Ce i-a făcut să creadă că ar fi o idee bună, n-aș putea spune. În ziua de azi, toți tinerii au bloguri, Facebook, site-uri… mă gândesc că de aici pornește. Scriu și ei ceva pe acolo, îi laudă câțiva prieteni și le vine ideea. Chiar și așa, n-ar fi rău, dacă și-ar folosi timpul acesta liber să-i mai citească și pe alții, care nu sunt prieteni cu ei. Vezi tu, Dinule, din păcate, la noi e o piață a cumpărătorului… puțin spus. Cine crezi că mai citește? O mână de femei, majoritatea cu gusturi îndoielnice, care preferă povești erotice cu americani.

— Nu vă contrazic, reuși Dinu să articuleze, zdrobit sub presiunea valului de informații nefavorabile. Dar chiar așa, să nu-mi dați nici măcar o șansă? N-aveți încredere că ați putea descoperi un talent, un scriitor român de perspectivă?

— Sincer, nu prea. N-o să mă auzi spunând așa ceva public, sau în discuții mai formale, însă adevărul e că noi, românii,

avem o literatură modestă. Valori puține, majoritatea au plecat repede de pe aici, și chiar și alea, cam anonime la nivel mondial. Ce să sper când vă citesc romanele, ce să descopăr, noul Baltagul? Vezi tu, o proză superficială, plictisitoare, cu o femeie din popor care își răzbună soțul abuziv, o avem și acum în programa școlară, o considerăm capodoperă. Acesta e nivelul… Pe public l-am amăgit o vreme, cu educația din copilărie, cu critici literari, i-am promovat puțin pe ai noștri, i-am ținut sus. Acum nu mai merge, cititorii s-au prins. Pe scurt, literatura română nu se cumpără, să citesc manuscrise e pierdere de timp. Desigur, autori români se mai publică. La noi mai puțin, la alte edituri mai mult, dar nu poți să stai să citești tot. Dacă vine cineva cu recomandări, relații, presiuni… se face o excepție. Însă nici așa nu ajungi nicăieri. Crezi că dacă te public și te așez în raft se întâmplă ceva? Îți vede lumea numele pe copertă și renaște literatura română?

— Și atunci, ce mă sfătuiți? Să mă las?

— Depinde… depinde ce îți dorești. Vezi tu, cartea e și ea un produs, ca oricare altul. Dacă îi faci reclamă, are o șansă, aude lumea de ea, poate o și cumpără. Problema e că noi, editurile, n-o să-ți facem prea multă publicitate pe banii noștri, avem puțini și vrem să-i investim profitabil. Trebuie să-ți faci singur. Uită-te la cele mai vândute cărți, alea cu autori români, și-o să înțelegi ce spun. S-au dus vremurile când scriai o carte și deveneai celebru. Acum, întâi devii celebru, pe urmă te apuci de scris, altfel nu te citește nimeni… Ai auzit de Lavi Love?

— Actrița porno? Da… din păcate… defect profesional.

— Săptămâna viitoare scoatem pe piață biografia ei, o carte realistă despre problemele femeii moderne. Viața unei femei frumoase, care nu se teme să-și folosească corpul, pentru a reuși într-o lume a bărbaților, totul povestit într-o manieră curajoasă, fără perdea, de către o celebritate la modă. Ce-ți poți

dori mai mult? Îți recomand s-o cumperi și tu, pentru prietena ta, când apare.

— Trebuie să recunosc că sună oarecum interesant, dar mai ales surprinzător. Am vorbit o dată cu ea, pentru ziarul Gossip, unde lucrez. Nu părea în stare să scrie o carte, nici măcar să citească una…

— Da, da, îți dai seama… abia a înțeles despre ce e vorba, trebuie să-i explici totul de două-trei ori. Sărăcuța, a avut și un accident când era mică, s-a lovit la cap, pe la vreo zece ani. Nu știu cât de rău a afectat-o, rămăsese deja repetentă într-a doua, dar oricum, n-a ajutat. În fine, dacă vrei să afli toată povestea, o s-o poți citi în carte.

— Mi-a cam pierit chefu', oricât de captivante se anunță întâmplările, presimt că stilu' lasă de dorit.

— Deloc! E scrisă de cineva de la noi, foarte talentat băiatul, un tânăr, așa, ca tine, inteligent, dezghețat. Și câtă răbdare are! Să stai să vorbești cu fata asta până își povestește toată viața, să-i mai pui și întrebări… n-am nimic cu ea, Doamne ferește, e o scumpă, dar știi și tu cum e, devine obositor.

— Problemele femeii moderne explicate de un bărbat?

— Le explică mult mai bine decât Lavi Love, crede-mă pe cuvânt.

— Sunt convins…

Dezamăgirea profundă de pe chipul lui Dinu nu-l lăsă indiferent pe intelectualul rafinat, la fel de sensibil la slăbiciunile umane ca și secretara sa, dar, spre deosebire de ea, ca orice bărbat, dornic să le corecteze, nu să le înțeleagă. Își fixă cu grijă ochelarii bine lustruiți, așeză cârpa la locul ei și închise tocul fără pic de zgomot. Prin lentilele perfect curate, îl privi cu compasiune și încercă să-i ofere o perspectivă mai optimistă asupra situației sale.

— Știu că nu ești prea încântat de cum au decurs lucrurile,

probabil te gândești că ți-am pierdut timpul, că ai venit degeaba până aici… nu e chiar așa. Ai pierdut o oră astăzi, dar, cine știe, poate ai câștigat ani.

— Anii în care mă străduiam să ajung scriitor, deși n-am șanse? Nici nu mi-ați citit cartea…

— Ani în care priveai cu speranță, din exterior, fără să-ți dai seama că nu vrei să fii în interior. Ești tânăr, inteligent, ai un viitor, deja ești plătit ca să scrii, ai timp liber să te distrezi… pe scurt, o viață frumoasă. Crezi că e mai bine să te chinui luni de zile la un roman, pe care nimeni nu-l așteaptă? Să nu primești nici bani, nici aprecieri, indiferent cât de bine ți-a ieșit? Poate crezi că arta cere sacrificii, așa ai auzit. E doar un clișeu, care aici nu se potrivește, nu e niciun sacrificiu să fii scriitor, sunt doar oameni egoiști, care vor să facă ceva împotriva nevoilor celorlalți. Acolo unde nu există cerere, cei care vin cu oferta sunt ignoranți, nu martiri. Îți place să scrii literatură? Foarte frumos, fă-ți un blog, colaborează cu o revistă, scrie ceva concentrat și pune-l pe internet. O să ieși mai câștigat decât din sforțarea asta cu romanele… e o nebunie, îți mănâncă tinerețea.

— Poate că asta vreau, izbucni Dinu deranjat, să fiu scriitor, în pofida voastră. Poate n-am nevoie de altceva, de bani sau de aprecieri.

— Poate, îi răspunse domnul Georgescu, pe același ton calm, dar măcar acum știi cum stau lucrurile. Scriitorii români sunt o mână de oameni, amestecați cu critici, redactori, editori, chiar ziariști… unii dintre ei sunt de toate, unii doar ceva, alții nu sunt nimic, doar se prefac. Se laudă reciproc, își scriu recomandări, recenzii, reclame, elogii… Vezi tu, Dinule, e un cerc închis, în care toți oamenii sunt talentați și prieteni între ei, ca un tărâm magic. Din păcate, când ieși din el, magia se risipește, iluzia că ești cineva se menține doar acolo. Unora le convine, fie că sunt mai susceptibili din fire la genul acesta de

hipnoză, fie că sunt prea leneși să facă altceva, sau, poate, pur și simplu, statutul de scriitor e mai important pentru ei decât orice. N-au bani, n-au perspective, n-au liniște, doar frustrări și un sentiment de nedreptate. E dreptul tău să vrei să fii unul dintre ei, dar nu te-aș sfătui.

— Pentru cineva care lucrează în domeniu, ați depus ceva efort să mă îndepărtați…

— I-am promis mamei tale că o să te ajut. Asta fac, chiar dacă acum nu-ți dai seama.

Domnul cu ochelari îi lăsase impresia unui om extrem de sincer, indiferent dacă avea dreptate sau nu, în mod sigur credea tot ceea ce a spus. Discuția se prelungise deja suficient și îi înțelesese punctul de vedere, pe de-a întregul, de aceea, se hotărî să se retragă, învins de sistem. Se ridică de pe scaunul pe care domnul Georgescu îl invitase atât de politicos la început, îi întinse mâna dreaptă și i se adresă cu respect:

— O să mă mai gândesc, vă mulțumesc pentru timpul acordat, sper să-mi fie de ajutor.

După o strângere de mână cordială, se îndreptă spre ușă, apăsă cu putere pe clanță și o deschise larg.

— Mult succes, Dinule. Dacă ajungi celebru, întoarce-te, atunci o să merite să publici o carte.

Editorul îi oferise un ultim sfat, însoțit de un zâmbet prietenesc, când el încă se mai afla în prag. Îi mulțumi, din nou, de data aceasta cu o mișcare a capului, și părăsi biroul într-o stare de confuzie totală.

În cariera sa tumultuoasă de ziarist își primise și el partea de întâlniri și discuții bizare, suficiente cât să nu poată desemna o favorită. Cea de acum intra, totuși, într-o nouă categorie, greu de definit în cuvinte. Venise cu speranța că va deveni scriitor, pleca întrebându-se dacă merită. Omul care trebuia să-l îndemne să scrie mai bine îi sugerase să nu mai

scrie deloc. Îi era teamă că nu e suficient de bun, tocmai aflase că nimeni nu este.

Faptul că toate concepțiile literare îi fuseseră zdruncinate nu e partea spectaculoasă, ci de către cine. Greu de crezut că cineva putea să depună atât efort doar ca să inventeze o poveste să scape de el, iar nebunia nu poate fi luată în calcul. Rămâne sinceritatea exagerată ca ultimă ipoteză. Oare așa decurg conversațiile, când spui totul fără reținere? Oare prietenii de familie primesc mereu varianta necenzurată, li se spune că totul e deșertăciune, că Dumnezeu e mort și suntem singuri? Dacă mama sa l-ar trimite acum la un doctor, oare i-ar zice că tot ce poate să facă e să caute, la fel ca și tine, sfaturi pe internet? În cazul în care lucrurile stau așa, e mai bine să nu fii prieten, să ți se dea varianta care te lasă să dormi liniștit. În definitiv, dacă ar fi complet sincer, și el i-ar putea tăia cuiva cheful de citit știri.

Poate că toate lucrurile astea n-ar fi avut atâta greutate, dacă n-ar fi venit de la omul cu ochelari, un portret desăvârșit al inteligenței culturale. Uitându-te doar o clipă la el și subconștientul deja te obligă să-i acorzi credibilitatea maximă în domeniu. Și atunci, dacă nu-l poți contrazice, cum poți continua, după ce ți-a spus să renunți? Într-un singur mod: trecând în extrema cealaltă, de la sacru la profan, de la profesioniști la diletanți, de la domnul Georgescu la Marian.

Colegul său din facultate, cu editura sa de tineri corporatiști, care nu se tem de cuvinte tari, doar de cuvinte grele, e singura soluție logică, după un eșec atât de categoric. Mâine o să-l sune, o să-i trimită cartea și, acolo, cineva o s-o citească, pentru că acolo nu sunt intelectuali blazați. Poate nu sunt intelectuali deloc, poate o să-l pună pe Marian s-o citească și, dacă nu înțelege nimic, o s-o considere suficient de modernă. Oricum, care e riscul? N-are ce să se întâmple mai rău ca aici. În cel mai

nefericit caz, n-o să-i placă. N-ar fi o tragedie. În definitiv, nimănui nu-i pasă ce crede Marian.

CAPITOLUL XII

Miercuri 20:30 – Persoana a treia

Pe malul lacului, în semiîntuneric, doi tineri se plimbau agale, bucurându-se de atmosfera ireal de romantică a momentului, o simbioză perfectă între timp, natură și lipsă de responsabilități. Din când în când, unul dintre ei spunea câteva cuvinte, pe un ton vesel și glumeț, iar celălalt îl răsplătea cu un râs sincer, de copil fericit. Privind de la distanță, un singur lucru arunca o umbră asupra sentimentului frumos pe care, probabil, îl împărtășeau: nu se țineau de mână. Tinerii erau de sexe diferite, deci societatea contemporană nu i-ar fi ucis cu bețe pentru exprimarea unui asemenea gest în public. Impedimentul trebuia să fie de altă natură, o frică influențată de factori interni.

— Ar trebui să fac asta mai des, constată Dinu mulțumit. Stau prea mult la birou, sau în biroul altora, am și uitat ce bine e la aer curat. N-am avut o zi prea plăcută astăzi… aici am uitat imediat, e foarte relaxant.

— Da, ar trebui. Eu, de când am venit în București, merg în parc cel puțin de două ori pe săptămână. Avem și noi în Alexandria unul destul de mare, dar nu e așa frumos ca ăsta, cu lac, cu terase, statui…

— Măcar aveți o bibliotecă celebră, o consolă el, în glumă, pentru a nu se simți inferioară, din cauza originilor modeste, în

domeniul amenajărilor exterioare.

Fata îl privi mirată, ușor stânjenită de această lacună în cultura generală, mai ales cu privire la orașul ei natal. Puși într-o situație similară, oamenii cu experiență de viață s-ar preface că știu despre ce e vorba și ar aproba tacit. Simona însă întrebă cu o jumătate de zâmbet și o curiozitate completă:

— Ce bibliotecă?

— Biblioteca din Alexandria…

Era rândul lui să se simtă stânjenit că trebuie să-și explice gluma, un indiciu clar că și-a apreciat greșit fie abilitățile de comediant, fie audiența. Acum, spera ca ea să râdă în hohote și să recunoască faptul că a fost teribil de amuzant, dar, din păcate, dintr-un oarecare motiv, nu s-a prins din prima. Asta ar fi salvat, într-un mod satisfăcător, situația. Spre dezamăgirea sa, ea rămase cu aceeași expresie dezorientată, prelungind momentul incomod de neînțelegere.

— Nu contează, a fost o glumă fără sens, uită, o îndemnă Dinu, dorindu-și să-i poată șterge din memorie episodul. Așa vorbesc eu, mai ciudat, mi s-a mai spus.

Simona încuviință în tăcere, zâmbind înțelegător, ca și cum sugestia lui funcționase, cu eficiența uneia induse într-o stare de hipnoză.

— Ești un băiat foarte inteligent. Și știi foarte multe lucruri, despre orice, n-am mai întâlnit pe altcineva ca tine. Ar trebui să scrii o carte.

— Asta, în schimb, e ceva ce nu mi s-a mai spus. O să-ncerc, poate am talent, poate scriu noul Baltagu’.

— Mă gândeam la ceva mai modern, precizează ea, râzând.

— Ceva erotic, cu vampiri?

— Mai citesc și de-astea, când mă plictisesc, se scuză Simona, fără să-și piardă din veselie. Ești foarte amuzant și-ți vin ideile imediat. Dacă povestești ceva în felu’ tău, ar ieși o

carte foarte distractivă, ar râde toată lumea.

Dinu se hotărâse repede să nu menționeze încercările sale literare și, mai ales, proaspătul insucces. Nu e o rușine să fii refuzat de o editură mare, e un pas important în cariera oricărui scriitor de perspectivă. Nu-și dorea însă, în ochii ei, imaginea care venea la pachet cu această îndeletnicire, aceea de intelectual firav cu ambiții imateriale, de om care și-a dezvoltat latura spirituală, în detrimentul celei fizice, transformându-se într-un mascul beta. Desigur, în filme și în seriale TV personajul scriitor e mereu un dur. Neînfricat și ingenios, e capabil să-i învingă pe teroriști, atât cu pumnii, cât și cu mintea, iar la sfârșit toate femeile sar pe el și ajunge miliardar. Din păcate, lucrurile acestea se întâmplă doar pentru că scenariul e făcut mereu de un scriitor. Oamenii știu asta și, în viața reală, nu-i crede nimeni.

În plus, impresia ei cum că ar trebui să scrie ceva comic, să se râdă, nu e deloc măgulitoare. Probabil se gândește la texte citite pe internet, la bloggeri care încearcă să fie amuzanți, povestind ce au văzut în metrou. Comparația e chiar jignitoare. A lucrat luni de zile la carte, a construit personaje complexe, sentimente puternice, emoții, dileme existențiale, și acum vine o copilă și îi spune ce să scrie: bancuri și glume, volumul zece. În asemenea condiții, e mai bine să evite complet subiectul, în interesul tuturor.

— Atunci o să mă rezum la articole despre vedete locale, pentru moment. E cel mai modern lucru pe care îl pot scrie.

— Da… Voiam să spun c-ai putea scrie orice vrei tu, cred c-ai talent suficient. Știu că te pricepi la ce faci acum…

— Am experiență, mi-a luat ceva până am perfecționat arta titlurilor irezistibile… Deci, cu coperta am rezolvat-o, mai am restu’ cărții și sunt scriitor. Poate încep cu una mai pe stilu’ meu, la debut, una cu titluri multe și text puțin.

— Mă gândeam la curaj…

— Ah, ți-au povestit… sper că n-au exagerat prea tare. A fost doar un moment de rătăcire, nici nu știam că mai e și altcineva în birou. Eu sunt un om calm, de felul meu, e prima dată când reacționez așa.

— Nu contează, e bine că ai curaj, când e nevoie. Aș vrea să fiu și eu așa. Mereu am de pierdut din cauza asta… îi ajut pe toți, nu le reproșez niciodată nimic, nu refuz pe nimeni… aș vrea să fiu mai rea câteodată… Poți să mă-nvești asta? M-ar ajuta mai mult decât să știu să scriu titluri irezistibile.

— Să fii mai rea? În niciun caz… Aș vrea să te pot învăța să rămâi la fel și peste zece ani, e perfect cum ești acum. Am avut de-a face cu fete rele și n-a fost o experiență prea plăcută. Crede-mă, ți se pare c-ai doar dezavantaje, dar oricine ar prefera să fie lângă tine, decât lângă una de genu’ ăsta.

Dacă programul de lucru le-ar fi permis să se întâlnească la o oră mai matinală, Dinu ar fi putut observa cum obrajii Simonei începeau să capete o tentă purpurie, rumeniți de focul interior pe care-l aprinseseră complimentele lui neașteptate. În lumina timidă a serii, capabil să distingă doar forme, nu și culori, văzu însă cum ea își ferește privirea, aplecându-și ușor capul, semn că se află într-o situație stânjenitoare.

E dificil de evaluat mesajul unei astfel de reacții, atunci când nu știi prea multe despre persoana care ți-l transmite. Poate că nu-i place să se vorbească despre ea, are o personalitate introvertită și orice discuții mai intime o scot din zona de confort. Sau poate că de ea însăși îi place, dar nu-i place de el, i se pare că îi face avansuri și e deranjant, pentru că vrea să mențină o relație strict profesională. În cazul fericit, a fost exact ce voia să audă și n-a suportat șocul, bucuria a fost prea mare și s-a blocat de emoție.

Înainte ca Dinu să se poată decide asupra variantei pe care

dorește s-o accepte ca adevărată, fata preluă inițiativa, fără prea mult curaj, schimbând subiectul conversației, revenind la el și reușitele sale.

— E bine c-ai obținut ce ai vrut, te plângeai c-a tot amânat interviul cu tine…

— Da, e bine, nu zic nu, dar trebuia să fie mai cooperant, să ne înțelegem de vorbă bună. M-a forțat să devin agresiv, i-am amenințat agentu'… săracu' om s-o fi și speriat. Nu-mi place să folosesc tehnici de intimidare, nu-mi stă în caracter. Acum am făcut o excepție, să-i dau o lecție, însă n-aș vrea să înveți asta de la mine. Trebuie să fim civilizați, pe cât posibil. Eu încerc să fiu dur, dar corect.

— Cred că ți-a reușit. Din ce am văzut, știi cum să vorbești cu oricine.

— Să sperăm, altfel o să-mi fie greu cu Julius. O vedetă cu creieru' prăjit și narcisism cronic e provocarea maximă.

— Nu prea îl simpatizezi…

— În trecut, recunosc, poate nu l-am privit cu mintea deschisă, m-am lăsat pradă impulsului de moment. Da, e un om oribil, are un caracter îndoielnic și e un nebun care vorbește despre el la persoana a treia. Dar cine suntem noi să-l judecăm? Nu știm cum e să simți, zi de zi, presiunea de a fi persoană publică, stresul la care îl supunem noi, mass-media, teama de a nu-și dezamăgi miile de fani… Când am văzut în ce stare a ajuns, atunci am realizat c-am fost nedrept, și, în același timp, că sunt parțial responsabil. O să-mi schimb atitudinea față de el, începând de mâine, o să-l ajut să-și refacă imaginea. Abia aștept interviul…

„Abia aștept să-l descos pe dement, să-mi spună toate tâmpeniile care îi trec prin mintea aia învăluită în fum și prafuri. Dacă vrea să fie celebru, îi dau ce-și dorește, o să fiu acolo, alături de el, când vin băieții să-i pună cămașa de forță,

primu' la fața locului", își completă Dinu discursul de susținere, în gând, considerând că audiența nu e pregătită și pentru partea de final.

— Uau, ai o gândire foarte matură, observă Simona, vizibil impresionată. Așa fac oamenii, îi judecă pe ceilalți tot timpu', fără să se pună în locu' lor, niște ipocriți... Să știi că nu mulți își dau seama de asta, cred că e prima dată când îmi spune cineva așa ceva, atât de sincer.

— Mie nu-mi place să mint, mi se pare sub demnitatea mea. Recunosc c-am avut de pierdut, câteodată, din cauza asta, dar îmi asum riscul.

Dinu, un martir jertfit pe altarul adevărului, se opri după ultimele cuvinte, apăsând pe silabe afectat, ca un actor într-un rol tragic, interpretând scena morții, ce precede căderea cortinei. O astfel de reprezentație, demnă de seara amatorilor, s-ar fi lăsat, în mod sigur, cu huiduieli, în fața unui public avizat. Din fericire, audiența lui, lipsită de experiență, ar fi fost dispusă să-l răsplătească chiar cu aplauze. Se rezumă, totuși, la o admirație tăcută, din pricina convențiilor sociale.

După momentul în care el, pur și simplu, își dezgolise sufletul, Simona se simți obligată să îi răspundă cu aceeași monedă. Încercă să articuleze ceva, însă se opri imediat, indecisă dacă ar trebui să continue. Până la urmă, la a treia tentativă, își învinse frica și i se confesă, nu fără o ezitare evidentă:

— Știi... ca să fiu și eu complet sinceră... nu ești deloc cum credeam. Când am vorbit prima dată, mi-ai lăsat o altă impresie... Nu negativă, în niciun caz, doar că păreai altfel... mai nepăsător. Poate și pentru că erai la birou... Îmi explicai despre toate, așa, detașat, chiar puțin, nu știu dacă e cuvântu' potrivit, oarecum agresiv. Am crezut că ești genu' acela de om plictisit, pe care nu-l interesează decât munca... Mă bucur că m-

am înșelat! Sper să nu te superi pe mine că ți-am zis…

— Cum să mă supăr!? E absolut normal să rămâi cu impresia asta, presa mondenă are o influență nefastă asupra mea. Îți dai seama, toată ziua numai cu zvonuri, bârfe, crime, scandaluri… devii insensibil. Am avut și-o perioadă obositoare, cred că mi-ar trebui o pauză.

— Cum e cea de-acum? îl întrebă ea, cu un zâmbet complice. Văd că aici ești mult mai relaxat, îți face bine natura, te simți mai liber. Sunt sigură că nu poți fi așa sentimental la birou…

Nu-și amintea să-l mai fi catalogat cineva drept o persoană sentimentală, în niciun caz cineva de sex feminin. Poate doar Luca, pentru a-l batjocori că nu acționează complet imoral, într-o situație în care putea profita de naivitatea unei fete inocente. Un moment ca acesta, de altfel. Dar putea fi el considerat vinovat că Simona i-a construit o imagine falsă, interpretând tot ce a spus într-o manieră proprie? Nu e ca și cum și-ar fi expus intenționat o latură mai vulnerabilă, pentru a contrasta cu cea pe care o arătase anterior, alcătuind acea combinație irezistibilă, de bărbat dur, dar sensibil, puternic față de oameni, dar slab în fața sentimentelor. Poate doar a bătut un mic apropo, restul a plecat de la imaginația ei bogată. Probabil că citește Coelho și Umbrele lui Grey și apoi visează la iubirea perfectă. E vina lor, nu a lui, pe el nici măcar nu vor să-l publice.

Oricum, complimentele cu privire la sufletul său bun nu sunt suficiente să compenseze faptul că i-a lăsat o primă impresie negativă, un aspect teribil de supărător. De ce trebuia să-i zică? Cum să nu-l deranjeze așa ceva? „Dinule, știi, la prima vedere pari un nenorocit care îi urăște pe toți. Oamenii, când vorbesc cu tine, fără să te cunoască, cu impresia asta rămân. Dar stai liniștit, dacă te plimbi cu ei seara pe marginea lacului, minți-ndu-i despre cine ești și cum gândești, atunci e posibil să

se răzgândească. Când te prefaci altcineva, ești chiar simpatic.“ Măcar dacă îi spunea exact cu cuvintele astea, să-i aducă aminte de Irina, chiar avea o șansă să vadă ceva sentimente autentice.

Și ce să creadă despre Simona, de vreme ce a acceptat să se întâlnească cu el, așa nepăsător și agresiv? Ar fi fost mai înțelept, din partea ei, să aștepte să-și schimbe părerea, înainte să meargă împreună în parc, singuri prin întuneric, nu în timp ce. Se poate explica doar prin nesăbuința tinereții, acea încredere oarbă în viitor a omului care n-a cunoscut încă eșecul, optimismul de a încerca orice, asumându-ți finalul neașteptat, de la o discuție lungă și plictisitoare, tentativă de viol, până la descoperirea sufletului pereche. Considerând așteptările cu care ea ar fi trebuit să pornească, totul a decurs excelent.

— Hai să ne oprim la terasa aia, propuse Dinu, îndreptând degetul arătător vag înspre orizontul apropiat. Dacă bem ceva, poate devin și mai sentimental.

— Nuuu, hai să ne mai plimbăm, e așa frumos!

Bărbatul însetat se pregăti să se lanseze într-o avalanșă de critici, la adresa unei idei atât de proaste. Subconștientul îl îndemna să se plângă de plictiseală, că îl dor picioarele și i s-a uscat gâtul de la cât a vorbit. Reuși însă să-și stăpânească instinctul de autoapărare împotriva activităților inutile, dezvoltat pe parcursul a trei ani de relație cu Irina. Și asta deoarece își aminti că nu de la ea venea sugestia, ci de la o persoană nevinovată, ce nu poate fi trasă la răspundere pentru păcatele altora de același sex.

Își întoarse capul, încet, spre dreapta, și o admiră pe Simona de aproape, în timp ce pășeau spre terasă, hotărât să rezolve astfel divergența lor de opinii, cu privire la următoarea destinație, de parcă i-ar fi putut folosi chipul drept glob de

cristal. Lipsa luminii naturale îi ascundea trăsăturile feței, dar veselia ei inocentă și proaspătă o făcea să radieze în întuneric, precum suprafața lacului, ajutată de stâlpii de pe marginea lui. Când cunoști o fată în club, ești pregătit să afli, a doua zi, că magia s-a risipit odată cu umbrele. Pe Simona însă o văzuse deja în sinceritatea dimineții. De aceea, putea să se bucure liniștit de frumusețea ei sub filtrul nopții, fără să se teamă că își face iluzii deșarte, sau, mai degrabă, că imaginația îl va purta prea departe, pornind de la o siluetă și niște bucle șatene.

Reveni cu privirea înainte, mulțumit de rezultatul contemplării, și spuse:

— Da, ai dreptate, nu știu ce mi-a venit… cred că mă gândeam la altceva…

„Sau la altcineva“, completă Dinu explicația, în gând, pentru că audiența nu era pregătită.

CAPITOLUL XIII

Joi 13:30 – Orator și filantrop

Trei tăvi de plastic, încărcate cu mâncare tradițională vietnameză, stăteau așezate, asimetric, deasupra uneia dintre mesele pe care mall-ul, în generozitatea sa, le pune la dispoziția vizitatorilor înfometați. Doar două persoane se aflau în jurul ei, păstrând încă un scaun liber, precum și toate farfuriile neatinse.

— Mai vine ăsta, mă? întrebă plictisit Luca, în timp ce verifica ceasul noului său telefon mobil.

— Tu l-ai chemat… e prietenu' tău.

— Mda, neserios… îl mai așteptăm zece minute și-ncepem fără el. Dacă nici în profesori nu poți să mai ai încredere…

— Nu generaliza, poate mă fac și eu profesor, știi că mi s-a luat de Gossip.

— Atunci încearcă să faci jurnalism, poate îți place.

Dinu îl privi cu o grimasă forțată, care îi transmitea clar că umorul său nu este apreciat, nici acum, nici în general. Apoi, întinse mâna dreaptă și apucă sticla de apă plată din fața sa, luă o înghițitură mică și o așeză cu grijă la loc, pentru a nu încălca înțelegerea, decât în limitele acceptabile.

— Tre' să mă iei ușor azi, de-abia am aflat că literatura română nu e bună de nimic, c-am scris două sute de pagini degeaba… sunt zdruncinat.

— Asta puteam să-ți zic și eu, nu era nevoie să vorbești c-un mare șef de editură. Știe toată lumea că românii nu se pricep la nimic, la artă cu atât mai puțin.

— Cum, mă!? Îl avem pe Brâncuși, poate cel mai mare sculptor.

— Mda, ai putea spune asta. Sau ai putea spune că făcea niște pietre mari să semene cu ceva. Depinde cum privești…

— Eu privesc ca un artist, mă, te depășește, n-ai cum să-nțelegi. De-aia nici nu-ți dau cartea mea s-o citești, nu meriți.

— Nu mai vreau, m-am răzgândit. O să aștept să apară filmu'.

— Râzi tu, dar nu e imposibil, de jos a plecat toată lumea. Important e să nu mă opresc din scris, indiferent cum merg lucrurile. Știai că Tarantino a vândut alte două scenarii, ca să poată face primu' film? Natural Born Killers și True Romance, cu banii a făcut Reservoir Dogs.

— Și care e morala poveștii?

— A continuat să scrie, n-a renunțat. A terminat trei scenarii, înainte să reușească ceva cu vreunu' dintre ele. Morala e că nu trebuie să renunți niciodată.

— Sau c-avea foarte mult timp liber…

— Probabil c-avea, dar și eu am, n-o să fie asta problema. O să-l sun pe Marian, simt c-o să mă înțeleg cu el. E băiat bun, orice ai zice.

— Da? Atunci zic să-l minți că e carte de bucate, sigur ți-o publică imediat.

În timp ce întindea, din nou, mâna dreaptă spre recipientul de plastic, Dinu făcu un semn de renunțare cu cea stângă, așa cum obișnuia să încheie o mare parte din conversațiile cu prietenul său. Acesta rezista, în continuare, cu stoicism, fără apă și mâncare, hrănindu-se doar cu fructele cunoașterii.

— Lasă-mă, mă, cu grasu' ăla, reveni Luca. Mai bine

povestește-mi cum a fost cu aia mică.

— Mă mir c-ai așteptat atât până s-aduci vorba… A fost bine. Mici probleme de comunicare, cred că n-are o cultură generală prea bogată, sau n-avem aceleași domenii de interes. Dar dacă păstrăm discuția despre lucruri importante, precum natura, iubirea, sentimentele umane… ne înțelegem. Cu glumele ar trebui s-o las mai ușor, mi se pare că, de cele mai multe ori, le ia în serios. Pe de altă parte, Irina se prinde când glumesc și nu râde niciodată. Deci, nu știu ce să zic, poate e mai bine așa.

— E și vina ta, nu ești prea amuzant…

— Uite că ea nu e de acord cu tine. Printre picături, a prins suficient cât să-mi spună că sunt foarte amuzant și-ar trebui să scriu o carte.

— Sper că nu i-ai zis…

— Nu, îți dai seama, asta mai lipsea. Și-așa mi-a mărturisit că i-am lăsat o impresie proastă prima dată. Bine, n-a zis proastă, a formulat altfel, cu cuvintele ei… Era de așteptat, m-a nimerit într-o zi grea. Abia mi-am reparat imaginea de ziarist maniac, nu pot s-o aduc și p-aia de scriitor nebun.

— Eh, n-o judeca pentru atâta lucru, toți am rămas c-o impresie proastă când te-am cunoscut. Trebuie doar să petreceți mai mult timp împreună, ăsta e secretu’. N-o să-și schimbe impresia, dar se obișnuiește cu ideea.

— Și-a schimbat-o deja, a zis că sunt sentimental, că sunt bărbatu’ perfect… nu exact așa, cu cuvintele ei.

— Bravo, Dinule! Ce repede te-ai mișcat! Sincer să fiu, m-am îndoit de tine, te credeam mai fătălău. Am zis eu ceva ieri, dar nu m-așteptam să i-o tragi chiar așa, de la prima întâlnire. Bravo, mă, sunt mândru de tine… nu cred c-am mai fost vreodată.

— Ho, animalule! Nu s-a întâmplat nimic. Ne-am plimbat prin parc, mi-a spus chestiile alea siropoase și-am plecat acasă,

separat, fiecare la casa lui.

— Nu s-a întâmplat nimic!? îl îngână Luca, profund dezamăgit. De ce nu s-a întâmplat nimic?

— Nu știu, așa au decurs lucrurile. Ea e foarte cuminte, eu n-am forțat…

— N-ai forțat!? De ce n-ai forțat?

— Ți-am zis, situația e încurcată, nu pot să fac nimic până nu lămuresc lucrurile cu Irina… Am încercat ultima dată și n-am reușit. Ne vedem diseară, sper să mă descurc mai bine… Mă gândesc să-i caut în telefon, când e în altă cameră. Crezi că e imoral? E prea josnic așa ceva, să-i caut în telefon?

— Cum să fie imoral!? E dreptu' tău. Dacă ești sigur că te înșală, e de datoria ta să faci tot ce-ți stă în putere să afli adevăru'. N-ar trebui să aibă secrete față de tine. Nu e telefonu' ei, e telefonu' vostru.

— Da, da, corect… Dar să știi că nu prea mi-ar plăcea să aflu că îmi umblă ea mie în telefon, m-ar deranja.

— Normal! De ce să-ți umble? Tu n-ai făcut nimic.

— Da, da, asta așa e, aprobă Dinu îngândurat. O să-i caut în telefon, în seara asta, e dreptu' meu. Ori găsesc ceva mesaje, și atunci e clar, ori nu găsesc nimic, și atunci e clar că le-a șters. O confrunt oricum, indiferent. Gata, am stabilit, e ultima noapte de dragoste și întâia noapte de pace. De mâine sunt un om liber!

După această declarație curajoasă, apucă energic sticla de apă plată și își turnă pe gât jumătate din conținut. Apoi, o trânti pe masă cu putere, de parcă ar fi tras o dușcă dintr-o băutură cu zeci de grade, răzvrătindu-se complet împotriva embargoului impus de Luca.

— Pe urmă, mă duc la Simona, aia mică, cum îți place ție să-i zici, și pun lucrurile în ordine și-aici. O întreb direct dacă vrea să fim împreună, așa, dimineața, la prima oră. Dacă vrea, bine, dacă nu, nu, nicio supărare. Da' sigur o să vrea. Se simte bine

lângă mine, abia așteaptă să ne vedem, să vorbim, n-are cum să nu vrea, ar fi absurd. N-am auzit-o să zică ceva despre vreun băiat, c-ar avea prieten…

— Poate e lesbiană.

— Nu e, mă. Lesbienele arată altfel. Sunt tunse scurt, sunt mari, așa, zdravene, nu poartă cercei și umblă mereu în pantaloni largi. Știu eu să recunosc o lesbiană… În cel mai rău caz e bisexuală, da' asta nu e o problemă, unii ar zice că e un avantaj.

— Hai, mă, Dinule, fii serios… nu există bisexuali.

— Cum adică nu există?

— Nu cred în bisexuali, declară Luca, cu convingere deplină.

— Nu e o religie.

— Cu atât mai mult, poate așa avea sens… Pe mine mă atrag fizic cam vreo… zece la sută dintre femei, probabil mai puțin. În general prefer brunetele, apoi șatenele și blondele, în ordinea asta. Îmi place părul lung, cât mai lung posibil, desigur, fără ciudățenii. Dacă e puțin ondulat, cu atât mai bine. Șuvițele de altă culoare sunt acceptabile, atâta timp cât arată bine și sunt cu bun gust, dar mai bine fără… Prefer mignonele, înălțimea medie e-n regulă, mă cam feresc de femeile înalte, sunt ciudate așa, mă inhibă. Ideal e un corp atletic, cu forme… decât grasă mai bine slabă. De fapt, e mai bine și foarte slabă decât grasă. Aș accepta totuși ușor plinuță, în cazuri extreme… Nu prea mă atrage o piele foarte albă, dar nici prea tuciurie nu e bine. Un ten normal, ușor bronzat, e perfect. Culoarea ochilor nu prea contează, important e să fie frumoși. Albastru' spălăcit e cam aiurea totuși… Buzele mari îmi plac mai mult decât cele subțiri, alea prea groase, cu botox, sunt respingătoare. Prefer o față cu trăsături mai tinere, copilărești, care transmite bucurie. Femeile mature par deprimate și deprimante. La fel și vocea, cu cât mai

veselă, cu atât mai bine. Când închid ochii și-o ascult, vreau să-mi imaginez o fetiță care zburdă de fericire… Să vedem, ce-ar mai fi… sigur îmi scapă ceva… În fine… Și tu vrei să-mi spui mie că există unii care nu se pot hotărî nici măcar între sexe?

— Nu s-au născut toți ca tine, cu opțiunile limitate.

— Nu există, mă, bisexuali! Sunt ori gay care nu vor să recunoască, ori unii care vor să pară mai interesanți decât sunt.

— Deci cei cărora le e rușine că sunt gay și cei cărora le e rușine că nu sunt.

— Se vede că ești scriitor, Dinule.

— Merci, mă. Lasă-mă puțin să mă bucur de compliment, înainte să zici că sunt probabil scriitor gay, că prea sunt bine documentat, sau ceva de genu' ăsta.

— Dacă tot ai adus vorba… Să știi că întotdeauna m-am întrebat cum vine chestia cu activi și pasivi. E genetic, e stabilit dinainte, se decide pe loc…

— Am auzit că s-ar lăsa pradă impulsului de moment.

— Sună romantic. Ai dracu' gay, au numai avantaje.

— Cred că m-am obișnuit prea tare cu chestiile ofensatoare pe care le zici tot timpu'. Uite, de exemplu, acu' nici măcar nu-mi dau seama dacă ești homofob.

— În niciun caz! În calitate de pedofil, cred că noi, minoritățile sexuale, ar trebui să fim uniți.

— Parcă nu te considerai pedofil…

— Nici nu sunt. Am zis așa, din perspectiva mulțimii ignorante, cum ar veni. Cei care așteaptă să le zică statu' de la ce vârstă încolo arată bine femeile…

Luca se opri brusc din discursul critic la adresa legilor contemporane, iar fața i se lumină de fericire. Ridică brațul pentru a putea arăta cu degetul în direcția scărilor rulante și exclamă:

— Vine! E Traian, îl recunosc după cămașă. În sfârșit, mor

de foame.

Dinu se întoarse cu jumătate de corp și îl privi pe cel de-al treilea invitat la ospăț cum se apropia cu pași sprinteni, lăsând impresia că oamenii din jur îi făceau loc, cu respect, ajutându-l să ajungă într-un timp record la destinație.

— Îmi pare rău, băieți, se scuză el, în timp ce îi saluta cu o strângere de mână fermă. Eram sigur că nu întârzii când m-am uitat la orar, dar m-am luat cu altele prin cancelarie... am fost aerian toată ziua. Norocul meu că trebuie doar să stau pe scaun și să predau.

— Ia loc, nu-i nimic, îl iertă Luca imediat. Ți-am luat și ție, ceva pe gustu' tău. Am plătit deja, e plăcerea mea, continuă el cu generozitate, în timp ce arăta spre mâncăruri, de parcă s-ar fi spetit toată noaptea pentru a le prepara.

— Merci, frumos din partea ta. Dacă știam ce suflet mare ai, când eram colegi, în facultate, te-aș fi ajutat mai mult. Deși, cine știe, poate ajungeai și tu profesor și mai rău îți făceam.

— Mie de ce nu mi-ai plătit mâncarea, mă? Nu merit și eu? întrebă singurul dintre absolvenții de Jurnalism care respectase întocmai denumirea instituției.

— Dinule, tu știi ce salarii sunt în învățământ? Trebuie să facem și noi ce putem să sprijinim educația în țara asta.

— Mare adevăr ai spus, îl aprobă Traian. Ești și orator, și filantrop, combinația perfectă pentru politică. Ar trebui să candidezi. În loc să faci publicitate la pastă de dinți, îți faci ție însuți. O să fii mai sincer.

Cei trei se repeziră, în același timp, la tăvile cu mâncare din fața lor, străduindu-se să folosească la maximum spațiul limitat al mesei micuțe. Pentru mai bine de un minut, discuția se suspendă complet, fiecare fiind preocupat doar de nevoile sale primare, de supraviețuire. Atunci când ritmul mestecatului scăzu în intensitate, semn că pericolul de înfometare a trecut,

ultimul venit le făcu o sugestie tentantă, de a petrece weekendul împreună:

— Băieți, am rămas cu niște bilete în plus la o piesă de teatru, sâmbătă seară. Stați liniștiți, nu sunt ale copiilor, e o piesă serioasă, de adulți. Poate mergeți cu mine…

— Ce să cauți, mă, la teatru? N-ai internet? întrebă Luca, cu gura plină de orez fiert.

— E plăcut să te mai duci din când în când.

— E ruda săracă a filmului.

— Nu poți să compari. E altceva când e pe viu, când vezi actorii ăia talentați de la câțiva metri.

— Dacă erau talentați, jucau în filme. Teatru' e o formă de artă înapoiată, oamenii capabili s-au apucat de altceva. Tu crezi în prostiile alea cu sacrificiu' pentru artă? Ascultă-mă pe mine, în orice domeniu, atunci când se duc banii, se duc și talentele.

— În concluzie, nu mergem, interveni Dinu diplomatic. Dacă vrei să promovezi cultura, nu ne-ai nimerit bine. Noi suntem oameni simpli, alege și tu un subiect de discuție mai normal.

— Să știi că devine din ce în ce mai greu. Fotbalu' și mașinile nu mă pasionează pe mine, religia nu vă place vouă, poate politica… Tu, ca ziarist, probabil ești mai informat decât mine, mai e puțin până la alegeri. Eu nici nu mai citesc știrile, sunt sătul de ei. Au și-ăștia cu monarhia dreptatea lor, oricum ne ducem degeaba la vot. Era mai simplu cu rege.

Afundat în bolul său imens cu orez, Luca se dezmetici brusc, ridică ochii către Traian și îl întrebă cu o curiozitate sinceră:

— Ce-ai zis de rege? Nu eram atent…

— Vin alegerile. L-ai vota pe rege?

— Pe Hagi? Da, cred… N-am mai votat de mult, dar cred că m-aș duce dacă ar candida.

— Nu Hagi, mă. Regele României, monarhia, familia regală…

— Aaa, nu, pe ăștia nu. Ar fi absurd.

— Mai devreme erai dispus să votezi un fotbalist…

— Asta e altceva. Hagi e băiat bun, e cinstit, a făcut multe pentru țară… După părerea mea, ar merita să fie președinte, a muncit. Dar chestiile astea cu sângele nobil, se însoară regele cu una și-o face regină, șmecheria moștenită prin naștere… să fim serioși, astea sunt de Evu' Mediu. Un om cu dinți în gură nu poa' să creadă în monarhie… Și țiganii au rege, ți se pare că sunt bine organizați? La ce-i ajută? În afara faptului că poa' să zică: „să moară familia mea regală"…

— N-ai voie să mai folosești termenul „țigan", îl întrerupse Traian, e considerat jignire, se pedepsește cu amendă.

— Am auzit… Îți dai seama cât de jignitor e!?

— Ce? Să-i spui cuiva că e țigan?

— Nu, nu, faptu' că se pedepsește cu amendă. Imaginează-ți că ești țigan. Cum te simți în clipa în care denumirea etniei tale a devenit insultă?

— Adevărat, n-ar fi cel mai glorios moment din istoria poporului meu.

– Oare e prima dată când se întâmplă așa ceva? Idioții, cretinii erau și ei popoare pe vremuri?

— Vandalii erau, deși nu e chiar jignitor termenul…

— Da, da, așa e… Traiane, tu știi multe chestii inutile așa…

— N-am încotro, sunt profesor. Nu numai că trebuie să știu informații inutile, dar e de datoria mea să le transmit mai departe… De ce vorbim doar noi? Ce e cu Dinu de e așa tăcut? Pare dezorientat…

— Nu știe ce să facă cu viața lui, e un om chinuit. A cunoscut o copilă, acu' vreo trei zile, și e reticent.

— De ce, mă, e minoră ceva?

— E pe dracu', are douăzeci, o bunăciune mică.

— Atunci, care e problema?

— El e problema, e o rușine de om.

— Dacă tot sunt și eu aici când mă bârfiți, măcar unu' dintre voi ar putea să țină cu mine.

— Dinule, sincer, eu ți-aș lua apărarea, știi că am fost mereu de partea ta. Dar, din ce spune prietenul nostru Luca, în cazul acesta, cred că nu meriți.

Mulțumit de concluzia la care s-a ajuns, pe baza afirmațiilor sale, avocatul acuzării se înveseli atât de tare, încât își aminti de subiectul său favorit.

— Lasă-l, mă, e irecuperabil. Mai bine zi-ne cum de reușești să fii atent acolo, să predai, cu toate copilele alea pe lângă tine. Când mergi tu, așa, printre bănci, și le vezi în fuste scurte, nu te ia inima? Cred că înnebuneam după o săptămână…

— Bă, e greu…. cel puțin la început, e foarte greu. Te obișnuiești cu timpu', nu prea te mai gândești. Bine, te mai uiți și tu, din când în când, ca omu', n-ai ce să faci.

— N-ai ce să faci, îl îngână Luca, cu poftă în glas.

— N-ai, mă! Ți se pare ție glumă, da' nu e. Se lasă cu pușcărie, mă dau ăștia pe la televizor… abia așteaptă Dinu să mă pună pe prima pagină.

— V-aș pune pe amândoi, să știe bietele fete de cine să se ferească.

— Nu-i o idee rea. Oricum, mai degrabă învață ceva de la tine, decât din ce le predau eu. Toată ziua stau cu telefoanele pe sub bănci, să citească mizeriile alea de articole pe care le scrieți.

— E normal, mă, să-ți dea pușcărie, reveni imediat Luca la subiectul anterior, ignorând orice tentativă de deviere. Dacă era voie cu de-astea, ne făceam toți profesori.

— Eh, nu vă făceați nici așa. La ce salarii se dau și pedofilii sunt reticenți.

Ceilalți doi își mișcară capetele aprobator, în semn de respect și înțelegere pentru situația îngrijorătoare a fostului lor coleg și a învățământului în general. Apoi, Dinu verifică ceasul telefonului mobil și îl apostrofă pe Luca:

— Hai, mă, să mergem, întârzii la interviu. Ăla de angajare, în caz c-ai uitat.

— Foarte bine. Vrei s-ajungi la timp, ești nebun? O să creadă ăia că ești disperat.

CAPITOLUL XIV

Joi 15:00 – În mediu vitreg

Directorul departamentului de creație verifica sumar CV-ul candidatului din fața sa, ținând plictisit foaia de hârtie proaspăt imprimată. De aceeași parte a mesei, în stânga, specialista în resurse umane, mult mai experimentată în relația cu tinerii ambițioși, încerca să mențină o conversație fluidă. Un lucru lăudabil, având în vedere zecile de interviuri la care luase parte, cu aceleași întrebări clasice, la care se răspundea cu aceleași clișee.

— Am observat că ați lucrat doar în presă, până acum. De ce doriți să schimbați domeniul? Vi se pare mai interesantă publicitatea?

— Da, acum că mă gândesc, mi se pare mai interesantă. N-a fost ideea mea, după cum știți, eu doar căutam ceva nou, n-aveam ceva clar în minte. Când amicul meu mi-a spus despre acest post, mi-am dat seama imediat că mi s-ar potrivi. Simt că mi-aș pune mai bine în valoare creativitatea, abilitatea de a scrie un text bun… La jobul meu actual se pune accent pe cantitate, nu pe calitate, nu pot să-mi exploatez la maximum potențialul.

— Aici veți avea posibilitatea. Noi punem mult accent pe creativitate, căutăm oameni cu idei originale, care abia așteaptă să le transforme în campanii de succes. E bine că aveți deja

experiența de a scrie pentru publicul larg, dar vă considerați pregătit să faceți trecerea?

— Absolut! Să știți că-mi folosesc din plin creativitatea și în prezent. Nu doar traduc știri din engleză, sau le preiau din alte părți. Mai fac și asta, ca în orice meserie, e și muncă de rutină, dar, de multe ori, trebuie să inventez eu totul, pornind de la nimic. Vedetele astea despre care scriem zi de zi noi, ziarele de scandal, au o viață de-a dreptul banală. Câteodată, mi-ar fi mai ușor să-i conving pe cititori să cumpere orice, decât că s-a întâmplat ceva interesant… Pare simplu să folosești titluri evazive, ca să lași impresia că e vorba de altcineva, dar e o întreagă muncă de creație în spate. Întâi, citești știrile despre persoane neinteresante și identifici potențialul lor de a fi folosite drept momeală. Apoi, formulezi un titlu inteligent, care să ducă cu gându' la o vedetă la modă, dar să se potrivească și cu persoana din știrea reală. Același lucru îl faci și cu poza, care, la fel, trebuie să se potrivească cu amândoi, plus alte detalii… În concluzie, sunt pregătit.

— Mă bucur să aud asta. Păreți destul de pasionat, când vorbiți despre actualul loc de muncă, și totuși doriți să plecați…

— Da… așa sunt eu, mă implic. Sunt și aspecte pozitive în presă, nu zic nu, dar, după atâția ani, cred că a venit momentul să trec mai departe.

— V-ați gândit că e posibil să pățiți la fel și în publicitate, să descoperiți, la un moment dat, că domeniul nu vă mai atrage?

— Acum, dacă vreți să puneți răul înainte, e posibil orice. În prezent, ideea de a lucra în publicitate mi se pare tentantă, n-o să mă răzgândesc prea curând.

— Unde vă vedeți peste cinci ani?

„În pământ", răspunse Dinu în gând, iritat de direcția în care o lua interviul. Deși venise cu cele mai bune intenții, acum, se simțea deranjat de atmosfera protocolară. Desigur, știa cum

merg lucrurile în procesul de recrutare, dar, având în vedere că fusese recomandat de cineva ca Luca, de pe o zi pe alta, avea motive să spere la o discuție amicală. Nu-și dorea un job nou atât de tare, încât să suporte birocrația resurselor umane.

— Peste cinci ani? Hmm… În cazul în care mă angajați sau în cazul în care nu? E o informație esențială, ca să pot face predicții pe termen lung. Vă dați seama, mi se schimbă viața complet.

— Considerând că vă angajăm…

— Aha… ar fi bine. Acum, vreau să zic, nu peste cinci ani… În cazul ăsta, peste câțiva ani, aș vrea să fiu unul dintre oamenii de bază ai companiei, să fiu un exemplu pentru ceilalți, mâna dreaptă a directorului de departament…

— Sunteți ambițios, ne place să vedem această calitate la colegii noștri. Ce alte puncte forte considerați că mai aveți?

— Hmm… rezistență la stres, în primul rând. Pot să lucrez în condiții grele, în mediu vitreg, cum zice expresia, mă adaptez repede. Am atenție distributivă, pot să gestionez două… probleme deodată, să acționez pe mai multe planuri. Sunt foarte muncitor și-mi dau mereu interesul, asta știu toți despre mine. Ce ar mai fi… da, loialitate. Sunt o persoană loială, când îmi iau un angajament, îl respect cu sfințenie. Într-adevăr, s-ar putea spune, în situația asta, că nu sunt loial actualului loc de muncă, dar nu e cazu', vreau să plec la mai bine, e ceva logic, trebuie să fiu loial principiilor… Și creativitate, deși am mai menționat, aș dori să subliniez că sunt o persoană creativă.

— Excelent. Puteți numi și câteva puncte slabe, abilități pe care ați putea să le mai îmbunătățiți?

— Nu prea… Adică, am și eu defecte, ca orice om, dar mi-e greu să-mi dau seama, să fiu complet obiectiv. Poate că am prea mult entuziasm, mi s-a mai spus, e posibil să las impresia asta la prima vedere. Însă nu cred că am vreun defect major, sunt om

serios.

Sătul de întrebările ușoare și inutile, care îi permit candidatului să răspundă cu texte pregătite de acasă, directorul de departament se hotărî să intervină și el, în sfârșit, pentru a pune mai multă presiune. Lăsă foaia de hârtie să-i cadă din mână și să aterizeze ușor pe masă, ca și cum n-ar fi găsit nimic relevant acolo, se uită fix în ochii lui Dinu și îl avertiză:

— Având în vedere că veniți dintr-un alt domeniu, o să fie nevoie de o perioadă de acomodare, o să dureze până acumulați experiență. E foarte probabil să nu primiți vreo promovare ani buni de-acum încolo. N-o să vi se pară frustrant?

— Nuuu, deloc. Nu e nicio problemă, sunt tânăr, am tot timpul din lume. Pot să aștept…

— N-o să vreți postul meu, peste câțiva ani?

— Mă tem că n-am reținut exact denumirea…

— Conduc departamentul de creație.

— Pare greu… L-aș vrea, să fiu sincer, dar nu cred că m-aș descurca. O să dureze mult timp până o să fiu eu pregătit. Probabil, o să urcați în companie înaintea mea, o să fie deja postul altcuiva, când ajung eu să am vreo șansă.

— Ca să reușiți în publicitate trebuie să vă asumați și riscuri, să ieșiți din zona de confort.

— Îmi asum riscuri frecvent, ca ziarist: articole care pot deranja persoane influente, negocieri dure pentru materiale, interviuri cu oameni care și-au pierdut mințile… E adevărat, nu sunt reporter de război, dar avem și noi pericolele noastre. Nu mă sperii așa ușor.

— Asta e bine. Lucrăm doar cu clienți importanți, se cere un grad ridicat de responsabilitate. Și de implicare, se lucrează frecvent peste program. Vi se pare un inconvenient major?

— Nuuu, nu e nicio problemă, sunt obișnuit. Pentru mine, cariera e pe primu’ loc. Sunt liber, n-am obligații… stau la birou

cât e nevoie.

— Am înțeles, e foarte bine. Observ că aveți multă determinare, vă doriți această poziție… Principala noastră grijă însă este să găsim candidatul cu un mod de gândire adecvat, care vede lucrurile altfel decât ceilalți, out of the box, capabil să aducă o perspectivă nouă. Înțelegeți…

— Absolut! Eu sunt acela! Mi se spune des: „Dinule, n-am mai întâlnit pe cineva ca tine, gândești… altfel, în sensul bun.“ Cred că pericolu’ e, mai degrabă, că aș putea să vin cu ceva prea neconvențional, ceva pentru care ceilalți nu sunt încă pregătiți.

— Nu ne temem de asta.

— Da… am vrut doar să anunț dinainte, să nu fie surprize.

— Apreciem. Cum vi se pare că a decurs interviul până acum?

— Destul de bine. Eu, personal, sunt mulțumit… Într-adevăr, trebuie să recunosc, n-am participat la prea multe… de genu’ ăsta, de obicei eu pun întrebările. Dumneavoastră aveți mai multă experiență, probabil că ați avut interviuri chiar și mai reușite, dar sper să fiu acolo, în top cinci.

— Discutabil, nu facem astfel de clasamente…

— Da, evident, am zis și eu, așa, mai mult ca o… măsură a succesului.

Seriosul interviator încuviință din cap, sugerând că îi înțelege punctul de vedere, însă fără ca mimica feței sale să transmită vreun indiciu cu privire la reușita candidatului. Își coborî privirea spre foaia pe care o abandonase pe masă, cercetând-o discret, din nou, de parcă acum ar fi căpătat mai mult sens, în lumina noilor informații.

Această scurtă reevaluare a situației rezultă într-unul dintre momentele neplăcute, de tăcere, pe care domnișoara de la exploatarea resurselor umane se străduia să le suprime. De aceea, imediat ce realiză că doar de la ea putea veni salvarea,

interveni cu o întrebare ingenioasă, menită să testeze spontaneitatea:

— Dacă ați fi un tip de înghețată, ce aromă ați avea?

— Dacă aș fi o înghețată!? repetă Dinu, cu uimire, încercând să câștige mai mult timp de gândire. Hmm… ce tip… Cred că aș fi o înghețată bună, ceva ce le place tuturor… nu prea știu care e aia, mie nu-mi place înghețata… Poate cu ciocolată și fistic: clasică, pe gustul publicului larg, dar cu un element original, care îi dă un gust unic, inconfundabil.

— Foarte bine, ați dat un răspuns interesant, îl felicită tânăra stăpânită de curiozități bizare.

— Da, da, și eu sunt mulțumit.

Specialista în recrutare se întoarse puțin spre dreapta, pentru a verifica dacă mai importantul ei coleg e pregătit să preia frâiele conversației. Cum acesta nu dădu niciun semn de revenire, așteptându-i impasibil pe ceilalți doi să-l distreze cu dialogul lor, se simți nevoită să adreseze ea o nouă întrebare, la fel de controversată:

— Dacă extratereștrii ar ateriza în fața dumneavoastră și v-ar oferi orice poziție doriți, pe planeta lor, ce le-ați cere?

Până acum, Dinu rezistase eroic la interogatoriu, fără ca vreuna dintre tentativele lor de a-l pune în încurcătură să-l prindă pe picior greșit. Toate răspunsurile sale veniseră în timp util, potrivit de repede, cât să nu pară greoi la minte, dar nici un mincinos care spune primul lucru care îi trece prin cap. E adevărat, nu reușise să-și mențină, pe parcurs, tonul serios cu care începuse interviul, însă, pe de altă parte, cine ar vrea să muncească alături de oameni care nu-i apreciază simțul umorului?

Totuși, această ultimă întrebare se dovedi prea mult, chiar și pentru cineva ca el, întotdeauna pregătit să-i audă pe ceilalți spunând lucruri absurde. Se aștepta la o nouă încercare de a i

se testa creativitatea de viitor copywriter, după cum îl avertizase și Luca, dar nu putea ști cât de departe se vor duce. Dilema extratereștrilor îl lăsă căzut pe gânduri, căutând o soluție optimă.

— Hmm… le-aș zice că n-am informații suficiente, cât să pot lua o decizie, declară Dinu, într-un târziu, mulțumit de el însuși. Apoi, aș sugera să mergem împreună pe planeta lor și să mă ajute să le înțeleg civilizația. Atunci când aș fi sigur că am înțeles cum funcționează societatea lor, cum sunt ei diferiți față de noi și ce i-aș putea învăța, abia atunci aș alege o poziție, care mi-ar permite să-i ajut cât mai mult.

— Dar dacă v-ar spune să alegeți ceva pe loc, neapărat?

Modul în care își bătea joc de munca lui, revenind cu o nouă întrebare stupidă, fără să-i aprecieze răspunsul anterior, o adevărată operă de artă, îl făcu să-și piardă răbdarea. În plus, șansele lui de a fi angajat erau, oricum, de mult compromise.

— Copywriter, precizează el iritat. Le-aș cere extratereștrilor o poziție de copywriter.

CAPITOLUL XV

Joi 16:30 – Adevăratul Julius

Tolănit pe o canapea confortabilă, Dinu aștepta cel de-al doilea interviu al zilei, cu mult mai mult interes decât pe primul, și nu doar pentru că, de data aceasta, altcineva trebuia să vorbească despre el însuși și detaliile vieții sale personale. Avea toate motivele să spere la o reprezentație memorabilă din partea lui Julius, atâta timp cât agentul său nu-l va împiedica să se desfășoare. Domnul Frunză va încerca, desigur, să limiteze proporțiile dezastrului, dar, chiar și limitat, ar putea fi suficient. Deja îi pusese la dispoziție lista cu subiectele tabu, pe care o verificase, în treacăt, știind dinainte cam ce ar putea să conțină.

Pe holul studioului de înregistrări nu se mai zărea nicio altă persoană, în schimb, numeroase voci vesele se auzeau de cealaltă parte a ușii, aflată la câțiva metri distanță de Dinu. O putea distinge clar pe cea a lui Julius, însoțită de râsete stridente, acoperindu-le cu ușurință pe celelalte, de fiecare dată când încerca. Pe un ton calm, cineva se străduia să-și impună punctul de vedere, aparent fără succes. Se gândi că nu putea fi decât domnul Frunză, pregătindu-și protejatul pentru eventualele întrebări mai dificile.

Într-un târziu, impresarul deschise ușa camerei în care se afla starul muzicii românești și îl pofti înăuntru, cu un gest discret.

— Puteți intra, îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați. E puțin obosit, lucrăm la noul album, dar o să…

— Julius nu obosește niciodată! îl întrerupse un strigăt, din spatele său, urmat imediat de un cor de râsete.

Un neinițiat în tainele lumii mondene ar fi presupus că cineva tocmai i-a luat apărarea marelui artist, construindu-i o imagine de supraom. Dinu însă știa că marele artist obișnuiește să-și construiască singur această imagine, vorbind, despre el însuși, la persoana a treia. De aceea, păși înainte cu încredere, încurajat de acest semn bun, care prevestea nebunie și prosperitate.

Tânărul ziarist în căutare de senzațional rămase impresionat de spațiul generos al încăperii, imediat ce îi trecu pragul. Părea ceva conceput cu un scop special, mult mai util pentru o petrecere-monstru, decât pentru munca de creație. Într-un colț, așezat pe o canapea din piele neagră, un grup de persoane boeme, cu meserii incerte, se distra copios, aparent fără nicio explicație logică. În mijlocul camerei, stând în picioare, Julius afișa un zâmbet larg, fie încântat de oaspete, fie vesel din cu totul alte motive. Un maiou alb, strâns pe corp, îi scotea în evidență brațele mari, acoperite cu tatuaje colorate, indescifrabile. În mâna dreaptă ținea o pereche de ochelari de soare, pe care și-o fixă repede pe față, cu scopul probabil de a-și ascunde ochii injectați.

— Să intre presa! exclamă el, cu entuziasm, în timp ce îi făcea semn reprezentantului să-l urmeze spre o altă canapea, neocupată, aflată periculos de aproape de cealaltă. Ia loc! Să-ncepem!

— Mulțumesc pentru interviu, știu că ești foarte ocupat, își declară Dinu recunoștința, după ce se așeză cu atenție, în locul cel mai îndepărtat posibil de grupul gălăgios.

— Sunt! Dar niciodată prea ocupat pentru fani… sau pentru

presă… deși… cu voi am niște… nemulțumiri. Lucruri mai rele s-au spus…

— Ce fel de lucruri, Julius? întrebă ziaristul, cu o curiozitate prefăcută, în timp ce scotea, discret, reportofonul din buzunar.

— Mai multe… De exemplu, că nu-mi fac singur textele. Auzi! Cică mi le face altcineva… Băi, îmi dai un pix și-o foaie, îți fac un hit acu', pe loc, într-o juma' de oră! Peste trei zile e în toate topurile, la radio, număru' unu. Tu crezi c-am nevoie de ajutor?

— N-am scris eu așa ceva.

— Știu, mă, că n-ați fost voi, alții… Îți dai seama că nu te mai primeam… sau te așteptam altfel, c-o surpriză, după ce încuiam ușa.

— Julius! strigă agentul său, panicat, din celălalt colț al camerei. Ți-am zis să vorbești despre noul material, nu despre altceva.

— Ho, mă, c-am glumit, ce dracu'… Știe și el, e băiat deștept… Deci, noul material e… foarte bun, cel mai bun de până acum. Vin cu un sound nou pe piața românească, sunt și câteva colaborări cu artiști pe care-i apreciez… Pe scurt, e super șmecher, știi tu ce să scrii acolo să-nțeleagă lumea.

— O veste nemaipomenită pentru fani! Sunt sigur că toți ar vrea să afle cu ce este mai bun noul Ty Julius față de vechiul, cu ce vine el în plus.

— Cu experiență… în muzică, de viață… sunt un artist desăvârșit, la maturitate. Se va simți pe noul album. Și ce-am scos până acum e tare… eram genial și înainte, dar îmi lipsea experiența, aveam doar talent. Acum, spun ce-am trăit pe pielea mea, prin ce-am trecut… e adevăratu' Julius, sută la sută, fără perdea.

— Crezi că e pregătit publicu' din România pentru adevăratu' Julius?

— Cred că da. Românii au evoluat mult, ca mentalitate, cred c-au ajuns la un alt nivel… vor putea înțelege ce încerc eu să transmit, vor aprecia sinceritatea, duritatea versurilor mele… Și chiar dacă nu sunt pregătiți încă, ăsta va fi… cum îi zice… imboldu' de care au nevoie. Asta e forța muzicii: îți deschide mintea, schimbă mentalități…

În timp ce protejatul său descria efectul noului album asupra societății contemporane, domnul Frunză se retrăsese într-un colț, pentru a purta o conversație telefonică în liniște. Pe fața lui se putea citi îngrijorare, ascultând veștile care curgeau de la celălalt capăt. Se uită către Julius, cu regret și nemulțumire, ca și cum urma să comită un gest reprobabil, împotriva voinței lui, și îi atrase atenția:

— Trebuie să plec, e ceva urgent, n-am ce să fac. Mai bine terminăm interviul altă dată.

— Du-te, mă, liniștit. Ne descurcăm și fără tine. Mie a venit să-mi ia interviu, nu ție.

— Bine, acceptă impresarul, extrem de ezitant, după un lung moment de gândire. Ai grijă ce zici…

— Da, mă… despre nou' material. Știi că sunt profesionist.

Imediat cum agentul său părăsi, în grabă, camera spațioasă, Julius se ridică greoi în picioare, se îndreptă spre grupul vesel, aflat pe cealaltă canapea, și se opri la un pas de el, cu mâna dreaptă întinsă. Unul dintre membrii anturajului său îi așeză în palmă, în tăcere, un plic micuț, din plastic transparent, conținând o pulbere albă. Îl deschise rapid, răsturnă conținutul neglijent, undeva la baza degetului inelar de la mâna stângă, și apoi inhală praful cu putere.

— Așa… unde rămăsesem? întrebă artistul, întorcându-se cu privirea spre Dinu. Sau, mai important, unde-mi sunt manierele? Tragi și tu ceva cu noi? Te servesc cu ceva, orice?

— Nu, mulțumesc. Sunt în timpul serviciului.

— Cum vrei… Un adevărat profesionist, ca și mine de altfel, respect asta.

— Vorbeai mai devreme de nemulțumirile pe care le ai față de presa din România…

— Da, niște bulangii… nu tu, ăia care au scris. M-a oprit Frunză când îți ziceam, îi e frică să nu-mi stric imaginea, cică se întoarce presa împotriva mea. Ha ha! Bă, eu n-am nevoie de voi! Voi aveți nevoie de mine! Eu m-am ridicat singur, pe puterea și pe șmecheria mea.

— N-a contestat nimeni asta.

— Contestă bulangiii, nu-i vezi ce-au ajuns să scrie? Și-au luat-o în cap… Gata, prea mult și-au bătut joc de inima mea bună. De-acum, mai face unu' vreo de-asta, gata, ne vedem în instanță!

— Fanii s-ar aștepta, mai degrabă, să apelezi la alte metode de convingere. Se știe că ești certat cu legea…

Sătul de stat în picioare, Julius reveni la locul său de pe canapeaua profesioniștilor și se așeză gânditor. Cuprins de o liniște deplină, îi explică lui Dinu, pe un ton sincer, cum privește el problema legalității:

— Tu ai dreptate așa… nu sunt eu prea cuminte, da' am o limită… Mie mi-e frică de pușcărie, bă, n-am sistemu' imunitar suficient de puternic… Unchi-miu a fost închis vreo patru ani, pe vremea comuniștilor. Când a ieșit, n-avea nici pe dracu', sănătate de fier…

— Din motive politice, presupun. A luptat împotriva sistemului?

— Nu, nu… l-a înjunghiat pe unu'… se pedepsea și pe atunci.

— Am înțeles… Da, cu legea nu e de glumit. Mai ales în cazul persoanelor publice, ești expus la riscuri. Sunt tot felu' de profitori care încearcă să scoată ceva de la tine, îți cer daune, acuzații de viol…

— Uite, asta e ceva ce n-am înțeles niciodată: violu'.

— De ce violează unii? Oameni frustrați, fără succes la femei… Tu ești o vedetă cu mii de fani, poți avea orice femeie dorești, e normal să nu-nțelegi cum gândesc astfel de indivizi.

— Nu, nu, la altceva mă refer… Cum de le reușește? Pare greu… Adică, eu, câteodată, am dificultăți și-așa, cu ele cooperante… Imaginează-ți că e invers, încearcă să te oprească!

— Da, într-adevăr, sună infernal…

Fără să mai aștepte părerea ziaristului, cu privire la problemele întâmpinate de violatori, Julius sări brusc în picioare, apucă un microfon uitat pe o măsuță din apropiere și-l strânse cu putere, pregătindu-se de o reprezentație.

— Hai să-ți arăt ceva de pe albumu' nou, în premieră!

— Chiar te rog.

— În ce limbă? întrebă artistul, de parcă ar fi stăpânit, la perfecție, cel puțin zece. Vrei în engleză?

— Nu, în română, să-nțeleagă toată lumea.

— Bine… așa… încep cu ceva mai soft. Pentru toți ziariștii din România. Ha ha! Gata… Julius s-a-ntors, același stil rebel./ Ziarele disperă, scriu bârfe despre el./ Cică piesele lui sună toate la fel,/ N-aduce ceva nou, ca Aristotel./ S-ascunde de presă ca Dracula-n castel,/ Face hituri noi, să-ți ia din portofel./ Fi-tu-i drogat, că tinerii-l iau drept model/ Și fi-ta o zdreanță, o s-ajungă-n bordel./ Dar tu rezistă, nu-i crede, rămâi fidel/ Și-o să-ți dezgheț mintea ca un antigel… Da… Anti-sistem… Julius s-a întors… același copil rebel… Cum e? Rupe?

— Da… interesant. Într-adevăr, se vede o diferență, noul Julius e mai… agresiv, abordează subiecte mai controversate. Mi-a plăcut modul în care ai criticat tendința mass-mediei contemporane de a te demoniza, încercând să te discrediteze, atât ca artist, cât și ca influență pentru noua generație. Plus sfatul de la sfârșit, adresat fanilor, de a ignora influențele

negative din exterior, care i-ar putea priva de această perspectivă inedită, anti-sistem, cu care vine noul Julius. Da, frumos… poezie.

— Exact! Exact asta am vrut să zic! Băi, tu mă înțelegi, nu ca ceilalți! Gata, de-acum, numai cu tine vorbesc. Nu mai dau interviuri nimănui, doar ție… De unde ziceai că ești?

— De la Gossip, Dinu mă cheamă.

— Perfect! Gata, am notat, Dinu de la Gossip. O să vorbesc cu Frunză să te cheme doar pe tine, mereu, când am ceva de declarat. M-am săturat de bulangiii ăia… îmi întorc ei mie toate vorbele, își dau cu părerea, de parcă știu ei ce-i ăla hip-hop.

— Foarte adevărat. La noi în țară, hip-hop-ul e un gen muzical prea puțin apreciat. Nici publicul și nici măcar noi, presa, nu înțelegem fenomenul așa cum trebuie.

— Hai să-ți mai zic una nouă, apropo de-asta. Fii atent… așa… începe… Ridic hip-hop-ul românesc, de neoprit, ca un tsunami,/ Ăștia se uită toți prostiți, zici că fac origami,/ Deși-s tatuați pe piele cu „only God can judge me“… Da… pentru toți fanii… Julius a rămas la fel chiar dac-au trecut anii… Cum e? Se simte?

— Se simte adânc… Modul cum ai atacat ipocrizia societății actuale, care îmbrățișează simbolurile hip-hop-ului, dar nu respectă arta în sine… M-ai lăsat fără cuvinte, simt nevoia să mă repet: poezie.

— Dinu de la Gossip, noi o să ne-nțelegem perfect! Ar trebui să vii mai des pe aici, nu doar în interes de serviciu. Îți promit c-o să fie distracție! Întreabă-i pe băieți ce nebunie iese de fiecare dată.

— Te cred pe cuvânt.

— Dacă mă crezi, trage și tu ceva cu noi, dă-l dracu’ de interviu. Nu e nicio grabă, îți dau eu câte vrei, câte unu’ pe zi.

— Nu e un moment bun, poate data viitoare…

— Preferi ceva lichid? Am un absint șmecher, din Franța, de la mama lui.

— Îmi pare rău, sunt cu mașina…

— Am înțeles… șofer responsabil, respect asta. Și eu eram la fel, pe oriunde mă duceam, dacă venisem cu mașina, nu consumam nimic. Acum nu mai am problema asta, mi-am luat motocicletă. Ha ha! Glumesc… Adică nu, chiar mi-am luat, da' sunt prudent, am grijă… Când sunt cu motocicleta, mai trag ceva… E mai ușor de condus, te duci liniștit pe linia ta, drept înainte, nu te deranjează nimeni.

— N-am condus niciodată, nu știu cum e.

— Mă crezi pe cuvânt, Julius nu minte.

După această declarație de sinceritate, starul hip-hop lăsă, dezinteresat, microfonul să cadă, la loc, pe măsuța pe care-l găsise. Se îndreptă, de această dată, spre cealaltă canapea, cea a veseliei, și se opri, din nou, lângă anturajul său, așteptând să-și primească pliculețul. Imediat cum îl simți în mijlocul palmei, se întoarse către Dinu, de parcă și-ar fi amintit brusc ceva, și îl întrebă:

— Te grăbești?

— Nu chiar, mai pot să stau.

— Rămâi cu noi, până diseară. Mergem într-un club șmecher. Avem masă la VIP, whisky, votcă, tot ce vrei… Femeile vin singure când ne văd… chem și eu câteva oricum. Are Julius grijă de tine.

— Apreciez oferta, dar nu m-ai nimerit bine deloc. Mă-ntâlnesc cu prietena mea, peste câteva ore, n-am cum să scap de ea, și-ar da seama.

— Băi, Dinule, te ține sub papuc. Ai grijă cu femeile de genu' ăsta… îți intră pe sub piele și fac ce vor cu tine. Fii atent aici, de pe noul album… despre femei… așa… Vor să-ți întindă capcana/ Ca fata morgana,/ Ca Hannah Montana,/ Ca Dirty Diana… Da…

Roxana… Ioana…

— Poți s-adaugi și Irina…

— Irina!? Așa o cheamă? Nu prea rimează, mă… Da’ o fac pentru tine! Ca gest, să-ți arăt că sunt băiat, c-am vorbit serios, cu tot ce-am zis. N-am tras încă piesa… Gata, am notat, o trecem și pe Irina pe listă.

— Merci, de-abia aștept noul album.

— Nu ești singuru’… e capodopera vieții mele, vreau să iasă perfect.

— Apropo, pentru interviu am nevoie de câteva poze, Frunză a zis c-ai tu fotograful tău, doar în el ai încredere.

Julius reveni cu fața spre grupul boem, îl analiză pentru un moment și apoi concluzionă sec:

— E rupt, mă, uită-te la el… Fă-mi-le tu cu mobilu’. Nu te lua după Frunză, Julius iese bine în toate pozele.

CAPITOLUL XVI

Joi 22:00 – Cei care te pot ucide în somn

Comedia romantică, cu un gras sărac îndrăgostit de o actriță celebră, care rula pe televizorul său din sufragerie, îl plictisise pe Dinu într-un mod inimaginabil. Pur și simplu, nu-i venea a crede că un om se poate plictisi atât de tare, deși, în fața lui, alți oameni se chinuiau să-l distreze, folosind un buget de zeci de milioane de dolari. Nu se mai simțise atât de plictisit de mult timp, de marți, mai precis, de la ultima întâlnire cu Irina. Acum i se părea chiar și mai rău ca atunci, dar măcar filmul nu l-a costat nimic. Un tarif corect, de altfel, dacă evaluezi raportul calitate-preț.

— Vai, ce drăguț e cățelușul! constată persoana de lângă el, cu încântare, sprijinindu-și capul de umărul lui.

— Da, foarte… Păcat c-o să i-o tragă grasu' ăla, nu câinele.

— Trebuia să zici tu ceva…

— Am încercat și eu să fac filmu' mai interesant. Sau mai realist.

Irina nu se lăsă însă influențată de telespectatorul nemulțumit, care punea la îndoială credibilitatea scenariului. Mai mult, îl socoti nedemn de un răspuns și continuă să urmărească povestea, cu același zâmbet admirativ.

Satisfacția cu care iubita lui privea spre ecran n-avea cum să-l lase indiferent. Oare toate femeile au gusturi atât de

proaste? Oare e suficient să le arăți animale, copii, flori, baloane colorate, bătrâni ținându-se de mână și iubire pentru ca toate să creadă că e un film bun? Sau e un lucru atât de normal să le placă astfel de elemente siropoase, încât nu sunt considerate gusturi proaste? Ca bărbat care apreciază așa ceva ai merita să fii ucis cu pietre, dar, în cazul femeilor, poate că, din cauza unei curiozități genetice, e perfect normal și sănătos. Totuși, asta nu schimbă cu nimic situația actuală, faptul că el trebuie să îndure o asemenea plictiseală. Poate că ar trebui să se despartă de ea acum, în clipa asta. Să-i spună că n-o mai suportă, că e o zdreanță care îl înșală și că o urăște. S-ar crea, probabil, un moment suficient de tensionat, încât să scape de filmul odios.

Oare așa au făcut și alții înaintea lui, au încetinit progresul umanității pentru a satisface capricii feminine? În timpul ăsta, ar putea lucra la materialul cu Julius. Cuvintele marelui artist stau abandonate în reportofon și el pierde vremea degeaba, în loc să scoată la lumină înțelepciunea maestrului, să șlefuiască diamantul pe care l-a primit. Plecarea subită a lui Frunză, sinceritatea lui Julius, abilitatea sa de ziarist, comparabilă cu a unui moderator TV de emisiuni cu nebuni, toate au contribuit din plin. Greul se află însă înainte. Interviul trebuie prelucrat cu pricepere, aici se face diferența între un articol oarecum interesant și unul de referință. Oricine știe că nu vedeta face interviul, e doar unealta cu care ziaristul lucrează.

Și, dacă el va lucra bine, va ieși ceva memorabil, ceva demn de Premiile Gossip, acordate pentru excelență în literatura de scandal. Cu categorii precum „Cel mai bun titlu înșelător“, „Cea mai bună corelare a unor evenimente fără nicio legătură între ele“ sau „Cea mai spectaculoasă descoperire a unui personaj nou“, Premiile Gossip sunt Graalul tuturor ziariștilor de tabloid. Iar cea mai înaltă onoare, Premiul Dinu, se acordă o dată pe an,

pentru un interviu excepțional, la granița dintre realitate și senzațional. Desigur, Premiile Gossip nu există, momentan, dar, datorită creației sale, vor fi inventate.

— Nu-ți place filmul? îl întrebă brusc Irina, întrerupându-i fanteziile jurnalistice la timp, înainte să scape de sub control.

— Ba da, iubire. Totul e frumos, când suntem împreună.

— Puteai s-o zici și tu pe un ton mai convingător.

— Puteam…

— E bine și-așa, decât deloc.

— Adică preferi complimente false în loc de sinceritate?

— Da… dacă sinceritate înseamnă să fii nesimțit. Prefer să te porți frumos, indiferent de motive. Normal, mi-ar plăcea să te porți frumos pentru că mă iubești, pentru că așa simți tu când mă vezi… Dar, dacă nu se poate, atunci mai bine te prefaci. E și asta ceva, măcar îți pasă suficient cât să te prefaci.

— Îmi pasă, iubire.

— Asta voiam să aud. Mă duc să fac un duș, îl înștiință ea, sărutându-l pe obraz, în timp ce se ridica de pe canapea.

— Parcă te uitai la film… era drăguț, cu cățeluși.

— Eh, mă uitam… îl văd altă dată. Și-așa ție nu-ți place, ar trebui să te bucuri.

— Mă bucur, eram doar surprins. Te simți așa murdară?

— Daaa! exclamă Irina, apăsând puternic pe vocala cuvântului, cu un zâmbet larg și ochii măriți, ca și cum ar fi rostit sfârșitul unei povești de groază pentru bebeluși.

Trecu prin fața televizorului, în drumul către baie, și apoi dispăru pe ușa sufrageriei, lăsându-l pe Dinu singur cu comedia romantică, pe care nici măcar femeile n-o puteau suporta până la sfârșit. Obișnuit cu firea ei schimbătoare, se dezmetici repede și se îndreptă spre hol, acolo unde se afla reportofonul său, încărcat de nectarul cunoașterii. Odată ajuns în fața măsuței, întinse mâna dreaptă spre el, dar, înainte de a-l apuca, observă,

în imediata apropiere, un obiect chiar și mai atrăgător.

Așezat lângă geanta care conținea celelalte obiecte personale, telefonul Irinei stătea abandonat deasupra unei cutii cu gumă de mestecat, de parcă n-ar fi avut nimic de ascuns. Întoarse brusc capul, pentru a se asigura că nu este urmărit, așteptă sunetul apei curgând să se audă din baie și apoi îl înșfăcă fără milă. Simțindu-se expus, glisă învelișul de carton al foliei cu gumă, scoase o tabletă și începu s-o mestece puternic, construindu-și, astfel, alibiul perfect.

Peste câteva secunde, deja umbla în memoria telefonului, cu o țintă clară: arhiva mesajelor primite. Deschise lista cu nerăbdare și pufni imediat în râs. „Ai grijă, știe și el, nu e așa prost cum crezi“, o sfătuia cel mai recent mesaj, venit din partea lui Luca. Doar el putea fi capabil de o asemenea glumă crudă, cu umorul lui negru și insensibil, amuzant, totuși, dacă nu-l iei în serios.

Zâmbetul îi pieri însă subit, transformându-se treptat într-o expresie de uluire, pe măsură ce cobora spre începuturile arhivei și mesajele din partea lui Luca nu dădeau vreun semn că se vor opri. Verifică numărul de telefon din agendă și constată, cu groază, că nu e nicio coincidență de nume. Istoricul apelurilor confirma și el legătura, cu o sumedenie de conversații pe care Irina le începuse cu amicul său, din proprie inițiativă. Reveni la lista cu mesaje, de data aceasta la cele expediate, și descoperi că iubita sa îi trimitea lui Luca cel puțin de două ori mai multe decât primea.

„Ne vedem miercuri, astăzi n-am cum“, îl informase ea pe nenorocit, cu regret, acum două zile, chiar înainte să meargă cu el în mall, la restaurantul italian. Desigur că au avut cum să se vadă miercuri, din moment ce ea i-a spus că iese cu prietenele, iar el, ca ultima scursură, l-a îndemnat să se întâlnească cu Simona, pentru că e ocupat cu un proiect important.

Toate discursurile lui Luca, toate teoriile sale despre inutilitatea relațiilor și folosirea femeilor doar ca obiect sexual, toate sfaturile lui de a o părăsi pe Irina pentru una mai tânără, totul a fost o scenetă? S-a jucat cu mintea lui, atâta timp, cu unicul scop de a-l face să se despartă de cea pe care o voia el? Există pe planetă o creatură în halul ăsta de perfidă și scârboasă?

Și, de parcă restul n-ar fi de ajuns, chiar Luca l-a îndemnat să-i caute Irinei în telefon, spunându-i că e dreptul său să știe adevărul. Nenorocitul a calculat fiecare detaliu cu o asemenea precizie, încât și ce se întâmplă acum e tot parte din planul său mizerabil. Așa a vrut el să se afle, i s-a părut distractiv, sau poate se teme de confruntări și a ales soluția lașă, îi lasă pe ceilalți doi să-și scoată ochii și vine la sfârșit, să ucidă rănițiii. Dar planul mizerabil n-o să meargă. O fi așa prost cum crede Irina, dar nu e așa prost cum crede Luca.

Gândurile care îi fugeau prin minte, în toate direcțiile, din pricina noilor informații, îl lăsaseră imobil în mijlocul holului, ca o statuie a deznădejdii, ținând telefonul în mâna dreaptă cu disperare, ca pe o armă a crimei, încă murdară de sânge. Auzi brusc zgomotul unei uși deschizându-se și tresări. Se repezi să arunce obiectul blestemat pe măsuță, în timp ce își reproșa imprudența de a nu observa lipsa sunetului apei.

— Ce faci acolo? îl interogă vocea care venea din spatele său.

— Am venit să iau o gumă…

— Minți!

Dinu se întoarse cu fața la ea, ușor resemnat, pregătit de o discuție extrem de aprinsă, una pentru care nu avea suficientă forță psihică în acest moment.

— Vrei să iei reportofonul ăla, continuă Irina. Toată seara ai fost cu ochii pe el, cred că de-abia așteptai să scapi de mine, să-l

mai asculți puțin pe Julius al tău.

— E un interviu important, se apără Dinu, răsuflând ușurat.

— Da… sunt convinsă. La cât vorbești despre el, probabil îl iubești mai mult decât pe mine. Dacă nici așa, aproape dezbrăcată, nu pot să-ți distrag atenția de la el.

— Eram cu spatele. Acum că sunt cu fața, mi-ai distras-o complet.

Cuvintele lui, de data aceasta, erau doar pe jumătate ironice. Acoperită cu un prosop roșu, bine strâns în jurul corpului, cu părul ud și despletit, pășind spre el în picioarele goale, Irina i se părea mai atrăgătoare ca niciodată. Poate, cândva, și Luca o văzuse la fel, greu de imaginat în ce împrejurări, și de atunci își jurase să facă tot ce-i stă în putere să o aibă numai pentru el. Din punctul ăsta de vedere, nu-l putea învinovăți. Din toate celelalte însă putea, și avea de gând s-o facă până la sfârșitul vieții, sau al sentimentelor, oricare dintre ele va veni primul.

O așteptă să ajungă lângă el și apoi o cuprinse în brațe, strângând-o zdravăn, pe cât de tare era posibil, fără să o doară. Se apropie de urechea ei și îi șopti:

— Am luat și-o gumă, știi că nu te mint, în mine poți să ai încredere.

— Până la un punct…

— Ce vrei să spui!?

— Nimic… Nu m-aștept să-mi zici chiar tot ce gândești, e normal să ții unele lucruri pentru tine. Toți oamenii au secrete.

Dinu îi analiză gâtul în tăcere, cu o atenție psihopatică, de la doar câțiva centimetri distanță. Pielea ei, mult prea albă, proaspăt spălată și cu un parfum delicat, o făcea să arate complet vulnerabilă, ca o căprioară în al cărei grumaz poți să-ți înfigi colții cu sete, trecând ca prin unt, fără nicio piedică sau ezitare. Cu singura diferență că, spre deosebire de Irina,

căprioara nu merită așa ceva, e doar o victimă nevinovată a lanțului trofic, nu un prădător cu sânge rece, care atacă două exemplare din aceeași specie, în același timp.

— Cum să am secrete față de tine, iubire!? Am încredere deplină… nu e înțelept să ascunzi lucruri de cei care te pot ucide în somn.

— Uuu, dacă știam că ți-e așa frică de mine, te amenințam mai des.

— Nu mi-e. Specialiștii spun că femeile omoară rar și doar din pasiune. Am conștiința curată.

— Da, dar eu nu știu asta… cine știe ce îmi imaginez…

— Chiar și așa. Specialiștii spun că femeile omoară mai creativ decât bărbații, o să aștepți până mă trezesc.

— Interesant… Aș zice că ai, mai degrabă, încredere în specialiști, nu în mine.

CAPITOLUL XVII

Vineri 13:30 – Monstrul

— Vinerea e o zi frumoasă, constată Luca binedispus. Știu că e un clișeu de corporatiști, dar măcar aici au nimerit-o. Gândul că nu-i mai văd pe idioții ăia cel puțin două zile îmi dă o stare de optimism, de speranță în viitor.

De cealaltă parte a mesei, Dinu se simțea ceva mai sceptic, cu privire la viitorul său. De exemplu, dacă acum ar apuca furculița de plastic și i-ar înfige-o în gât cu ură, transformându-i jugulara într-o fântână arteziană de un roșu superb, oare sentimentul ar fi suficient de plăcut, încât să merite zece ani de pușcărie? Sau judecătorul l-ar achita pentru nebunie temporară? Sau i-ar spune că a fost nedrept, când l-a ucis doar pe trădător și a lăsat-o nevătămată pe trădătoare. Poate l-ar condamna pentru discriminare.

Dar Luca știe, a pregătit totul în detaliu, din cauza lui a ajuns să-i caute Irinei în telefon. Înseamnă că a prevăzut și momentul ăsta tensionat, îi place pericolul, senzația că s-ar putea repezi la el, în orice clipă, îl umple de plăcere. Se preface calm și vesel, sperând că așa îl va scoate din sărite. E un om bolnav, un sociopat periculos, un geniu al răului cu un plan minuțios, pe care trebuie să-l dejoace, imediat ce-l va înțelege.

— Am uitat să-ți zic de interviu. Ce vrei înainte, vestea bună sau vestea proastă?

— Zi-o pe aia bună, răspunse Dinu, printre dinți.

— Ah, merge doar invers, constată Luca, cu regret, după o clipă de gândire. Vestea proastă e că nu te vor, nu le-a plăcut de tine. Vestea bună e că n-ai fost chiar atât de groaznic, încât să mă faci de râs.

— Aha, au zis și de ce?

— Da, au zis. Cică nu ești suficient de creativ. Nu sunt genu' care-ți scoate ochii c-a avut dreptate, dar, totuși, te-am sfătuit să fii creativ. În fine… al doilea interviu cum a mers?

— Bine.

— Doar bine!? Vino și tu cu ceva detalii picante. Cât de nebun e? Și-a unit conștiința cu cea a universului? E trimisu' lu' Dumnezeu? E chiar el Dumnezeu?

— Nu chiar. E mai sănătos decât tine.

— Măcar ți-a povestit ceva spectaculos? Ceva cu droguri, femei, alcool? Ți-a zis că e cel mai tare rapper din lume? Vorbește în versuri?

— Nu prea. Doar când mi-a cântat ceva de pe noul album.

— Stai să mă gândesc… să intru în pielea personajului… cred c-a fost cam așa: „Printre rapperii români, mă cred genial/ Sunt puțini mai buni ca mine, fiindcă-s puțini în general.“ Am nimerit-o?

— Pe aproape.

— Ești cam tăcut astăzi, mă obligi să vorbesc eu pentru tine… Știi ce ar fi amuzant? Să-ți dai seama că eu nu exist în realitate, sunt doar rodul imaginației tale schizofrenice, ca în Fight Club. Gândește-te puțin! Nu te-ntâlnești cu mine decât la masa asta, mereu în mall, suntem doar noi doi, de fiecare dată, eu nu interacționez niciodată cu altcineva. Tu crezi că avem o conversație, dar, de fapt, vorbești singur și toți din juru' tău încearcă să nu se uite la tine, să nu enerveze nebunu'. E adevărat, ieri a fost Traian pe aici… poate și el e doar în mintea

ta.

— Știi ce ar fi și mai amuzant? izbucni Dinu exasperat. Dacă n-ai fi un nenorocit care mă minte în față, asta ar fi teribil de amuzant.

— A fost o glumă, mă, ce-ai pățit?

— Am pățit exact ce-ai vrut! Puteai să ai măcar bunu' simț să-mi zici înainte, nu să mă pui să-i caut în telefon. Sau ai vrut să văd cum mi-ai luat apărarea, că nu-s așa prost cum crede ea?

— Hai, mă, chiar ai crezut? întrebă Luca, cu un zâmbet relaxat. Îți dai seama că i-am dat mesaju' ăla intenționat, a fost doar o glumă… foarte proastă, acum realizez.

— Și celelalte? De câte luni pregătești gluma?

— Da… îmi pare rău, m-am dus puțin cam departe. Am aranjat cu ea să-ți facem o farsă. Știu pe cineva foarte tare la de-astea, un fel de hacker de telefoane. Dacă te pricepi nu e chiar așa greu să…

— Oprește-te, mă, că ești penibil. Irina a recunoscut deja.

Zâmbetul calm dispăru brusc de pe fața lui Luca, care se coloră în roșu aprins și apoi trecu, într-o clipă, prin toate nuanțele, până la un alb cadaveric. Cu privirea în gol, rămase blocat, ochii lucindu-i a groază, ca și cum ar fi văzut o fantomă. Nu numai că Dinu nu-l mai văzuse niciodată așa, dar nici nu-și imaginase vreodată o situație în care prietenul său impasibil să reacționeze cu atâta slăbiciune, nici măcar cu un pistol la cap. Cu toate astea, nu i se păru un obstacol pentru discursul său.

— Am avut de-a face cu mulți oameni bolnavi la viața mea, dar trebuie să recunosc, niciunul de nivelu' ăsta. Aș putea scrie un articol despre tine, sau o carte, dar nu m-ar crede nimeni, ar zice că am dat-o în SF-uri. De ce m-ai pus, mă, să-i caut în telefon? Voiai să vezi dacă sunt chiar atât de prost cum crede Irina, dacă o cred și pe-asta cu hackeru'?

Luca oftă prelung și își prăbuși capul în palme, susținându-i

toată greutatea doar datorită coatelor sprijinite de masă. Uitându-se resemnat în pământ, întrebă cu un glas pierdut:

— Vrei să plec?

— Nu! Vreau să stai aici și să-mi explici tot! Să-mi dau seama cât de idiot am fost. Nu-mi spune că te afli într-o situație neplăcută, știai c-o să ajungem aici.

— Știam… știam. Credeam c-o să mai dureze ceva timp… oricum, n-aș fi fost pregătit niciodată. N-am vrut să afli așa, nu sunt atât de fricos… Dacă știam… ți-aș fi zis eu tot, ieri… M-ai întrebat dacă e corect să-i cauți în telefon… ce era să spun? Am încercat să-ți dau un sfat obiectiv, ca un prieten, ca și cum n-ar fi avut nicio legătură cu mine. N-am vrut să afli așa… Nici nu mi-a trecut prin cap că nu șterge mesajele din telefon… Aici trebuie să mă crezi, n-aveam cum să știu că e atât de proastă…

— Ca să vezi! Ea e mai proastă decât credeai și eu nu sunt așa prost cum credea ea. Doar tu, Luca, ești așa cum crede toată lumea: ultima zdreanță de om.

— Îmi pare rău…

— Mda… Și totuși, când ai văzut-o proastă, bătrână și într-o relație cu mine, nu ți s-a părut nimic deranjant? Chiar crezi ceva din tot ce mi-ai zis? Toate teoriile tale cu fetițele fragede, fobia față de sentimente și femei cu intenții serioase… m-ai pisat la cap să mă întâlnesc cu Simona… Le-ai inventat pe toate pe loc? Ai zis mereu ce credeai că trebuie să aud, ca să mă despart de Irina? Ăsta era planu’ tău genial? Să ne despărțim amiabil și s-apari tu, a doua zi, ca și cum m-ai așteptat pe mine să termin?

Acuzatul își ridică privirea spre Dinu, arătându-și fața revenită la culoarea normală, dar cu ochii încă înecați în vinovăție.

— Nu te-am mințit niciodată, discuțiile noastre au fost mereu sincere… Sună ciudat acum… N-am avut niciun plan,

nici nu m-am gândit ce-ar putea să se întâmple, ca să fie bine. Nu știu cum s-a ajuns atât de departe… E complicat… presupun că ți-a povestit ea.

— Nu chiar, am început cu tine, ea nu știe nimic. Vezi? Nu e așa greu să minți, pot și eu când vreau.

— Asta explică de ce mai sunt încă în viață… Nu m-am prefăcut niciodată față de tine, nici mai bun, nici mai rău. Îmi dau seama că e în contradicție cu tot ce știi despre mine… nici eu nu-mi explic… S-a întâmplat, pur și simplu… Ne-am cunoscut la ziua ta, acum câteva luni… știi și tu când a fost ziua ta… I-am zis ceva de un film, nu mai știu ce, și ei i s-a părut interesant, sau cel puțin așa mi-a spus atunci. Mi-a cerut număru' de telefon, să-i dau și ei filmu'… îi zisesem că-l am DVD… M-a sunat a doua zi, a insistat să vină ea să-l ia de la mine de acasă, să nu mă deranjeze. Când a ajuns, s-a întâmplat ce s-a întâmplat…

— Ce romantic! Și n-ați vorbit să mă ucideți, să nu mai stau în calea fericirii voastre?

— Nu e nimeni fericit. Cred că mai bine ne oprim, nu vreau să te enervezi și mai tare.

— Nu, nu, te rog, nu te opri. Spune tot ce-ai pe suflet. Merit și eu măcar atât, după scenetele pe care mi le-ai jucat în fiecare dimineață.

După ce își făcu curaj cu o înghițitură de apă plată, Luca se lăsă, încet, pe spătarul scaunului, parcă acceptând o sentință aspră. Ezită puțin, dar se hotărî repede să continue, ca orice om care nu mai are nimic de pierdut.

— Poate sună ciudat… într-un fel, mă bucur c-ai aflat, măcar am scăpat de șantaj, devenise insuportabil…

— Șantaj!? Ea te șantajează pe tine!?

— Da… De fiecare dată când nu-i convine ceva, indiferent ce, spune că e din cauza ta, sau a mea, că se întâmplă asta doar pentru că ne ascundem ca niște șobolani, că singura soluție e

să-ți spună totu'... Și eu trebuie să fac orice vrea ea, să-i explic frumos că nu e momentu', că trebuie să mai așteptăm... Nu e nebună, știe exact ce face. Practic îmi zice: „dacă nu faci cum zic eu, îi spun". Doar că folosește cuvinte mai frumoase. Îmi dau seama că sună aiurea... teoretic, eu sunt singuru' care n-avea nimic de pierdut, dar am încercat să evit situația asta, la nesfârșit...

— Bietul de tine! Oprește-te, că-mi dau lacrimile!

— Știi, chiar îmi pare rău, sincer, îmi pare extrem de rău. Ce ți-am făcut e oribil și ai toate motivele să vrei să mă strângi de gât. Dar crede-mă, nici eu nu sunt în al nouălea cer. Și pe mine m-așteaptă o discuție cu ea... mai grea decât a ta... Tu o să vii nervos, o să țipi, o să-i spui că e o zdreanță... Ea o să izbucnească-n plâns, o să zică ce rău îi pare, că nu te merită, că totul e din vina ei, că așa face de fiecare dată, când are un lucru bun îl strică... O să pleci mulțumit că te-ai descărcat, o să te sune să te roage s-o ierți, de mai multe ori... Poate o ierți, poate nu... și cam asta a fost. Pe mine însă m-așteaptă infernul. Ea o să fie aia nervoasă și singura care o să țipe pe-acolo. O să m-acuze că i-am distrus viața, că din cauza mea a pierdut bărbatul care o iubea și voia s-o ia de nevastă, și a rămas cu mine, un nenorocit care își bate joc de ea. Probabil o să mă scoată vinovat și c-ai aflat, că eu te-am împins de la spate s-o suspectezi... de fapt, asta crezi și tu... Nici n-am cum să anticipez avalanșa de reproșuri și injurii de care e capabilă. Și asta o să dureze câteva ore... Nu mă înțelege greșit, sunt principalu' vinovat și merit orice mi s-ar întâmpla, dar nu te gândi că mă bucur. De-aia am ajuns toți aici, în situația asta, din cauza mea... mi-a fost frică de ce se întâmplă acum.

— Și care e concluzia?

— Nu știu... că-mi pare sincer rău, că nimic n-a fost intenționat, că nu sunt monstrul pe care ți l-ai imaginat, atunci

când ai aflat tot… deși sunt un om oribil.

— Ești! Tu crezi că asta schimbă ceva? Din punctul meu de vedere, rămâi cel mai diabolic om pe care-l știu, Hitler e pe locu' doi.

— E normal să crezi asta…

— Și idioata aia, după cât mi-a vorbit despre gusturile ei exigente, despre cum urăște ea bărbații nepăsători, insensibili, profitori, prefăcuți… după toate astea, mă înșală cu tine. Care e explicația?

— Nu cred că e cazu' să răspund eu…

— Zi, mă! Suntem aici, între prieteni, ne ajutăm. Dacă știi ceva despre femei și eu nu știu, așa e frumos, să mă-nveți și pe mine, să am și eu succesu' tău la femei, la femeile altora.

— Recunosc că am destule defecte, dar, totuși, sunt tânăr, inteligent, am o educație bună, aspect fizic plăcut, venituri peste medie… Înțeleg că ți se pare revoltător că te-a înșelat, și este, dar nu și de ce e mai grav cu mine… ca bărbat… faptul că știa relația dintre noi, într-adevăr, e un gest mizerabil.

— Pentru că ești un om oribil, de-asta e revoltător. Toată lumea știe că ești un om oribil.

— Dacă n-a deranjat-o asta… Nu vreau s-o vorbesc de rău, în fața ta, nu mi se pare corect.

— Ai devenit corect acum? Încă puțin și-mi zici și de moralitate.

— Nu te merită, Dinule, ăsta e adevăru'. Ești prea bun pentru ea.

— Și pe tine te merită?

— Eu sunt exact ce merită! Cu unu' la sută mai bun ca mine, ar fi prea mult pentru ea. Probabil ne meritățm reciproc.

— Foarte frumos discurs. Păstrează-l pentru întâlnirea aia grea, care te așteaptă, poate o convingi să rămâneți împreună, până la adânci bătrâneți. Adevăru' e că vă potriviți, amândoi cu

caracterele atât de infecte, sunteți făcuți unu' pentru celălalt. Nici în filme nu se găsesc așa bine.

În urma atâtor atacuri nemiloase, Dinu se simți vlăguit, dar satisfăcut de efectele cruciadei pe care o pornise împotriva infidelilor. I-ar fi plăcut, poate, un Luca ceva mai puțin defensiv, cel de dinainte, capabil să vină cu argumente în sprijinul oricărei afirmații, oricât de deplasată. Cel de acum se prezentase ca o copie palidă, vinovăția nu-i stătea bine deloc, pentru că o singură latură a personalității sale avea farmec, cea agresivă.

Totuși, nu-și putea stăpâni impulsul sadic de a lovi un Luca aflat la pământ. De aceea, după ce își odihni glasul o clipă, reveni cu o nouă întrebare, pe un ton cât se poate de amabil:

— Și, când ai următoarea întâlnire cu iubita mea? Să știu să nu vă-ncurc, când îmi programez și eu una.

— Diseară, la nouă… Presupun că se va anula. Nu cred c-o să vrea două scandaluri în aceeași zi.

— De ce să se anuleze!? Pe mine m-a mințit că lucrează până târziu, tu ești bărbat singur, fără obligații, nu văd niciun obstacol. Unde vă vedeți? Mergeți la o terasă drăguță?

— E un bar pe Decebal… o cafenea ciudată, The Old Place, ceva de genu' ăsta, are un design retro. Acolo ne-am întâlnit de fiecare dată.

— De când îți plac ție cafenelele retro?

— Nu-mi plac, mi se pare decorată cu ce-au găsit în gunoi. Ea vrea să mergem acolo, zice că tu n-o să intri niciodată, și nici nu cunoști pe nimeni care ar intra.

— Te cunosc pe tine. E adevărat, nu atât de bine pe cât credeam.

— Vrei să-ți spun iar că-mi pare rău?

— Nu, vreau altceva. Vreau să mă duc la întâlnirea aia, în locu' tău, și tu să nu-i spui absolut nimic. Când ajung acolo,

vreau să văd șoc. Dacă nu e șocată, o să știu că i-ai zis. Sunteți actori buni amândoi, recunosc, dar nici chiar așa… Dacă nu văd șoc, dacă nici măcar atâta lucru nu poți face pentru mine, jur c-o să vin după tine. Știu unde locuiești, știu la ce oră vii acasă. O să sun la ușă, o să deschizi, și-o să-ți înfig o șurubelniță-n gât, în tăcere, direct, știi și tu de ce. Apoi, o să m-așez murdar de sânge pe fotoliu' tău în formă de minge și o s-aștept poliția, liniștit. Probabil și ei o să-mi dea dreptate.

— Dacă fac asta, mă omoară… pe bune, fără nicio glumă. Ți-am zis că m-așteaptă infernu' oricum, doar cu ce-o să presupună… Nu te-ajută cu nimic, nici n-o să stea cu tine la discuții… apucă un cuțit de pe masă și e la mine la ușă, înaintea ta.

— Mda, degeaba mi-ai ținut un discurs despre prietenie, sinceritate, cum ai distrus tu totu', pentru că ți-a fost frică… Ți-e frică și-acum? Vreau să simt și eu o clipă de satisfacție, să-i văd măcar o dată reacțiile sincere, fără să se poată preface. Îți cer așa mult?

— Bine… bine… n-o să-i zic nimic. Dacă o să reacționeze cum cred eu, o să mă ai pe conștiință.

— E în regulă. După ce plec de aici, pentru mine ești mort deja.

CAPITOLUL XVIII

Vineri 15:00 – Zeul înțelepciunii

Zgomotul sacadat al tastelor, în care Dinu izbea cu putere, deranja atmosfera liniștită a sediului Gossip, precum ar fi făcut-o, pe vremuri, o mașină de scris, înainte să se inventeze un alt aparat, care nu doar scrie știri, ci le și găsește. Articolul la care lucra el nu intra însă în această categorie, era rodul muncii de teren. Bătuse pe la uși, așteptase, se umilise în fața oamenilor importanți, ca un ziarist timid cu câteva întrebări și mult curaj, și, în final, obținuse ce și-a dorit: materia primă din care acum plămădea informația, singurul lucru de care îi pasă cititorului.

Privind din exterior, ai fi presupus că importanța lucrării își spune cuvântul, că nerăbdarea și emoția îl fac pe scriitor să-și apese degetele, atât de tare, pe nevinovatele butoane ale tastaturii. Dar, din interior, se vedea doar o ceață deasă, întunecând totul și întinzându-se peste toate, ca o pereche de ochelari de eclipsă pe care nu-i poți da jos, pentru că eclipsa e în tine. Unui nefericit, aflat într-o astfel de ipostază, n-ai cum să-i ceri să fie obiectiv și să nu-și reverse frustrările și asupra ta, el n-o să facă nicio excepție, omul cu ochelari de eclipsă nu se teme nici de soare.

„În mijlocul interviului, Ty Julius s-a ridicat de pe canapeaua pe care stăteam amândoi (o bijuterie de valoarea mașinii unui român de rând) și s-a dus direct către anturajul

său. Grupul de petrecăreți ne ignorase până atunci, probabil pentru că toți erau într-o stare avansată de ebrietate, și nu numai, dar la vederea starului au reacționat imediat. Dintr-o rezervă, aparent nelimitată, l-au servit imediat cu un pliculeț cu praf alb. Generos din fire, marele rapper mi-a oferit și mie. M-am obișnuit ca oamenii cu care discut să-mi dea o cafea sau un pahar cu apă, așa că nu m-am simțit pregătit pentru astfel de substanțe. Dacă în acel praf magic se află secretul succesului lui Julius, sau îi aduce alte beneficii, nu voi afla niciodată. L-am refuzat politicos, dar asta nu l-a descurajat. Peste câteva minute, m-a invitat la o orgie în club.“

Dinu reciti pasajul, cu voce tare, atent la eventualele scăpări, și apoi se lăsă pe spate, mulțumit de rezultat. Surprinsese satisfăcător atmosfera de lux și decadență, pe care voia s-o transmită, fără să fie însă prea agresiv. Nu spusese ce era în plic, dar toți se vor gândi la droguri. Nu precizase ce fel de orgie, dar toți vor presupune că sexuală. Nici măcar nu estimase cam ce valoare are, după el, o mașină de rând, dar toți vor înțelege că Julius are cea mai scumpă canapea din lume. Așa se face presa, ca o operă de artă, creionând subtil idei și personaje, pentru ca imaginația cititorului să se ocupe de restul.

Cum va primi protagonistul capodopera asta, cine poate ști? Dacă imaginea de star rock, îngropat în bani și droguri, îl va face să roșească de furie, sau de încântare, rămâne de văzut. Datoria cronicarului e să observe moravurile vremii, nu să se preocupe de sentimentele personalităților marcante, pe care le-a considerat, dintr-un motiv sau altul, relevante. De aceea, își continuă, liniștit, munca de verificare, trecând repede peste dialog și oprindu-se, pentru o analiză amănunțită, asupra fragmentelor de narațiune.

„În ciuda declarațiilor sale de ură față de ziariști, Julius s-a decis să-mi cânte ceva de pe noul album, în premieră. Nu

întâmplător, a început cu un manifest împotriva... ați ghicit, ziariștilor. Versurile lui repetitive m-au scos vinovat, alături de colegii mei, de toate relele din viața sa, în special de imaginea negativă pe care i-am creat-o. Din păcate, nici acest articol n-o să-l ajute prea mult. Probabil, o să-mi dedice o nouă melodie. A continuat cu alte strofe, din care n-am reținut nimic memorabil. Referințe la Tupac și Michael Jackson, Dracula, filosofi greci și personaje Disney m-au lăsat confuz. Dacă i-aș fi acceptat oferta de a trage pe nas puțin praf magic, poate am fi fost pe aceeași lungime de undă.“

Nimic nu-l încântă mai tare pe cititorul de tabloide ca sarcasmul. Nu contează despre cine e vorba, de ce te iei de el, sau cine are dreptate. E suficient să strecori câteva ironii, să bați apropouri și să interpretezi tendențios lucrurile. Dacă faci totul ca la carte, cititorul va fi de partea ta. Mai ales cititorul Gossip, o creatură fără logică și scrupule, însetată de sânge celebru. În spiritul acestei doctrine, Dinu simți că și-a făcut treaba ca un adevărat profesionist.

Aruncă o privire de ansamblu creației sale, socotind în minte pe câte pagini se întinde articolul, și îl apucă un ușor sentiment de îngrijorare. Probabil că îi vor tăia din material, și nu din ce zice Julius, în mod sigur din ce zice el. Ăsta e riscul în presă, măcelarii îți vor ciopârți capodopera, n-o înțeleg nici ei, și, paradoxal, nici cei pentru care ai scris-o. De-asta a vrut să facă literatură, dar acolo a dat de și mai rău, de unii care nu vor să înțeleagă.

Datorită gândurilor care îi zburau departe, Dinu își aminti brusc de stadiul în care se află cariera sa de scriitor. Ar fi trebuit să-l sune pe Marian acum două zile, încă de când marele editor a refuzat să-l ia în considerare. Nu e de mirare însă că n-a găsit un moment potrivit, a fost prea ocupat, să-și distrugă viața. Acum că a reușit, are tot timpul din lume și nimic de

pierdut.

Cu o mișcare rapidă a brațului, apucă lacom telefonul de pe birou, ca și cum l-ar fi câștigat la un joc de poker. Intră în agendă, direct la numărul fostului său coleg de facultate, și-l apelă rapid, fără să-și pună problema dacă e o oră potrivită.

— Dinuleee, ce faci, băiatule? i-o luă Marian înainte, răspunzând imediat, de parcă l-ar fi așteptat lângă telefon.

— Salut, uite pe aici, la redacție. Lucram la un proiect important și mi-am adus aminte de tine.

— Foarte tare! Când ai în minte un proiect important, să te gândești mereu la mine! He! He! Și, ce mai e nou?

— Nu mare lucru. Am fost la o discuție cu editoru' ăla, de-am vorbit să-mi publice cartea, ți-am zis de el. Nu prea ne-am înțeles. Are ideile lui învechite… cică e prea modernă, prea curajoasă… El vrea nou' Baltagu', nu așa ceva.

— Ți-am spus! Ți-am spus eu! Trebuia s-o trimiți la noi, de atunci. Știu cum e cu editurile astea… noi gândim altfel. Cu băieții noștri n-o să ai probleme, sunt toți tineri, dezghețați, out of the box… Asta e, ce-a fost a fost, bine că ți-ai dat seama. Trimite-o acum. Intră la noi pe site: Editura Odin.

— Odin!?

— Da! Zeul înțelepciunii, la vikingi. Tare, nu?

— Mda, nu știam…

— Eh, nici eu, îți dai seama. Mi-au zis băieții, sunt foarte deștepți toți.

— Și ce mai trimit pe lângă manuscris? Un sinopsis, CV?

— Un ce?

— Sinopsis… înseamnă rezumat. Așa zic artiștii, să pară mai deștepți.

— Aha. Nu, nu, stai liniștit. Ți-am spus că noi gândim modern, nu ne încurcăm cu formalități de-astea. Trimite cartea, Dinule. Vrem să vedem ce poți. Dacă tu ești vocea noii generații.

He! He!

— Excelent, o trimit acum. Sper să se mișteze repede băieții tăi, am pierdut o groază de timp, din vina mea, doar pentru că n-am vrut să vorbesc cu mai multe edituri deodată.

— Eh, nu-i nimic, poate e mai bine. Un proverb înțelept zice: prudența nu cunoaște înfrângere. Nu știu cât o să dureze, dar știu c-o să dureze mai puțin decât la celelalte edituri.

— Perfect. Te aștept cu vești bune, ne auzim. Baftă!

— O zi minunată și ție!

Dinu aruncă neglijent mobilul pe masă, înainte să se fi încheiat conversația telefonică cu Marian. Intră în arhiva căsuței sale de mail, găsi site-ul editurii Odin și adresa ei de poștă electronică, și apoi expedie manuscrisul romanului, în aceeași stare în care îl primise și domnul Georgescu. După ce își finaliză munca de scriitor, rămase distrat cu mâna pe mouse, reflectând la proverbul pe care tocmai îl auzise.

Conform opiniei lui Marian, să fii prudent e un lucru bun, pentru că astfel n-ai cum să fii înfrânt, și să fii înfrânt e, evident, un lucru rău. Sună destul de logic. Marea problemă este însă că Marian nu are dreptate niciodată. Nimeni n-are mai puțină dreptate decât el. Cu tonul lui savant, cu care enunță idei gândite de alții, ar putea face până și Constituția să sune ca o simplă speculație. Chiar dacă nu ni s-a explicat așa ceva la naștere, celor mai mulți dintre noi nici pe parcurs, dintr-un motiv sau altul, toți am înțeles cum funcționează viața mai bine decât Marian. În concluzie, înseamnă că e invers, prudența te duce la pierzanie, a fost prudent până acum și uite unde a ajuns.

Convins că deține secretul victoriei, Dinu se ridică de pe scaunul din fața calculatorului și se îndreptă, hotărât, spre persoana pe care se decisese s-o abordeze, cu imprudență. În mai puțin de un minut se afla deja în biroul Simonei, acolo

unde tânăra jurnalistă, complet singură, lucra de zor la o știre mondenă. Se apropie de ea, fără rețineri, și o întrebă direct:

— Ce faci în seara asta?

Surprinsă de viteza cu care se petrecuse totul, fata rămase fără reacție, timp de câteva secunde, până se dezmetici suficient cât să poarte o conversație, sau măcar cât să dea impresia că e pregătită de așa ceva.

— Nu știu… De ce?

— Mai bine mâine seară, precizează Dinu, după ce realiză că își făcuse deja planuri pentru ziua în curs. Ce faci mâine seară?

— Nu știu sigur, cred că ies în oraș.

— Și când afli? Ieși, așa, singură? Sau cu prietenele?

— Nu, răspunse Simona ezitant. Cu prietenul meu…

Era rândul curajosului pretendent să rămână fără reacție și el nu-și reveni atât de rapid, pe cât o făcuse ea. De înțeles, având în vedere diferența de intensitate a șocului, de la o simplă întrebare bruscă, la demolarea unui întreg viitor imaginar.

Desigur, Simona nu menționase niciodată vreun detaliu referitor la starea ei sentimentală. Nu se declarase nici liberă ca pasărea cerului, dar nici nu umbla cu un inel de logodnă pe mână, povestindu-le tuturor despre omul minunat care i l-a dăruit. În lipsa unei variante oficiale, Dinu ajunsese singur la concluzia că e disponibilă, ba chiar interesată de el. Complimentele gratuite pe care i le făcea, comportamentul exagerat de frumos față de el, starea de veselie în compania lui, toate indicau în aceeași direcție. Și, cel mai important, n-avea acea atitudine distantă față de sexul opus, acea trufie specifică femeilor care consideră că și-au găsit jumătatea.

— Am înțeles… Atunci nu mai contează…

— Ce nu mai contează?

— Nimic… Nu mai contează nimic. E haos în univers. Totu’ e

deșertăciune.

— Nu înțeleg… Dacă vrei ne întâlnim în altă zi…

— Nu, vreau să vină apocalipsa, asta mi-aș dori, ca să fiu sincer. De ce să ne mai întâlnim, dacă ai prieten? Nu știu de ce ne-am întâlnit și prima dată…

— Am crezut că suntem prieteni… alt gen de prieteni, amici… Eu m-am simțit foarte bine, credeam că și ție ți-a plăcut.

— N-o să fim, mă, niciodată prieteni! Nici colegi prea mult timp… Ce crezi, că am treișpe ani, să ne-ntâlnim să ne jucăm împreună? Nu vreau să fiu prieten cu nicio femeie, sunt heterosexual.

— Îmi pare rău, am deja pe cineva…

— Să m-anunți când v-ați despărțit.

Dinu părăsi încăperea în grabă, pentru a limita proporțiile dezastrului, deși nu-și dădea seama ce i-ar mai putea înrăutăți situația. Nu numai că, peste câteva ore, urma să piardă ce a avut, dar tocmai pierduse și ce spera să aibă.

Dacă l-ar fi ascultat pe Marian, cu prudența sa, ar fi trăit în minciună, pentru cine știe cât timp. Iar Luca nu doar l-a înjunghiat în spate, ca un trădător mizerabil, i-a mai dat și sfaturi proaste, convingându-l că „aia mică“ e interesată de el. Doi idioți! O facultate de idioți! Și femeile la fel, indiferent ce facultate au făcut. Una l-a mințit în față, cealaltă prin omisiune. Julius e singurul care știe ce vorbește, el a prevăzut toate astea, că femeile vor să-ți întindă capcane. Lumea trebuie să audă cuvintele lui înțelepte. Soluția e evidentă: să rescrie fragmentul despre femei din articol, să-l facă mai dur, mai agresiv. Deja are în minte propoziția cheie, cu care va începe:

„Un singur lucru urăște Julius mai tare decât ziariștii: femeile.“

CAPITOLUL XIX

Vineri 16:30 – Vocea adevărului

Experimentatul redactor-șef al ziarului Gossip citea cu atenție interviul-eveniment, sub formă de reportaj, cu care spera să declanșeze o isterie, în rândul amatorilor de senzațional. Din când în când, mai scotea câte un sunet, de mirare sau de încântare, fără însă a-și ridica privirea din calculatorul portabil. Obișnuit cu acest stil, de om ocupat, Dinu nu se simțea deloc deranjat că va fi ignorat pe toată perioada lecturii, poate și puțin după.

Avea oricum suficiente persoane spre care își putea canaliza ura, de ambele sexe, proști și inteligenți, grași și slabi, vicleni și naivi, imorali și cinstiți. Ura lui unea oamenii de toate categoriile, fără discriminări, ca o ură liberală, a viitorului, unde toți sunt tratați la fel, indiferent de cum arată și cum gândesc: cu ură.

— Chiar a zis toate astea, exact așa? întrebă Cezar, într-un final, cu ochii încă lipiți de ecran.

— Da, normal, doar nu inventăm articole, suntem ziar serios.

— Corect, corect… Am zis și eu, așa, dacă nu cumva le-ai mai exagerat puțin, răspunsurile, să fie mai interesant pentru cititori. Atâta timp cât modificările se fac în spiritul informării publicului, ele aduc un plus de valoare materialului, nu un

minus.

— N-a fost nevoie, Julius știe cum să facă spectacol, ce vrea lumea să vadă, e un adevărat profesionist.

— Crezi că face intenționat? Își dorește imaginea asta negativă?

— Absolut! E puțin dus cu capu' și trage cocaină în loc de aer, da' nu e idiot, știe ce face. Se joacă cu stereotipurile, e o auto-satiră, nici el nu se ia în serios. Am putea spune că e noul Romeo Fantastik.

— Noul Romeo!? Să sperăm, Romeo era o mină de aur, practic își scria singur articolele. Păcat că și-a pierdut din relevanță… Așa e viața mondenă: frumoasă cât ești la modă, nemiloasă cu cei care nu mai aduc nimic nou, ca vechiul Romeo. Și aici intervenim noi, Dinule, e datoria noastră să găsim alte vedete proaspete, să-i șocăm, să-i ofensăm, să-i oripilăm în continuare.

— Perfect de acord. Interviu' cum e?

— Bun, foarte bun… Puțin cam lung, o să mai tăiem din el, cam multe descrieri… Dar bun… mai ales când vorbește Julius… e magic, îți ridică părul de pe mână, de indignare. Deja văd comentariile furioase… o să fie cu sutele, cu miile… sigur ne prăbușesc ăștia site-ul.

— Să vorbim la găzduire atunci, să ne pregătim.

— Nu, nu, lasă-l să cadă, e foarte bine. Să se știe ce succes avem! O să vorbesc cu băieții, începem de pe-acum cu teasere. Le zicem oamenilor să fie cu ochii pe noi, până la miezul nopții, când vom publica un material incendiar, detalii șocante despre cea mai în vogă vedetă de la noi, o prostie de-asta. N-o să ne creadă, îți dai seama, c-așa zicem mereu, dar tot o să intre, de curiozitate, să vadă măcar despre cine e vorba. Și-atunci începe nebunia! O să curgă cu comentarii, distribuiri, lumea revoltată pe Facebook…

— Și-o să ne cadă site-ul…

— Corect! La jumate dintre ei n-o să li se încarce deloc, o să dea refresh încontinuu, la ceilalți o să le meargă pagina groaznic, în reluare… și-așa o să se chinuie minute bune, poate mai mult.

— Și noi asta vrem?

— Da! Exact asta vrem, să creăm un moment memorabil în mintea cititorilor, să-și amintească cum au stat la coadă la informație. Ăsta e un eveniment, Dinule, nu un articol oarecare, trebuie să le oferim o experiență de durată.

— Am înțeles. Știi mai bine decât mine…

— Da, da… Stai liniștit, tu ți-ai făcut treaba, acu' e rându' altora. Concentrează-te la viitoarele interviuri, ai un renume de apărat.

— S-ar putea s-avem o problemă aici, chiar din cauza renumelui ăsta. Nu știu câți o să se-nghesuie să vorbească cu mine, după ce-l transformăm pe Julius în inamicu' public număru' unu.

— Prostii! Tu crezi că ăștia se gândesc așa departe? Vor doar să fie celebri, nu contează cum, să scriem despre ei, nu contează ce. O să te sune ei pe tine, o să fii cel mai cunoscut jurnalist din țară. „Creatorul de vedete", așa o să ți se spună.

— Sper să nu… sună a nume de proxenet bătrân.

— Eh, am zis și eu ce mi-a venit în minte, acum, pe loc. „Omul care aduce faima" atunci, ceva frumos… în fine, înțelegi ideea. Să nu mai pierdem timpu', avem un eveniment de pregătit. Noi, ceilalți, tu odihnește-te, Dinule. Ești superstaru' echipei, meriți o pauză.

— Merci, așa o să fac.

Astfel de complimente generoase, din partea șefului direct, i-ar însenina ziua chiar și celui mai nefericit dintre angajați. Dar asta doar în cazul în care nu e complet scârbit de meseria

sa și nu intenționează să-și dea demisia, peste câteva zile. Ar ajuta, de asemenea, și să nu fi aflat de curând că iubita l-a înșelat cu prietenul lui cel mai bun, iar colega de serviciu, pe care pusese ochii, are pe altcineva. Ideal, n-ar trebui ca ambițiile sale de scriitor să fi fost zdrobite, fără milă, și ultima sa speranță să atârne de un corporatist plictisitor, care, probabil, n-a citit vreodată altceva decât lecturi motivaționale. Pe scurt, Dinu părăsi biroul lui Cezar cu aceeași ură pe umanitate cu care venise.

Decis să asculte sfatul primit și să-și încheie prematur programul de lucru, cu scopul de a se odihni pentru scandalul ce va urma, păși grăbit pe culoarul îngust, spre ușa ce desparte sediul Gossip de lumea civilizată. Întâmplător, ziarista lui favorită, Simona, se afla și ea pe acolo, discutând amical cu secretara aflată la polul opus, în topul preferințelor sale. În mod normal, o astfel de întâlnire, la scurt timp după o discuție exagerat de sinceră, e destinată să creeze un moment stânjenitor. Din fericire, Dinu simți că a tăcut destul și ar fi o lașitate prea mare să treacă pe lângă ea, prefăcându-se că nu o vede.

— O seară plăcută vă doresc, se adresă el, politicos, grupului de tinere domnișoare. Simona, în cazu' în care nu ne mai vedem, să mă ții la curent. Sper că sunt primu' pe listă! Asta bineînțeles, dacă, Doamne, ferește, se întâmplă ceva… dacă nu mai ești fericită. Oricând ai nevoie, sunt aici pentru tine, gata să mă implic… într-o relație, mă refer.

Fata roși imediat și își lăsă, jenată, ochii în pământ, rugându-se, în gând, ca totul să treacă cât mai repede. Colega ei, mai versată și mai greu de impresionat, dar și considerabil mai urâtă, se rezumă la a-l privi cu profund dezgust, de parcă tocmai a asistat la un act de hărțuire sexuală. Într-o zi obișnuită, Dinu ar fi ignorat complet reacția, ba chiar l-ar fi

amuzat, acum însă era mânat de un spirit justițiar, de a pune lucrurile în ordine.

— Vezi, de-asta te urăște toată lumea, îi explică el fiicei lui Cezar, pe un ton părintesc. Exact de-asta. Tu crezi că e dintr-un motiv superficial, pentru că bărbații se uită doar la aspectu' fizic, dar nu e asta… nu e numai asta. Fețele antipatice pe care le faci de fiecare dată, strâmbăturile, de-aici pleacă totu'. Nu zic că altfel ai deveni Miss Popularitate, să fim serioși, dar măcar n-ai mai fi ultima care iese pe ușă, în caz de incendiu.

Deoarece nu se putea gândi la o replică suficient de bună, secretara se decise să-i răspundă în același stil, accentuându-și expresia de dezgust, pe cât de mult îi permitea musculatura feței.

— N-ai de ce să te superi pe mine, continuă Dinu, eu încerc să te-ajut. Ți-am zis pentru binele tău. Știu c-o să te duci să mă reclami la conducere, ca o feministă convinsă, dar mi-am asumat riscu'. Oricum, taică-tu o să-ți spună să nu mă bagi în seamă, că eram euforic, după o mare reușită, să dovedești mai multă maturitate și să mă ierți. Tu o să te simți mulțumită, după ce accepți verdictu' și el te laudă, și asta a fost. Dar noi doi, tu și cu mine, în sinea noastră, noi știm că am dreptate.

— Chiar ții neapărat să te faci de râs, te vede și fata asta, îl apostrofă ea, într-o lipsă totală de imaginație.

— Eh, nu e prima oară… nici măcar pe ziua de azi. Eu sunt vocea adevărului, n-am nimic de pierdut, îmi permit să mă fac de râs. Simona, ai grijă, nu te lua după ea! Dacă te strâmbi mereu, te urâțești, e fapt dovedit științific… observabil. Riști să te lase și băiatu' ăla, n-o să mai fiu nici eu interesat… Ai grijă!

Sfaturile sale generoase smulseră un zâmbet involuntar, pe care îl întrezări, cu coada ochiului, în timp ce părăsea comuniunea de apartamente. Un indiciu clar că nu s-a terminat, încă mai are șanse. „Dacă poți face o femeie să râdă, o poți

convinge să facă orice“, a zis odată cineva de încredere, care apoi s-a sinucis, cu o supradoză de sedative.

Se pregăti de minunata călătorie cu liftul magic, dar, înainte de a-l chema, apăsând pe butonul cu săgeata în jos, verifică ora telefonului mobil. Imediat ce lumină ecranul, îi atrase atenția un apel nepreluat, venit din partea fratelui său sectant, pe care îl trecuse în agendă drept Fratimiu, deoarece nu avea mai mulți frați, dintre care doar unul sectant, ca semn distinctiv. Se gândi pentru o clipă dacă să intre în lift, unde va pierde semnalul, însă se hotărî să-l sune înapoi, cu speranța că va primi, în sfârșit, și o veste bună.

— Da, am văzut că m-ai căutat, nu știu de ce n-am auzit, se scuză Dinu, înainte ca Andrei să scoată vreun cuvânt.

— Nu e nicio problemă, știu că ești ocupat. Ce faci? Ești bine?

— Pe la birou, tocmai plecam acasă. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, nimic. Voiam să văd dacă ești bine. Luni te simțeai destul de deprimat. Sper că s-au rezolvat problemele.

— E un fel de-a spune… Le rezolv diseară.

— Mi se pare că ești foarte nervos. Nu e bine să iei decizii importante, când nu ai mintea limpede. M-am certat și eu cu Adina, de mai multe ori, din motive absurde, doar pentru că eram apăsat de griji. Să știi că mi-a părut rău, de fiecare dată, după ce m-am calmat.

Înțelepciunea universal valabilă a omului cu credință nimerise un moment deloc oportun în viața celuilalt. Unul care nu-i permitea lui Dinu să-și păstreze obișnuitul scut de nepăsare, împotriva adevărurilor general acceptate. De aceea, răspunse direct, fără ezitare, dornic să-i demonstreze aproapelui său că până și bunătatea are limitele ei.

— Mă înșală cu Luca, de câteva luni, am aflat aseară. Nu ți se pare, sunt foarte nervos. N-o să fac nimic nebunesc, dar nici

n-am de gând să-ntorc obrazu' celălalt. Pe el nu vreau să-l mai văd vreodată, i-am șters și număru' de telefon. Cu ea mă-ntâlnesc peste câteva ore, o să-i zic tot ce am pe suflet. Deci, nu e cazu' să mă calmez. Cam asta e. Poți să-mi spui c-ai avut dreptate, că m-ai avertizat… Asta e situația.

— Vai, ce nenorocire! exclamă Andrei, după multe secunde de tăcere și un oftat prelung. Cum să-ți spun așa ceva, Doamne, ferește! Cine se putea aștepta la una ca asta!? Și acum, după ce mi-ai zis, de-abia îmi vine să cred ce-au făcut. E un moment extrem de dificil, Dinule. Dumnezeu te încearcă! Trebuie să rămâi puternic!

— Nu putea să înceapă și El cu ceva mai ușor? Cu lepră, de exemplu.

— E bine că ți-ai păstrat simțul umorului… Dinule, Domnul nu-ți dă mai mult decât poți să duci. O să treci și peste asta. Simți nevoia să vorbești cu cineva?

— Am tot vorbit, de azi-dimineață, chiar cu mai mulți oameni decât de obicei. Nu pare prea util. Sau acel cineva ești tu?

— Nu, nu, în niciun caz. Nu sunt persoana potrivită, într-o astfel de situație. Sunt în continuare șocat, nici n-aș ști ce să-ți spun. Însă știu pe cineva care sigur te-ar putea ajuta. Vino cu mine, mâine, la o adunare.

— Mda, cred c-o să mai aștept, totuși, până la următoarea spovedanie. Amnezie, somnifere, alcool, cam astea sunt lucrurile care m-ar putea ajuta, în ordinea asta. Nu vreo predică despre iertare și mântuire.

— Te rog, ai încredere în mine. E important să existe cineva în care încă mai ai încredere. Îți promit că n-o să-ți țină nicio predică, va fi un dialog între doi oameni inteligenți, trecuți prin viață. Dinule, eu te cunosc mai bine decât oricine, știu cum gândești, cu cine te-ai înțelege, cu cine nu… Într-adevăr, avem

viziuni diferite, îmi dau seama, dar asta nu mă împiedică s-o respect pe a ta și să-ți găsesc pe cineva cu care te potrivești… N-ai nimic de pierdut. În cel mai rău caz, o să stai o oră lângă mine, degeaba. Nu sună așa rău… decât să fii singur, după ce o să se întâmple în seara asta.

— Ai și tu dreptatea ta. E o soluție mai ieftină decât o prostituată și mai plăcută decât un psiholog.

— Deci ne-am înțeles? Vii?

Dinu luă o scurtă pauză, pentru a căuta motive serioase să refuze invitația, însă nu reuși să găsească vreunul. Hotărî s-o refuze oricum, doar din principiu, de a nu negocia cu fanaticii. Exact înainte să-și verbalizeze decizia, se răzgândi, reamintindu-și că, de mâine, va fi un bărbat liber. Nu trebuie să rateze nicio ocazie de a cunoaște femei, iar sectantele, renumite pentru cumințenia lor, nu sunt deloc o idee rea. În mod sigur, s-a ajuns la situația asta și fiindcă Irina știa că, orice ar face, n-o s-o bată nimeni, nici măcar Dumnezeu.

— Absolut! reveni el, cu concluzia. M-ai convins, n-am cum să te refuz.

— Mă bucur! Nici nu știi cât mă bucur! Trec eu să te iau de acasă, mâine, de dimineață, pe la zece. N-o să-ți pară rău!

— Încă ceva… Cum să mă-mbrac? Voi sunteți toți la costum, eleganți?

— Nu, nu e nevoie… vino cum vrei. Dumnezeu nu se uită la haine. Podoaba noastră nu trebuie să fie cea de-afară.

— Știu, știu, nu la El mă gândeam… Întrebam și eu, așa, ce să fac să fiu apreciat în comunitate, să fiu văzut ca un om serios. Spune-mi și mie, ca între bărbați, care e eticheta. De exemplu, Adina cum ar prefera să vii îmbrăcat?

— Ca de obicei, presupun. Haine frumoase, dar simple, nimic deosebit.

— Am un costum bleumarin, clasic așa. L-am purtat o

singură dată, Irina zicea că mă confundă cu peretele. Merge?

— Cred că da…

— Perfect! Poate-l port și-n seara asta, mă bazez pe factorul surpriză.

CAPITOLUL XX

Vineri 21:00 – Îngerii nu iartă

Prin peretele de sticlă al cafenelei The Old Place, Dinu examina cu atenție o tânără fată, așteptând singură la o masă din colț. Ca timpul să treacă mai repede, răsfoia plictisită meniul stufos, îmbrăcat în coperte din piele ecologică. Dacă acum ar fi văzut-o pentru prima dată în viață, i-ar fi apreciat, fără îndoială, efortul de a arăta cât mai bine. Machiajul de seară pretențios îi scotea în evidență superbii ochi mari, cu gene lungi și negre, iar părul bogat, proaspăt aranjat, îi cădea în valuri pe rochia simplă, dar elegantă. Din păcate, n-o vedea pentru prima dată, ci, probabil, pentru ultima, și nu era deloc mulțumit de priveliște.

Se dădu un pas înapoi și se îndreptă spre ușa larg deschisă, cu capul întors în direcția opusă Irinei. Se opri la câțiva metri de prag, căutând dezorientat un loc liber, până ce se simți sigur că a fost observat de toți ceilalți clienți. Se răsuci nemulțumit spre dreapta și o remarcă, cu uimire prefăcută, pe iubita sa infidelă. Apoi, zâmbind larg și privind-o în ochi, se apropie vesel, cu entuziasm exagerat.

— Ce coincidență! Ce faci, iubire? Singurică? Aștepți pe cineva?

Luată complet prin surprindere, fata rămase înmărmurită în fotoliul de stofă, fără ca măcar să încerce să articuleze un

răspuns. După câteva secunde de groază, îi întoarse un zâmbet forțat, clipind nervos și încercând, fără succes, să-și ascundă starea de agitație.

— Da... Am terminat treaba mai devreme și am zis să ieșim în oraș... Sunt cu o colegă, vine și ea acum.

— Bravo, o felicită el încântat, în timp ce se așeza lângă ea. Atunci o să-ți țin de urât, până ajunge colega ta. Am un interviu aici, dar văd că mai întârzie băiatu'. El a ales locu', mai retro, așa sunt artiștii... Eu n-aș fi intrat niciodată într-o cafenea ca asta, doar mă cunoști. Aș fi zis că nu e nici pe gustu' tău... Nu te judec că nu mi-ai spus niciodată să venim aici, știu că mereu sunt reticent la locuri noi... Pari obosită. Te simți bine?

— Da... da... sunt puțin obosită. Chiar mă gândeam să plec acasă.

— Eh, nu e cazu'. Mai bine aștepți să mergem împreună, să nu umbli singură pe stradă.

O fată îmbrăcată într-un tricou negru cu imprimeu alb, semnul distinctiv al ospătarilor, se opri la doi pași de masa cuplului și interveni, amabil, în discuția lor:

— Doriți să comandați? întrebă ea, pe un ton prietenos.

— Nu, nu încă, se repezi Dinu, asigurându-se că răspunde primul. Mai așteptăm o persoană.

— OK. O să revin.

Reprezentanta cafenelei se retrase discret, lăsându-i pe cei doi tineri într-o tăcere apăsătoare. Irina își mușcă delicat buza și apoi roti privirea, de jur-împrejur, căutând, cu o disperare controlată, o soluție salvatoare. Scoase telefonul mobil din poșeta micuță, consultă ora exactă și îl așeză neglijent pe masă. Resemnată, îl admiră o clipă pe Dinu, care zâmbea blând în continuare, și întrebă cu glas amar:

— Nu mai vine nimeni, nu?

— Din păcate, nu. Suntem doar noi.

— Am presupus de când te-am văzut…

— Așa actor prost să fiu!? Eh, ce să-i faci, asta e, n-avem toți aceleași talente… Măcar să nu-i zici și lui, m-a pus să-i țin locul, nu vreau să-l dezamăgesc.

— Aștepți de mult?

— Nu, te-am privit pe geam, vreo câteva minute. A trebuit să mă opresc, înainte să cheme cineva poliția. La cât de frumos te-ai aranjat, nu se miră nimeni, dacă te urmăresc toți obsedații. Norocul meu că, acum, am ocazia să mă uit liniștit, de aproape… Iartă-mă că mă holbez la tine, dar nu prea am ocazia să te văd așa, în toată splendoarea. Întâlnirile noastre sunt mai modeste.

— Putem să plecăm? Putem să vorbim acasă? îl rugă ea, cu ochii umezi.

— Dacă ieși pe ușa aia, e ultima dată când mă mai vezi.

— Și dacă rămân?

— La fel, doar că prelungești momentul.

Irina apucă, a doua oară, poșeta din piele, uimitor de încăpătoare, și scoase un alt obiect personal, un pachet de șervețele. Îl deschise cu stângăcie și luă o batistă albă de hârtie, cu care începu să-și șteargă amestecul de lacrimi și rimel din jurul ochilor. Un demers complet inutil, deoarece, înainte să termine, bufni în plâns și își ascunse fața în palme. Dovedind prezență de spirit, Dinu se întoarse către ceilalți clienți ai barului, care asistau empatici la scena emoționantă, și îi liniști:

— Nu vă faceți griji, domnișoara e-n regulă. Tocmai a aflat că un prieten apropiat ne-a părăsit… a murit, cel puțin pentru mine.

Mulțumiți de explicație, oamenii reveniră, nepăsători, la băuturile lor. Un deces, chiar și teoretic, este, desigur, o mare tragedie, dar, totuși, dacă nu-l cunoșteai pe individ, iar domnișoara care plânge lângă tine e în regulă, îți poți continua

seara cu conștiința curată.

— Vrei să mă faci de râs, constată Irina, printre suspine. Presupun că asta merit… să vă bateți joc de mine, amândoi.

— Iubire, oprește-te, să nu uităm cine e victima aici. Eu sunt, în caz c-ai uitat, eu sunt victima.

— Știu… știu… îmi pare rău. E numai vina mea…

— Ciudat, Luca mi-a zis că e numai vina lui. Eu ce să mai cred? De vreme ce amândoi mințiți cu nerușinare, ca doi sociopați… îmi înțelegi dilema.

— Nu te-am mințit… Am vrut să-ți spun, imediat după ce s-a întâmplat… știam c-o să mă părăsești, mi-a fost frică c-o să mă părăsești când afli… ca acum. Îmi pare rău… așa fac mereu, stric totul… Știam c-o să fac ceva și-o să stric totul, așa fac mereu, nu merit nimic… mai ales pe tine.

— Din contră, ai considerat că meriți chiar doi ca mine. Deși nu prea mă-ncântă comparația cu Luca… probabil ai văzut tu ceva acolo, o asemănare, poate chiar o îmbunătățire. Se zice că trebuie să-l alegi pe al doilea, când ești în dubiu. Cică n-ai fi avut nevoie de încă unu', dacă primu' era bun.

— Nu e așa…

— Într-un fel e, dacă nu în ăsta. Nu e nevoie să-mi spui și tu toată povestea voastră de iubire, am mai auzit-o o dată. Am înțeles c-a fost ceva de moment, o atracție, n-ai putut să reziști, când l-ai văzut așa de nenorocit, te-a fermecat cu sufletu' lui negru. În schimb, ce cred c-ai fi putut să faci, în cazu' în care n-a însemnat nimic, e altceva. Cred c-ai fi putut să te oprești! Nu pare greu, nu? După vreo trei ani de relație cu un idiot, care nu știe că l-ai înșelat cu prietenu' lui cel mai bun, pe care-l vede în fiecare zi… pare o idee bună să te oprești. Asta dacă îți pasă…

— Nu spune asta! Îmi pasă, îmi pasă foarte mult. Am vrut să mă opresc… n-am știut ce să fac. Am vrut să-i zic că s-a terminat, c-a fost doar o greșeală, de o sută de ori… dar mi-a

fost frică… mi-a fost frică c-o să se enerveze și-o să-ți spună tot…

— Mă, voi v-ați vorbit între voi să mă-nnebuniți, ca în filme. Ba dați vina unu' pe celălalt, ba v-asumați toată vina… Ai stat așa, cu frică, lângă el? Trăiai clipe de groază, când punea mâna pe tine?

După ce își șterse, din nou, zona din jurul ochilor, inculpata aruncă batista murdară de lacrimi negre, alături de celelalte patru, deja folosite, în scrumiera așezată pe mijlocul mesei. Inspiră adânc și apoi expiră zgomotos, ca și cum ar fi încercat să-și revină, în timp ce îl privea pe Dinu cu tristețe. Își luă expresia unui om care se așteaptă să fie lovit, pentru ce urmează să spună, și răspunse, cu o voce care cerșea milă:

— M-am simțit singură…

— Singură!? De-aia umblai cu doi deodată, să nu te mai simți singură? Puteai măcar să-mi dai și mie o șansă, să m-avertizezi. Îmi ziceai: „Dinule, dacă nu ne vedem în seara asta, eu o să mă simt singură și-o să-mi găsesc pe altu'. Dacă nu faci față, vă pun să lucrați în schimburi.“ Poate mă motivai, lăsam tot și veneam în grabă.

— Nu e doar asta… câteodată, mă simt singură și când suntem împreună. Știu că sună ciudat… că nu scuză nimic… dar asta simt. Ești din ce în ce mai distant… nu ești deloc fericit că ești lângă mine, parcă așa te-ai obișnuit. Nu m-aștept să mă iubești ca un nebun… Măcar un compliment, unul sincer, ai putea să-mi faci, din când în când, să simt că încă ții la mine… că încă mă vezi frumoasă.

— Mda, cum aș putea să-ți răspund? Când ești cu mine, te simți singură, pentru că nu-ți fac complimente, și-ți vine să ți-o tragi cu alții… cu unii precum Luca, care n-a zis în viața lui ceva de bine despre cineva. Are sens… dacă îți povestește teoriile lui despre femei, cum ar trebui să le luăm dreptu' de vot, să le exterminăm pe alea urâte și să le ținem pe celelalte în centre

specializate, unde să mergem să ne-alegem… dacă ți le zice pe-astea, e normal să te simți apreciată.

— Nu e chiar așa…

— Eh, nu. Vezi, să-ți fie învățătură de minte, ăsta e dezavantaju' când îți înșeli iubitu' c-un prieten de-al lui. Nu poți să mă minți, să-mi zici că ți-a oferit altceva, că el te înțelege… Nu poți, că-l cunosc, știu ce-are de oferit.

— Nu vreau să vorbim despre el, doar despre noi.

— De ce, nu-ți place că-i iau din merite?

— Vreau să știu dacă s-a terminat, dacă mai pot face ceva…

— Ai făcut destule. Ți-am zis că trebuie să-l alegi pe al doilea, așa spun specialiștii. Știi că eu am încredere doar în specialiști.

— Nu-l vreau pe el, te vreau pe tine… N-o să mai fie la fel, îmi dau seama, dar oricum ar fi… Chiar dacă nu mai ai încredere în mine acum, o să aștept, aștept oricât e nevoie… Te rog, e prima dată… și singura… n-o să mai greșesc. Dacă mai fac ceva să te deranjeze, orice, cât de mic, îmi spui și s-a terminat, nu mă mai vezi niciodată… Te rog, doar de data asta, doar acum…

Forțat să asiste, de la nici jumătate de metru, la acest spectacol lacrimogen, Dinu se simți copleșit de rugămințile, printre suspine, ale iubitei sale. Îi venea s-o strângă în brațe, să-i spună că o iartă și că totul va fi bine. Uitase complet cine este victima în marea schemă a lucrurilor, cine este cel care a fost înșelat, nu cel care stârnește mai multă milă.

Realiză că disperarea Irinei îi întuneca rațiunea, lacrimile ei îl înmuiau ca pe șervețelele din scrumieră și cu cât o vedea mai slabă, cu atât se considera mai vinovat de situația ei. De aceea, își lăsă capul în pământ, cu fața ascunsă în palme, pentru a judeca limpede, fără să fie influențat de factorii externi. Rămase așa timp de aproape un minut, gândindu-se la toate amănuntele

dramei pe care o trăia, la fiecare pe rând și la toate deodată, rotindu-le în minte precum bilele colorate ale unei loterii cu toate numerele necâștigătoare.

— Nu, îmi pare rău, s-a terminat! veni concluzia lui drastică, după ce își ridică privirea către ea. E mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru tine. Nu sunt nervos, nu te urăsc… sunt foarte dezamăgit. Îmi pare rău c-am avut ceva și nu-l mai am, c-ai fost atât de aproape de ce-mi doresc, dar totuși nu ești… Aș putea să te iert, la un moment dat, sunt sigur de asta, însă n-o să uit, aici e problema. Nici nu contează cu cine m-ai înșelat, de ce, nici măcar că m-ai înșelat pe mine, contează că ești genu' de om care ar face așa ceva. N-o să mai am încredere în tine niciodată. Ar însemna să te suspectez tot timpu', să pun la îndoială tot ce zici, să iau orice explicație ca pe o posibilă minciună… Nu vreau să trăiesc așa, nici tu nu vrei. O să fii mai fericită cu cineva care nu știe, sau pe care nu-l deranjează. Și eu cu una pe care n-o cred capabilă de asta, chiar dacă e…Îmi pare rău, așa văd lucrurile, în alb și negru, nu e nicio zonă gri. Între noi nu mai poate fi nimic, sunt sigur de asta… și n-o să mă răzgândesc.

Tânăra fără credibilitate îl ascultase răbdătoare, până la finalul monologului, atentă la fiecare cuvânt, atât la sensul lui, cât și la intonația cu care era rostit, căutând un unghi nou de abordare, o breșă în logica sa, care să-i invalideze întreg raționamentul. Deși nu găsise nimic demn de folosit împotriva lui, verdictul nemilos nu avu deloc un efect devastator asupra ei, ba chiar îi aduse o oarecare liniște. Expresia de frică și deznădejde se transformase într-o nemulțumire resemnată.

— Dacă tu așa simți… Eu am încercat… Cred că ai putea să-mi mai dai o șansă.

— Ți-am explicat, nu e vorba de asta, nu e așa simplu.

— Să știi că și eu am făcut compromisuri în relația asta, n-a fost doar lapte și miere. Am trecut peste lucruri… nu atât de

grave, recunosc… Dacă se întâmpla invers, eu te-aș fi iertat. Aș fi suferit mult, dar cred că te-aș fi iertat.

— Mai bine să nu aflăm.

— Despărțirea o să mă afecteze mai rău decât pe tine, mai ales că e din cauza mea. Ca băiat e mai simplu să găsești pe altcineva, s-o iei de la început. E altfel pentru o fată, după ce investești trei ani într-o relație… vreau și eu să mă mărit, o familie… Să știu că am fost atât de aproape și am pierdut tot, dintr-o prostie… Cum crezi că mă simt?

— Îl mai ai pe Luca, băiat bun, de viitor. Nu pare prea familist, dar cine știe, poate ai putere de convingere.

— Pentru tine e o glumă… Să știi că mă simt la fel de trădată ca și tine, poate chiar mai mult. Are și el partea lui de vină, am fost amândoi implicați. N-avea dreptul să ia singur decizia asta, să-ți spună, așa, deodată, fără să știu și eu.

— Doar nu crezi că mi-a zis el direct, nimeni nu e atât de cinic, nici măcar Luca. Ți-am citit mesajele.

— Mi-ai umblat în telefon!? se revoltă Irina, cu privirea ațintită spre masă, la obiectul ei personal care fusese profanat.

— Da, trebuia să fii mai atentă. Nu-mi spune că e imoral ce-am făcut, ar fi culmea… Mi-am dat seama demult că există posibilitatea, după cum găseai mereu scuze, cum vorbeai cu mine… N-am vrut să te acuz de ceva, fără să fiu convins sută la sută. Doar sunt ziarist, m-am informat din mai multe surse.

— Chiar și-așa… te-a lăsat să vii aici, în locul lui, să mă faci de râs.

— L-am rugat frumos.

— Și eu te-am rugat ceva, mai devreme, poate n-a fost suficient de frumos.

— Roagă-l tot pe el, se pare că e mai generos decât mine.

În loc de răspuns, fata zâmbi amar, pentru prima dată de când se încinsese discuția. Luă telefonul mobil și pachetul de

șervețele, aproape gol, și le aranjă, cu grijă, la loc în poșetă, parcă strângând toate amintirile momentului. În locul lor, scoase oglinda micuță și își verifică machiajul. Se recunoscu repede învinsă de daunele prea severe și o așeză înapoi, oftând, lângă celelalte obiecte esențiale.

— Și, ceva planuri de viitor, acum că ești singur? întrebă ea, încercând să pară prietenoasă și detașată. O inviți pe eleva ta în oraș?

— Are prieten, nu pare dispusă să renunțe la el și nici nu mai vrea încă unu'. Mă duc cu Andrei la o adunare de-a lui, mâine, de dimineață. Poate cunosc o sectantă frumoasă. Am auzit c-ar fi cuminți, nu ca ortodoxele.

— Andrei știe de noi?

— I-am spus… n-am avut încotro, știi că e insistent.

— Și cum a reacționat?

— A râs, s-a bucurat… Cum crezi? Ca orice creștin, șocat de păcătoși. Mi-a zis să fiu puternic, că Dumnezeu e cu mine, îți imaginezi…

— Nu te-a sfătuit să mă ierți? întrebă ea, cu un zâmbet dezarmant.

— Nu, Irina, din păcate, nu. În astfel de situații, nici îngerii nu iartă.

CAPITOLUL XXI

Sâmbătă 10:30 – Oameni și cuvinte

Un grup de creștini înfocați asculta, cu atenție, vorbele înțelepte ale omului de pe scenă, un fel de predică educativă, câteodată retorică, câteodată pescuind un răspuns monosilabic din partea audienței. Oratorul deținea un titlu onorific, în cadrul comunității, nu era chiar așa, un oarecare, luat de pe stradă. Totuși, Dinu nu-și putea aminti exact denumirea, dacă își zicea pastor, reverend, maestru de ceremonii sau șaman. Doar că nu se considera preot și, de aceea, nici nu purta haine caraghioase.

Se preocupase mai tare de prezențele feminine din biserică, decât de cel care le vorbea, sau dacă e corect să-i zică biserică, acestei clădiri unde se adună sectanții. Pe ele le ținea minte, pe fiecare în parte. Andrei îi făcuse cunoștință cu aproape toți enoriașii, înainte de începutul oficial al evenimentului, oferindu-i ocazia de a efectua o scurtă analiză. Acum, le sorta în minte, într-un top al preferințelor, după aspectul fizic și prima impresie, luând în calcul, bineînțeles, și factorul de disponibilitate.

Prudent din fire, Dinu își convinsese fratele să ocupe scaunele aflate pe rândul din spate, pentru a putea privi în toate direcțiile, fără să se întoarcă într-un mod necivilizat. În plus, puteau chiar să poarte și un scurt dialog, deranjându-i

doar puțin pe ceilalți.

— E foarte frumos până acum, șopti intrusul, impresionat de lăcașul de cult.

— Abia a început, Dinule, vorbim la sfârșit.

— Da, știu… Ziceam de atmosferă. Pereții albi, așa, simpli, fără desene colorate pe ei, și băiatu' ăla la costum, n-are nimic pe cap, sau un baston de aur în mână. E frumos aici… noi, ortodocșii, suntem mai cocalari.

— Mă bucur că-ți place… Oricum, tu nu ești ortodox, Dinule, altfel mai treceai și pe la ei, din când în când. Ai rămas doar cu numele, pentru că nu-ți pasă.

— Eu în asta cred, în nepăsare. Trebuie să-mi respecți religia.

— Ai dreptate, hai mai bine să-l ascultăm pe Fratele David.

— Fratele David!? Mai avem un frate, de care nu mi-ai zis?

Deloc amuzat de întrebarea ironică, Andrei gesticulă nemulțumit, solicitând liniște, arătând din ochi spre scenă, de unde fratele său, cel întru credință, fermeca audiența. Dinu se conformă plictisit și se lăsă pe spate, încercând ca măcar să se simtă confortabil, dacă alte distracții nu sunt disponibile.

— Vreau să vă vorbesc despre credință! îi avertiză Fratele David pe ascultători, cu generozitate, fiindcă ar fi putut vorbi despre orice voia el și ei tot n-ar fi plecat. Știu că sună banal. Aici, în Casa Domnului, întotdeauna vom vorbi despre credință. Și noi, toți cei care suntem aici, în această clipă, păstrăm în noi o anumită credință. Dar, câteodată, ne întrebăm: „Este credința mea suficient de puternică?“ Ne uităm în jurul nostru, la ceilalți, și ne gândim: „Oare sunt ei mai vrednici decât mine?“ Ei, dragii mei, aici am vrut să ajung, la îndoială…

Tolănit pe un scaun din ultimul rând, ca un elev repetent, Dinu nu avea nici cea mai mică îndoială. Într-adevăr, toți cei de pe lângă el păreau mai vrednici, însă nu le folosea la nimic.

Irina i-ar fi înșelat și pe ei, pe fiecare în parte, și le-ar fi spus apoi: „Îmi pare rău, nu sunt vrednică de tine.“ Mult mai util ar fi să ai tu o iubită vrednică. Să te uiți în jurul tău, la ea, și să te întrebi: „Oare e mai vrednică decât mine? Ar fi bine să fie, că de zdrențe m-am săturat.“

— Vreau să vă spun o poveste, își anunță predicatorul, din nou, intențiile pașnice. Despre credință și lipsa ei, despre îndoială, despre noi toți… A venit odată la mine un tânăr și mi-a spus: „Frate David, nu cred în Dumnezeu. Ce să fac? Familia mea crede, prietenii mei cred, toți oamenii din jurul meu cred, dar eu nu. Sunt un om bun, iubesc, îmi ajut aproapele, mă port așa cum ar trebui să se poarte un creștin. Însă nu cred în El, nu-L simt pe Dumnezeu.“ M-am uitat la omul acesta disperat, cu admirație, să știți, și i-am zis ce vreau să vă zic și vouă: Dacă credința ta e infinită, atunci nu mai ai nevoie de noi! De aceea suntem aici, să ne ajutăm unii pe ceilalți. Și dacă nu când avem îndoieli, atunci când? Dacă Dumnezeu nu renunță la tine, doar pentru că nu crezi în El, noi de ce am renunța? Ce o să spun acum, pe unii dintre voi îi va mira, pe unii îi va liniști, iar alții deja o știu. Poate că nu crezi în Dumnezeu, pentru că încă nu ți-a dat motive suficiente. Poate că vrea să aștepți, să ai răbdare, ca să-I descoperi lucrarea la momentul potrivit, în toată splendoarea ei.

— Ce bine vorbește ăsta, constată Dinu, în șoaptă, către fratele său. Ce zice e așa și așa, cam prea multe clișee pentru gustu’ meu. Dar gesturile, intonația… omu’ e meseriaș. Se irosește aici, ascultă-mă pe mine. Cu un textier bun, în doi ani e președinte…

— Are pasiune și puterea adevărului, de-aici pleacă totul, nu de la ce crezi tu… Oricum, mă bucur că-l apreciezi. Pe el l-am rugat să discute cu tine.

La aflarea acestei vești proaste, Dinu pufni a dezamăgire și

își scoase telefonul mobil din buzunar. Se aplecă înainte, ca scaunul din față să-i ascundă mâinile de privirile curioșilor, și începu să navigheze pe internet. Totuși, din cauza dimensiunii reduse a dispozitivului și a semnalului slab, nu era o ocupație atât de solicitantă, încât să-i distragă atenția complet de la monolog.

— Ce aș vrea să le zic tuturor celor care vin pentru prima dată, aș scrie asta și la intrare, dacă aș ști că ar ajuta… aș vrea să le zic că, dragii mei, credința nu e un lucru mărunt, ceva cu care am venit toți aici, de la început. Din contră, e cel mai important lucru, e scopul călătoriei noastre, e o destinație, nu un punct de plecare. Și, din fericire, drumul acesta îl putem parcurge împreună. Fiecare în ritmul său, alături de oamenii pe care îi iubește. Oricât de lung vi s-ar părea drumul, dragii mei, nu vă temeți de el. Unul dintre cele mai frumoase daruri pe care ni le-a făcut Domnul nostru Iisus Hristos e drumul în sine.

De data aceasta, Andrei se apropie de scaunul de lângă și îi atrase atenția ocupantului, la ureche, pe o voce setată la volum minim:

— Fii atent la ce spune, Dinule! insistă el, de parcă învățăturile profetului îl vizau direct.

— Da, da, drumul… drumu' e totu', îl aprobă profanul absent, preocupat doar de ecranul luminos din palma sa.

— Îți furi singur căciula! Decât să pierzi timpul cu toate prostiile, mai bine ai asculta vorbele astea înțelepte. N-o să le găsești pe internet!

— Ai fi surprins…

Poate că Fratele David își construise și el un site, o unealtă modernă prin care interacționa cu credincioșii de rit nou. Dar, oricum, Dinu nu i-ar fi putut găsi vorbele înțelepte, pentru că nu le căuta. Era mult mai interesat de ale lui.

Interviul său cu Ty Julius se dovedise un succes răsunător,

cel puțin în rândul celor care simt nevoia să-și exprime opiniile public. Pagina electronică a ziarului Gossip abia se încărca, sub apăsarea volumului impresionant de comentarii, majoritatea jignitoare, la adresa tuturor: ziarului, pentru că promovează astfel de personaje, autorului, pentru că scrie astfel de mizerii și chiar politicienilor, pentru că au distrus țara și s-a ajuns la astfel de articole. Dar, bineînțeles, partea leului din ura populației revenea protagonistului, Julius, omul care ducea antipatia la rang de artă.

— Vezi tu, Andrei, reveni scriitorul, pe un ton superior, mulțumit de rezultatul muncii sale, internetu' ăsta nu e așa cum crede lumea... Într-un fel, e ca o sală, ca asta, în care stăm noi acum, pe scaune, și așteptăm să primim informații. Ce nu realizează muritoru' de rând e că informația pe care o caută nu e despre evenimente, vedete, filosofii de viață... e despre el. Vrea doar să-i repeți lucruri pe care le știe deja: că e mai bun decât ceilalți, că e special, că se pricepe la orice, și chiar în domeniile unde nu se pricepe prea bine, există unii atât de proști, încât el e oricum peste medie... Cam asta ne spune și Fratele David, cu clișeele lui biblice, despre cum deja am câștigat, doar pentru că suntem aici. N-o să-i iau din merite, omu' e talentat, știe ce face. Însă pe internet, Andrei... pe internet... eu sunt Fratele David!

— Bine, te cred. Hai să-l ascultăm acum pe cel din realitate, până termină, nu mai e mult.

Stăpânul lumii virtuale făcu obișnuitul său semn de renunțare, cu mâna stângă, considerând că discuția cu habotnicii nu poate duce nicăieri. Cu cea dreaptă, apăsă butonul de închidere al telefonului, sătul și de ceilalți fanatici, cei care se închină la zeitățile inventate de tabloide. Îl îndesă la loc, într-un buzunar al pantalonilor, și își concentră atenția asupra omologului său, din ramura ezoterică, dispus să-i mai

acorde o ultimă șansă de a-l impresiona.

— La final, am păstrat poate cea mai importantă întrebare, atunci când vorbim despre credință și îndoială. O aud tot timpul, am auzit-o și de la tânărul acela, indirect, din frământările sale. „Pot fi eu un om bun, chiar dacă nu cred în Dumnezeu?“ Eu vă spun: Da! Fără îndoială! Nu trebuie să crezi în El, pentru a putea lupta în armata Lui. În orice loc al drumului te-ai afla, chiar și la începutul începutului, binele pe care-l faci e bine primit. Și dacă știm cât de mare e răbdarea lui Dumnezeu față de oameni, imaginați-vă cât de mare e răbdarea față de cei care fac bine. Poate unii se întreabă: „Dar ce e mai important, să fim buni sau să fim credincioși?“ Ei, dragii mei, în fața lui Dumnezeu, e același lucru. Pentru că cel care are cu adevărat credință nu poate fi decât bun, iar cel care e bun și n-are credință e doar la început de drum!

— Le-a păstrat pe-astea mai șmechere la sfârșit… frumos. Ca la stand-up comedy, îi lași cu ceva memorabil, să povestească pe drumu’ spre casă… Și când zic drum, poate mă refer și la drumu’ credinței… Ți-a plăcut asta? Cum am legat-o, ca Fratele David?

— Da, Dinule, foarte inteligent, mă bucur că ai reținut ceva. Hai să facem rugăciunea de încheiere. Închide și tu ochii și repetă după ceilalți.

Tânărul neinițiat, mai laic din fire, se rezumă la a urmări ceremonia fără să se implice, ca pe un fenomen social greu de înțeles. Să vezi atâția oameni serioși, aparent normali, cum bolborosesc incantații, într-o beznă autoimpusă, e un lucru la fel de fascinant precum galeria unei echipe de fotbal, care are și mai prostul obicei de a se ruga la pământeni. Totuși, câteva tinere sectante aveau mai mult farmec așa, cu ochii închiși, privite dintr-o parte. Le dădea o anumită inocență, acel ceva greu de definit în cuvinte, care te face să crezi că n-or să te

înșele cu prietenul tău cel mai bun.

Deodată, la semnalul Fratelui David, prin rostirea unei formule magice de final, spectatorii se ridicară brusc în picioare, zâmbind și îmbrățișându-se unul pe celălalt, ca treziți dintr-o transă adâncă. După ce își cuprinse soția cu dragoste, dar nu cu atât de multă, încât să le facă în ciudă altora, Andrei se întoarse către Dinu și îl îndemnă să înainteze:

— Să mergem la el, să vedem dacă are timp acum, e un om foarte ocupat.

După o asemenea reprezentație, toți fanii îi strângeau mâna, cu recunoștință, celui care le-a făcut dimineața mai optimistă. Când a venit rândul spectatorilor din spate, se entuziasmă imediat și exclamă vesel:

— Fratele cel mic! Scriitorul! Am auzit atâtea despre tine… Știu că fratele tău a tot încercat să te convingă să ne faci o vizită. Mă bucur că ai acceptat și sunt sigur că și lui i-ai făcut o mare bucurie.

— Momentan doar ziarist, se apără el, cu modestie.

— Nu contează ce scrii, atâta timp cât o faci cu dragoste pentru oameni și cuvinte, în fața Domnului ești scriitor. În armata Lui, ziaristul e un soldat la fel de important ca și doctorul, profesorul și toți ceilalți care își pun talentul și înțelepciunea în slujba aproapelui.

— Cred că fratele meu n-a fost prea generos cu detaliile. Lucrez la ziarul Gossip, nu știu dacă e citit în comunitatea voastră…S-ar putea spune că lupt în armata cealaltă… cu furci, coarne și smoală.

— În schimb, m-a avertizat că ai un simț al umorului extraordinar, veni răspunsul diplomat al Fratelui David, însoțit de un zâmbet larg și îngăduitor. Admir foarte mult oamenii care știu să râdă și mai ales, care știu să-i facă și pe ceilalți să râdă. Viața pământeană e un dar minunat, Dumnezeu vrea să

ne simțim bine, să trăim cu voie bună, unul în compania celuilalt... Am aflat că lucrurile n-au mers pe placul tău, în ultima vreme. Faptul că ești aici, că asculți ce se vorbește, fără prejudecăți, că glumești cu atâta ușurință, toate astea îmi arată mie că ești un om curajos și puternic. Un om pe care vrei să-l ai alături, să lupte în armata ta.

În timp ce îi lăuda performanța de a nu se fi sinucis încă, liderul spiritual îi așează în palma dreaptă o carte de vizită elegantă, cu litere mici și negre, tipărite pe un fundal alb imaculat. Dinu apucă, cu cealaltă mână, bucata de carton mat, o admiră pentru o clipă și apoi o făcu dispărută într-un buzunar al pantalonilor.

— Te aștept în seara aceasta, pe la șase, să vorbim mai multe. Ai adresa mea acolo, e sediul unei firme micuțe, o să-l găsești ușor. Nu este nicio problemă dacă întârzii, voi fi acolo toată ziua, până târziu.

— Și sâmbăta? întrebă Dinu, sugerând, subtil, că nu-l încântă ideea de a-și pierde weekendul astfel.

— Spre deosebire de supușii diavolului, care de-abia așteaptă clipele de dezmăț și desfătare, cei care îl slujesc pe Dumnezeu nu se opresc niciodată din a face lucrarea Lui. De aceea vom învinge!

CAPITOLUL XXII

Sâmbătă 18:00 – Lupii nu se sfâșie între ei

Pereții albi, decorați cu câteva postere mari și colorate, cu mesaje motivaționale de tip spiritual, făceau apartamentul Fratelui David să arate ca o clinică particulară, unde se tratau afecțiuni mai puțin severe. Unele de ordin psihic, dacă judecai după problemele emoționale pe care ți le-ai fi putut rezolva citind ce scrie în jurul tău. Numărul redus de scaune indica o lipsă acută de personal, sau că angajații companiei lucrau în picioare, pentru o eficiență maximă.

Încă de când gazda îl poftise înăuntru, Dinu analizase suspicios fiecare centimetru pătrat al camerei, încercând să găsească o explicație logică, ceva care să justifice această amabilitate exagerată. Probabil că sectantul voia să-l convertească, să-l spele pe creier și apoi să-l înroleze în armata sa personală de drone, care bat la ușile oamenilor nevinovați și le vorbesc despre Domnul nostru Iisus Hristos, împotriva voinței lor. Dar, chiar și așa, parcă unul ca el nu merita oboseala. În mod sigur Fratele David ar fi putut găsi exemplare mai bune, predispuse genetic pentru așa ceva, cu fețe sincere și toleranță la mersul pe jos.

— Suntem doar noi? observă musafirul circumspect, în timp ce se așeza pe un scaun simplu, aparent proaspăt cumpărat.

— Momentan…

După ce îi dădu acest răspuns scurt, zâmbind enigmatic, Fratele David ocoli biroul din lemn masiv și ocupă un loc de cealaltă parte, cu spatele la perete.

— O să vină și ceilalți mai târziu? insistă Dinu, pe tema singurătății.

— Da… acum, cât de târziu, nu știu… depinde de noi.

— De noi doi!?

— În special de tine. Tu ești aici motorul principal.

— Cred că avem o problemă de comunicare… Eu sunt Dinu, fratele lui Andrei, ziaristu', sau scriitoru', cum vrei tu. Am venit pentru o discuție amicală, despre viață, la recomandarea obsesivă a fratelui meu sectant. Nu știu ce caut aici, în locu' ăsta părăsit, dacă vor veni și alții după noi, și dacă da, cât de târziu. Știu doar că aici m-ai chemat, ai deschis ușa, mi-ai zis să intru, te-ai așezat la birou' tău și ai început să fii ciudat.

— Al meu!? Nu… Eu am alte proiecte pe cap, n-aș avea timpul necesar. E biroul tău, Dinule. Asta, bineînțeles, dacă ne înțelegem…

— Nu prea ne înțelegem… cel puțin până acum.

— Asta pentru că nu ți-am dat suficiente explicații… Tu ești un adevărat profesionist, Dinule, am nevoie de cineva ca tine. Sunt familiar cu munca ta, chiar și cu ultima creație, acel articol excepțional despre un cântăreț la modă… Julius, dacă nu mă înșel. Dar și cele vechi, la fel de bine gândite și executate. Ce faci tu nu e lucru ușor, nu e deloc. Lucrezi cu un material prost, pentru un public prost, cu gusturi absurde și imprevizibile. Să modelezi materialul într-o formă atractivă, care nu numai să placă și să distreze, dar să și trezească sentimente, să ofere satisfacții, e o abilitate nemaipomenită. Iei impostori fără talent și îi faci vedete, analfabeți limitați și îi faci mândri că citesc și se culturalizează… Dacă nici ăsta nu e un har de la Dumnezeu…

— Sunt ziarist de tabloid, e doar o meserie, suntem o

groază.

— Desigur. La fel și cei care țin predici despre credință. La prima vedere, poate par toți la fel. Cuvintele sunt aceleași, cartea din care sunt inspirate e aceeași, mesajele pozitive sunt aceleași, până și hainele seamănă. Dar undeva se face diferența, diferența între religiile care dispar și cele în continuă expansiune, între cele cu adepți fanatici și cele cu nepăsători, între cele care au reușit și cele care au eșuat. Unde crezi că se face diferența? La omul care spune cuvintele. Spunând exact aceleași cuvinte, unii au stârnit hohote de râs și alții revoluții. Eu văd în tine acel ceva, Dinule. Cred că poți fi unul dintre cei din a doua categorie.

— Apreciez, sincer, apreciez… dar nu e de mine, nu-mi place să vorbesc cu oamenii, nici măcar cu câte unu' deodată, cu mulțimi de oameni, cu atât mai puțin.

— Ai înțeles greșit. Nu vreau să faci altceva, ci același lucru, în continuare. Să scrii texte! Texte care să trezească emoții, să pună pe gânduri, să-l facă pe cititor să vrea mai mult. Nu ești doar ziarist, ai scris chiar și o carte, mi-a zis fratele tău. Ești un artist al cuvintelor, obligat să se conformeze cerințelor pieței, pentru a-și câștiga existența. Nu trebuie să fie așa. Alături de mine poți face altceva, împreună îi putem determina pe ei să se conformeze cerințelor noastre. Posibilitățile sunt nelimitate. Putem crea noi Biblia omului modern? De ce nu, avem toate condițiile necesare.

— Nu chiar… Cred c-ar trebui să găsești pe cineva mai religios.

— Din contră. Biblia n-a fost scrisă de cineva ca fratele tău, a fost scrisă de cineva ca tine. Textele esențiale se scriu cu detașare, obiectiv, fără să amesteci doctrina cu propriile tale păreri. Tu, Dinule, ai experiența și talentul necesare să poți face asta. În articolul tău despre acel Julius, te lași condus de

sentimente, spui ce te-a făcut să simți? Nu, spui ce e normal să simți și ce trebuie să simtă ei, cititorii. Poți să le fixezi în minte orice vrei tu, chiar și religie. Cum i-ai făcut să-l urască pe Julius, prin Gossip, îi poți face să-l iubească pe Dumnezeu, prin mine.

— O să mă gândesc la propunere…

— Știu că ești nemulțumit, mi-a zis fratele tău. Te înțeleg perfect, ai scris ani de zile același lucru, ai nevoie de o provocare. Acum a venit! Aici va fi sediul. Angajezi câțiva oameni, comanzi echipament, orice ai nevoie, se rezolvă… tu conduci tot, nu mă bag peste tine, vreau doar rezultate. Vom face o revistă, un site, pliante, ghiduri, campanii de informare, evenimente… lista rămâne deschisă. Nu ne grăbim, nu facem compromisuri, e un proiect amplu, de durată.

— Sună tentant… deși nu știu dacă am înțeles scopul…

— Avem o religie și bani, vrem adepți.

Dinu ridică mâna dreaptă, pentru a se sprijini cu cotul de mânerul lateral al scaunului, și își lăsă toată greutatea capului în palmă, acoperindu-și falca și jumătate de obraz. Propunerea Fratelui David îl luase complet prin surprindere. I se părea dificil să ia o asemenea decizie pe loc, din cauza unei reticențe din subconștient, care nu se materializa în vreun motiv solid de a refuza. După câteva zeci de secunde de tăcere, se hotărî să-și exprime direct îngrijorările:

— Să fiu sincer, m-aș băga. Nu prea mă pricep la religie, dar pot să-nvăț. Am scris despre lucruri mult mai neinteresante… Nu pot să-ți promit c-o să-mi placă și-o să lucrez ani de zile pentru tine, însă sunt dispus să-ncerc. Dacă tu ai încredere în mine…

— Am! Și te asigur că o să-ți placă! Să insufli credință e un sentiment unic, te face să te simți puternic.

— Și dacă nu reușesc? Dacă pot să-i fac să creadă doar în vedete, conspirații și horoscop?

— Puțin probabil, oamenii care cred în ceva cred în tot. Noi, ca specie, suntem programați genetic să credem în lucruri, în explicații logice, sau ilogice, care să ne justifice existența. E ușor să accepți că există un Dumnezeu, care a creat tot și veghează peste toate, ne ajută la greu și are grijă de noi. Că diferențele între oameni sunt cauzate de astre, că există ceva după moarte, că totul are un sens în univers… Știi ce e greu să accepți? Realitatea. Spune-le că totul e guvernat de haos, să vezi atunci reacții negative. Nu-ți cer să le explici că viața e scurtă și neînsemnată și moartea e sfârșitul absolut, sau că doar șansa face diferența între cineva care are totul și cineva care n-are nimic, și nu se va face nicio compensare, nici în lumea asta, nici în vreuna viitoare. Îți cer să le spui ceva ce vor să audă, să-i faci să creadă ceva ce cred deja. Au doar nevoie de voci care să le-o repete, și vocile acelea vor avea doar de câștigat.

— Mi-ar plăcea să fiu una dintre vocile care are de câștigat, destul am fost și pierzător și înjurat… Trebuie să recunosc că discuția asta a mers mult mai bine decât m-așteptam. Venisem pentru consiliere emoțională, dacă plec de-aici cu un job, ies sigur mai câștigat, precum vocile tale.

— Pot să-ți dau și sfaturi, dar nu cred că ai nevoie. Mi-a povestit fratele tău despre incident, n-ai ce să faci, se întâmplă… Nu ești căsătorit, nu ai copii… nu e o dramă. E neplăcut, acum, pe moment… o să treci peste. Meseria ta e să manipulezi sentimentele altora, Dinule, nu te lăsa tu însuți manipulat de ele.

— Nu sunt așa sentimental…

— Atunci judecă la rece. Ia decizii raționale, gândește-te ce e în avantajul tău. Crezi că nu mai găsești una ca ea? Păstreaz-o. Spune-i că o ierți, că îi mai dai o șansă, spune-i orice vrea să audă, să se întoarcă la tine și s-o poți controla. Crezi că găsești mai bine? Las-o să plece. Ești tânăr, inteligent, dacă faci și ceva

bani, n-o să mori singur.

— Poate găsesc alta, poate nu, habar n-am. Știu doar că vreau liniște, mai mult decât orice altceva. M-a înșelat, m-a mințit… cu ea n-o să mai am liniște niciodată. Sunt destui în juru' meu în care n-am încredere, n-am nevoie de încă unu'.

— Bine spus… Te deranjează mai tare că te-a înșelat cu un prieten?

— Nu știu… nu cred. Mă deranjează separat, și ea, și el. Amândoi m-au trădat. Deși în el n-aveam încredere oricum. E un om cu moralitate zero.

— Moralitatea e un concept relativ.

— Când i-o tragi iubitei prietenului tău cel mai bun, cred c-ai o imoralitate destul de absolută… Recunosc, poate sunt puțin ipocrit. Dacă îi făcea asta altuia, unui necunoscut, chiar și unui cunoscut, sunt sigur c-am fi râs de el împreună. Însă mi-a făcut-o mie… nenorocitu'. Mi-e greu să trec peste. Știam că e o javră fără scrupule, am știut mereu și nu m-a deranjat, dar trebuie să existe o limită. Nici lupii nu se sfâșie între ei.

— Cât timp e hrană pentru toți. A văzut ceva ce și-a dorit, s-a repezit și l-a luat, nu-l poți judeca pentru asta. Faptul că acel ceva era al tău e o simplă coincidență. Trebuie să judeci la rece, ca și în cazul ei. Crezi că îți mai poate fi util, sau nu. Deja știi că nu poți avea încredere în el, poate fi un avantaj.

— Nu mai cred în nimeni… nu mai cred în bine…

— Nici nu trebuie. Binele și răul sunt convenții între oameni, reguli inventate să nu ne omorâm între noi, să nu dispărem ca specie. E vorba de altceva aici. Întotdeauna, orice acțiune va avea pierzători și câștigători. Nu există bine absolut, cum nu există daună totală. Să salvezi un om nevinovat de la moarte e un bine pentru el, familia lui și încă trei prieteni. Dar, din cauza ta, cineva o să aibă un job mai prost, altul o nevastă mai urâtă, o firmă de servicii funerare, profit mai puțin… Unii

câștigă din război și dezastre, alții pierd când vine camionul cu ajutoare.

— Și ce ar trebui să-nțeleg?

— Că nu există binele tuturor, doar binele tău. Că prietenul tău nu te-a trădat să-ți facă ție un rău, doar să-și facă lui un bine. S-a întâmplat să-i stai în cale.

— În mod surprinzător, părea destul de afectat când l-am confruntat. În cazul în care nu e cel mai bun actor din lume, chiar îi părea rău.

— Poate fi doar o empatie de moment, o au și psihopații. Te vede suferind lângă el, ca o consecință a faptelor sale, și subconștientul îi transmite că a greșit.

— A fost ceva mai puternic de-atât. Nu poți mima așa bine șocul.

— Înseamnă că e real. N-a prevăzut cât de tare o să te afecteze, cât de vinovat o să se simtă. În sinea lui, poate spera că vei fi ca el, profund imoral, fără scrupule, și-o să accepți s-o împărțiți amândoi, fără să vă sfâșiați între voi, ca o haită.

— Cred că-l cunoști mai bine decât mine…

— Odată ce ai ajuns să cunoști oamenii, descoperi că sunt toți la fel. Îi împarți doar în slabi și puternici. Tu nu ești ca el, Dinule, neputincios în fața propriilor instincte. Tu îi manipulezi pe cei ca el, să acționeze în interesul tău. Dacă vrei să-l păstrezi ca prieten, e decizia ta, dar n-o lua pe baza resentimentelor. Gândește-te ce ai de câștigat din relația cu el, dacă e suficient să merite deranjul.

În loc să se pronunțe asupra rezultatului unui astfel de calcul de rentabilitate, Dinu se rezumă la a-și studia interlocutorul în liniște, intrigat de dubla lui personalitate, demnă de filme cu final neașteptat. Acest om cu statură impozantă și părul pieptănat pe spate, aranjat impecabil, care vorbea cu ardoare despre principiile creștine, cu doar câteva

ore în urmă, se transformase acum într-un afacerist cinic, gata să exploateze slăbiciuni pentru profit. E firesc să presupui că fața lui adevărată este cea de a doua, fiindcă nu te poți preface mai pragmatic sau mai inteligent.

— Mă privești de parcă încă nu te-ai decis asupra mea, încercă Fratele David să-i citească gândurile.

— Într-un fel… E doar a doua oară când te văd și trebuie să recunoști și tu că e o mare diferență, față de prima.

— De formă, nu și de esență. Întotdeauna spun ce vrea publicul să audă, am încercat să-i conving și pe ei, și pe tine. Desigur, a fost necesar să folosesc alte cuvinte, să vorbesc cu fiecare pasăre pe limba ei. Sper că am reușit…

— Cu mine ai reușit… de ei nu știu, pare totuși mai ușor.

— Nu chiar, cu tine pot fi mai… tranșant. Avem un interes comun, e suficient să-ți prezint lucrurile așa cum sunt și ar trebui să înțelegi. Cu ei trebuie să le cosmetizez puțin, să le transmit că sunt omul care deține, deja, ce vor ei să obțină.

— Și e greu să intri în pielea personajului?

— Cine a zis că e un rol? Sunt tot eu și acolo, pe scenă, la fel de autentic ca cel de acum, care vorbește cu tine.

— Înseamnă că ești doi oameni extrem de diferiți.

— Sunt orice e nevoie.

— Și crezi în toată filosofia aia din predică, în Dumnezeu? Sau crezi în ce e nevoie?

— Asta nu contează, Dinule. Dacă eu cred sau nu în Dumnezeu e puțin important. Scopul e ca oamenii care cred în El să creadă și în mine.

CAPITOLUL XXIII

Duminică 14:00 – Momente de rătăcire

Gospodina casei se întoarse din bucătărie cu un teanc micuț de farfurii, pe care le distribui, una câte una, în dreptul celor trei scaune așezate în jurul mesei. După ce termină de aranjat, își mută atenția către oaspetele din colțul camerei, tolănit într-un fotoliu confortabil. Cu privirea pierdută în tavan și corpul inert, părea un om cu mintea departe, măcinat de probleme și responsabilități.

— Imediat e gata masa! își anunță Adina cumnatul, ca nu cumva incertitudinea culinară să-l mai apese și ea.

— Nu e nicio grabă, stai liniștită. Și-așa mă simt prost că v-ați deranjat pentru mine, nu era cazul… Mulțumesc că m-ați invitat.

— Ei, nu e niciun deranj. Trebuie să mâncăm, oricum, și noi, nu? E doar încă un scaun la masă. Și nu puteam să te lăsăm singur, acum, în perioada asta… Mi-a povestit Andrei…

— Da, e dificil.

— Te cred! Numai tu știi ce e în sufletul tău… Nu înțeleg cum pot unele femei să facă așa ceva… În fine, nu e locul meu să le judec. Are Dumnezeu grijă de tot și toate.

— Absolut! O să ardă în flăcările iadului pentru ce mi-a făcut! Și eu o să mă lăfăi în paradis, cu șapte virgine, sau câte primesc ortodocșii.

— Da... e bine să gândești pozitiv, constată ea, ușor bulversată de optimismul bizar al lui Dinu, de tip extremist religios.

— Să nu mai vorbim despre ea. Totul are un echilibru: prietena m-a înșelat ca o zdreanță, dar uite ce familie minunată am.

— Așa este, confirmă Adina, cu un zâmbet cald, încântată, peste măsură, de un asemenea compliment.

Se retrase grăbită spre ușa sufrageriei, cu un sentiment de mulțumire că oaspetele se află într-o dispoziție destul de veselă, date fiind condițiile. Deși nu e niciun prilej de sărbătoare, măcar temerile pentru o eventuală sinucidere sunt complet nefondate.

Mult mai puțin satisfăcut de conversație, Dinu reveni cu privirea la tavanul alb, de unde spera să obțină un răspuns la dilemele sale. Să apară, dintr-odată, deasupra capului său, un scris cu vopsea neagră, care să-i spună exact ce să facă, ar fi, desigur, ideal. Dar, din păcate, astfel de mesaje supranaturale, venite din altă lume, nu le apar tuturor, doar celor cu grave afecțiuni psihice. De aceea, folosea peretele orizontal al camerei ca mijloc de concentrare, precum muzica liniștitoare din timpul unei ședințe de hipnoză.

Până acum, nu reușise să facă vreun progres și să tragă vreo concluzie, alta în afara celei că a fost o greșeală să accepte invitația lui Andrei, de a veni la masă. Să-și petreacă prânzul cu un cuplu de sectanți îndrăgostiți, care au ca teme de discuție favorite iubirea, familia, religia și viitorul lor copil, nu e deloc sănătos pentru starea lui de spirit. Dacă cu din ăștia e plin și raiul, mai bine în infern, cu Luca și Irina, în ultimul cerc, al trădătorilor.

— Am auzit că ți-ai revenit, îl abordă, deodată, fratele său, din pragul ușii. Deși, cu tine, e greu de zis când glumești și când

vorbești serios.

— Eu sunt serios mereu, doar că, câteodată, oamenii râd de ce zic.

— Cum a mers cu Fratele David? Presupun că are și el un merit aici.

— Are, are… ne-am înțeles bine. Pune lucrurile într-o perspectivă interesantă. E ceva mai… practic, decât pare la prima vedere.

— Eram sigur că o să vă potriviți. E un om foarte deștept, știe cum să vorbească cu oricine. Nu vreau să-mi spui ce sfaturi ți-a dat, dar sunt sigur că o să te ajute. Ascultă-l, Dinule! O dată în viață, ascultă și tu vorbele unuia mai bătrân și mai înțelept. N-o să-ți pară rău.

— Tu așa ai făcut?

— Am avut și eu momente de rătăcire, nu e un secret… Singur n-aș fi reușit să trec peste ele, să ajung aici, un om fericit, împlinit. Acum câțiva ani, eram în aceeași situație ca și tine… mă refer la griji, la îndoieli… nu te gândi că Adina… Doamne, ferește, nu…

— Nu mă gândesc, mă… Cum aș putea să mă gândesc la așa ceva!? Tu ești fratele cel bun și prevăzător, tu știi să le alegi, n-avea cum să ți se întâmple ție.

— N-am zis asta, Dinule, i se putea întâmpla oricui. Eu am avut noroc să dau peste o femeie ca ea. Poate o să dai și tu, mai ai timp suficient.

— Încerc… Tu de ce crezi c-am venit cu tine la o adunare din-aia? Să-L descopăr pe Dumnezeu? Am sperat c-o să cunosc și eu o sectantă, ca tine… una cuminte, gospodină. Și uite, nu s-a legat nimic.

— Nu poți să-ți pierzi speranța, așa, imediat. Mergem și sâmbăta viitoare!

— Să vedem… nu promit, a fost destul de plictisitor.

— Trebuie să vii cu inima deschisă, altfel nu poți înțelege Cuvântul Domnului. Cei care stau în ignoranță, în ignoranță vor rămâne.

— Află că Fratele David nu e de aceeași părere cu tine, el crede că-nțeleg foarte bine. Chiar mi-a oferit un job, vrea să fiu mâna lui dreaptă, să scriu textele voastre sacre.

— Dinule, asta e nemaipomenit! E exact ce ai nevoie! Presupun că ai acceptat…

— Încă nu, mă mai gândesc. Nu e așa ușor… Tu ce crezi că fac eu, vând cartofi? Strâng taraba și-am plecat? Am și eu o funcție, responsabilități… o carieră, am putea spune. E o decizie grea, am multe de pierdut.

— Da, da, bineînțeles… ai dreptate. Dar eu sper să accepți. E o ocazie incredibilă, e perfect pentru tine. Pasiunea și talentul tău, să le pui în slujba Domnului, în loc să scrii porcăriile alea desfrânate, te-ar salva, Dinule. Te asigur că ai fi mai împlinit și mai optimist.

— Și Fratele David a fost destul de convingător, deși a adus alte argumente…

— Ai dreptate, îl aprobă, din nou, Andrei, cu un zâmbet larg și sincer. Ce nerozie din partea mea! M-am bucurat prea tare și m-a luat gura pe dinainte. Nu te mai presez și eu, sunt sigur că Fratele David ți-a explicat totul, mult mai bine decât mine. Mă duc să văd ce se întâmplă cu mâncarea.

După ce fratele său porni spre bucătărie, la fel de mulțumit ca și jumătatea feminină a cuplului, Dinu se întoarse la problemele lumești, de această dată, cu o atitudine mai detașată.

Oare vede lucrurile limpede, sau e orbit, precum Andrei, de prejudecăți și reguli inventate de alții? Deși societatea îi impune să fie furios și se așteaptă de la el ca descoperirea să-l devasteze, dacă își evaluează sentimentele cu sinceritate, se

poate spune că deja a trecut peste. Despărțirea de Irina, într-adevăr neplăcută, era, până la urmă, inevitabilă. Relația s-a tot destrămat, puțin câte puțin, în fiecare zi, ca celebra pânză de păianjen pe care se tot urcau elefanții. Trebuia să împiedice animalele grase la timp, nu să plângă acum, când, în mod previzibil, pânza s-a rupt.

Se mai frământă pentru câteva clipe și apoi scoase telefonul mobil, dintr-un buzunar al pantalonilor, cu o ezitare palpabilă, de parcă urma să-și programeze o vizită la proctolog. Accesă agenda, căută numărul fostului său coleg de facultate și, după ce îl găsi, se opri puțin, cu privirea fixată în ecran. După un oftat puternic, apăsă butonul de apelare și își lipi aparatul de urechea dreaptă.

— Salut, Traiane. Te deranjez?

— Aș vrea eu! Din păcate, noi, ăștia tineri, nu prea avem clienți la meditații. Trebuie întâi să ne construim o reputație… sau să lăsăm mulți corigenți.

— Atunci construiește-ți reputația că lași mulți corigenți.

— Știi sentimentul ăla, când intri într-o cameră și toată lumea te urăște?

— Hmm, nu…

— Nici eu, și aș vrea să rămână așa.

— Te înțeleg. De obicei, îl am pe ăla, când intru într-o cameră și îi urăsc eu pe toți. N-aș vrea să fie invers, sunt foarte mulțumit de el.

— Dinule, cu negativismul tău, întotdeauna mă faci să mă simt mai bine. Spre deosebire de Luca, care doar mă deprimă… cred că e chestie de nuanță. Aș putea spune că ești un Luca mai agreabil… Ceea ce, recunosc, nu zice multe. Dacă mă gândesc puțin, cu toții suntem, într-un fel, o variantă de Luca mai agreabilă.

— Tocmai tu să-l vorbești de rău… Ești singurul om cu care

se poartă frumos.

— Eh, crede că sunt legătura lui cu copilele, că o să-i fac cunoștință cu elevele mele. Zice că nu pățește nimic, că n-are o poziție de încredere față de minore, ba chiar aveau toate motivele să n-aibă încredere în el.

— Și-așa e?

— Nu sunt avocat, dar cred că da. Cam pe acolo e legea…

— Al dracu', învață și drept penal, doar să pună mâna pe ele. Apropo de Luca, de-asta te-am sunat…

— Știu, știu, am presupus. V-ați răzgândit și vreți să veniți la teatru. A fost ieri, îmi pare rău. Dacă te face să te simți mai bine, piesa e slăbuță, merită numai pentru actori. Mergem sâmbăta viitoare la alta.

— Am deja planuri… Trebuie să mă duc cu frate-meu la o adunare de-a lui, n-am cum să lipsesc.

— Păcat. Doar pe Luca, fără tine, nu-l iau. Nu rezist două-trei ore singur cu el.

— Da, da, i s-a mai spus… Poți să-mi dai număru' lui de telefon? L-am șters din greșeală…

— Cred că universul încearcă să-ți spună ceva… Ți-l dau imediat, stai să-l caut în agendă… Nu vă întâlniți, oricum, mâine, la prânz?

— Probabil, nu sunt sigur. Când am vorbit ultima dată, vineri, m-am exprimat destul de neclar.

CAPITOLUL XXIV

Duminică 20:30 – Pact cu diavolul

Barmanul îi turnă o jumătate de pahar de whisky clientului cățărat pe un scaun cu picior lung, adăugă două cuburi de gheață și apoi apucă banii deja așezați pe tejghea. Cu privirea pierdută între sticlele expuse pe rafturi, Dinu se dezmetici greu și observă, după mai bine de zece secunde, că a fost servit. Ridică recipientul de sticlă în dreptul gurii și își înmuie buzele în lichidul arămiu. Dezamăgit de temperatura băuturii, o coborî, la loc, pe suprafața lucioasă de lemn.

În timp ce aștepta ca apa solidă să se topească, admirând ceilalți tovarăși de pahar, soneria telefonului mobil îi atrase atenția spre obiectul luminos din fața lui. Glisă ecranul sensibil la atingere și îl lipi de ureche.

— Da…

— Ce faci, Dinule? veni imediat vocea entuziastă a lui Marian, care nu aștepta răspuns. Am vești foarte tari! Și când zic eu tari… sunt tari. Ești pregătit?

— Da…

— M-au sunat băieții, gata, te publicăm. Luni semnăm contractu'. Ce zici de-asta?

— Serios!? exclamă scriitorul, cu uimire sinceră. Abia v-am trimis cartea… cred că vineri. Au și citit-o!? Și te-au pus să mă suni azi, duminică?

— Dinuleee, ce ți-am promis eu, băiatule? Ți-am zis că nu ne-ncurcăm cu formalități, că ne mișcăm mai repede decât toți ceilalți… Te-am mințit eu vreodată? Gata, am rezolvat-o, mâine-poimâine e în librării. He! He! Editura Odin, ține minte numele, o să fim lideri de piață, cea mai cunoscută editură din România. Te facem și pe tine cunoscut, stai liniștit.

— Trebuie să recunosc, m-ai surprins într-un mod foarte plăcut. E prima veste bună pe care o primesc de… de mult timp. Am avut o săptămână groaznică, n-are rost să intru în detalii. Se pare că s-a terminat cu bine.

— Dacă nu eu, atunci cine? He! He! Dinule, ți-am zis că…

— Merci pentru veste, dar tre' să-nchid, îl întrerupse brusc norocosul autor. Sunt într-un bar, așteptam pe cineva și tocmai a sosit.

— O domnișoară, presupun… He! He! Bine, te las să-ți sărbătorești succesul. Ne auzim luni. O seară minunată!

— Și ție, Marian, și ție…

Închise telefonul și îl așeză pe tejghea, exact când Luca ajunsese la doar doi pași de el, indecis dacă să-i întindă mâna sau nu. După o clipă de ezitare, se hotărî să-și încerce norocul și ridică brațul în dreptul lui Dinu, care i-l strânse ferm, ca unui om respectabil. Îl lăsă pe nou-venit să ocupe un scaun înalt de lângă el și apoi îi mărturisi:

— Mă mir c-ai apărut…

— Nu puteam să te refuz, ai ales un loc public.

— Ce dracu' ești îmbrăcat în halu' ăsta? Ce-i ăla pe tine, ești în trening?

— Da… Mi-am luat niște haine mai de sacrificiu. M-am gândit că poate devii violent, mă târăști prin noroi, cine știe…

— Prevăzător ca-ntotdeauna. Bine… aproape.

— Vrei să-ți zic iar că-mi pare rău? M-ai chemat să mă certi? Ți-am explicat deja cum s-a ajuns aici. A fost adevăru', nu mai

am altceva. Trebuia să nu m-ating de Irina? Da. Sunt un prieten oribil și un idiot care nu se poate abține. De ce nu ți-am zis acu' luni de zile? N-am găsit puterea. Când ești spânzurat c-o funie de gât, știi c-o să mori, dar n-o strângi și tu mai tare. Ești mulțumit?

— E mult spus, n-aș folosi chiar un asemenea termen. Totuși, date fiind condițiile, mă simt destul de bine.

— Am presupus de când m-ai sunat.

— Da… m-am tot gândit zilele astea, în lipsă de alte activități. Am decis că nu pot să vă urăsc pe amândoi, deja urăsc prea mulți oameni. Așa că, dintre voi, am ales doar unu'.

— Și ai ales-o pe ea!? Mă simt flatat… e chiar romantic, într-un mod gay.

— Nu, nu… te-am ales pe tine. Vezi tu, Luca, am știut mereu că nu ești o persoană de încredere și că n-ai o personalitate plăcută. Singuru' motiv pentru care cineva ar căuta compania ta e ca să râdă la lucrurile absurde și ofensatoare pe care le zici. La urma urmei, am primit doar ce-am meritat. Deci, ura pe care ți-o port nu ne schimbă cu nimic relația. Mă voi simți în continuare un om mai bun, după fiecare discuție cu tine. Față de Irina însă încă mai am sentimente, pozitive mă refer. De-aia nu mai pot s-o văd, mai mult mi-ar face rău, și cred că și ei.

Explicația laborioasă, cu privire la psihologia trădatului, îl făcu pe Luca să mediteze asupra cuvintelor auzite. Își comandă și el un whisky, cu aceeași expresie de concentrare pe chip, și o menținu până când barmanul îl servi. După ce luă o gură de alcool, concluzionă, ținând paharul strâns în mână:

— Bă, n-am prea înțeles… da' e în regulă. Accept condițiile tale.

— Nu ți-am pus nicio condiție…

— Cu atât mai bine. Deja am dovedit că nu sunt în stare să respect nimic.

— Și, acu c-ai binecuvântarea mea, ce-ai de gând cu Irina?

— Nu știu… chiar nu știu… Adevăru’ e că m-ai salvat de la moarte. A doua oară. Prima dată că nu m-ai ucis când ai aflat și acu’ înc-o dată. Ai fost atât de dur vineri, încât nu i-ai dat nicio speranță. A trebuit să se poarte frumos cu mine, i-a fost teamă că ne pierde pe amândoi. Altfel eram terminat…

— Ha, n-aș fi zis. Sincer să fiu, și eu credeam că-ți iei un cuțit în gât, sau măcar o furculiță.

— Da, da… Din fericire, la femei, frica de singurătate e mai puternică decât orice alt sentiment. Chiar m-a întrebat dacă, după tot ce s-a întâmplat, nu mi se pare că universul ne spune că vrea să fim împreună.

— Interesant. Și ce crezi, vrea?

— Nu, cred că suntem doi nenorociți și ne meritățm unu’ pe celălalt. Asta i-am zis și ei.

— Romantic…

— Eh, momentan îmi permit orice. Oricum, viitoru’ nu sună bine. Îmi dau seama că e o măgărie din partea mea să-ți spun asta tocmai ție, dar după discursu’ ăla frumos, parcă mi-ai dat curaj… Îmi convenea cum funcționa relația cu ea, când voi încă erați împreună. Se ascundea de tine, mă suna rar, mai dădea câte un mesaj, din când în când… ne vedeam de vreo două ori pe săptămână, poate mai puțin. Acum cred c-o să devină sufocantă. Deja mi-a zis ceva de măritat și copii.

— E unu’ din subiectele ei favorite de discuție.

— Cu mine nu era, până acum… Știi ce fobie am de chestiile astea, cum nu suport să văd femei însărcinate sau alăptând.

— M-am dat eu la o parte să te desparți și tu de ea? Dacă aveai revelația asta acu’ o lună, poate nu aflam nimic niciodată. O făceai fericită.

— A fost altceva înainte, ți-am mai zis, n-aveam cum s-o părăsesc. Am făcut un pact cu diavolu’, nu poți să-ți ceri sufletu’

înapoi, nu faci decât să-l enervezi.

— Cu diavolița, vrei să zici.

— Mda, tu o cunoști mai bine.

Luca dădu pe gât paharul de whisky și apoi ceru imediat încă unul. Simțindu-se obligat de etichetă, Dinu îl imită în tăcere. Înainte să poată scoate portofelul pentru a plăti, prietenul său achită ambele băuturi, făcându-i, cu mâna, un semn de nedeslușit.

— Merci, Luca, acu' suntem chit.

Neimpresionat de faptul că tocmai și-a răscumpărat toate greșelile, clientul generos rămase pe gânduri, reflectând adânc, cu ochii pe fundul paharului. Până la urmă, își făcu curaj și reveni în conversație:

— Mie nu-mi plac copiii, mă, n-am ce să fac. Câteva minute să mă joc cu ei, așa, merge, ca la grădina zoologică. Dar mai mult devine obositor. Cred că n-am intelectul necesar să mă-nțeleg cu copiii, suficient de scăzut adică…

— Deși, ironic, îți plac copilele și societatea te consideră pedofil.

— Exact, exact… foarte frumos ai zis. Cred că, pe undeva, de-asta și-mi plac copilele. Nu doar pentru că arată mai bine, și la față, și la corp, sunt mai vesele și mai pline de viață. Mai e și chestia asta… nu se gândesc la viitor, trăiesc clipa… Nu știu ce să mai spun, mă, poate sunt eu ciudat. Nu am un creier normal… Filmele porno, mă, filmele porno m-au distrus. Mintea mea o ia razna imediat… În fine, să trecem peste. Apropo de copile, ai mai făcut ceva cu aia mică? Parcă văd că deja ai pus mâna pe ea și tot tu ieși mai câștigat din povestea asta…

— Are prieten. A așteptat până-n ultimu' moment ca să-mi zică. Am fost șocat, credeam că e moartă după mine… dracu' le mai înțelege…

— Copilele sunt idioate, mă, n-ai ce să le faci. Ele cred că-ți

face plăcere compania lor, c-aveți o relație de prietenie… n-au trecut prin viață, încă nu știu ce vor bărbații. Câteodată e un avantaj și reușești să le-o tragi, câteodată nu. Important e să-ți afli repede șansele, ca să nu pierzi prea mult timp.

— Eu, în sinea mea, încă mai sper. Mi se pare că se vede o șansă, o fantă de lumină. După ce i-am zis tot ce mi-a trecut prin cap, încă mai zâmbește când vorbesc. Știi cum se zice: Dacă o poți face să râdă, o poți convinge să facă orice.

— Nu se zice așa. A zis Marilyn Monroe… Marilyn Monroe era o zdreanță, ea chiar făcea orice, din proprie inițiativă. Ascultă-mă pe mine, îți zic din experiență. Pe toate le-am făcut să râdă, dar, procentual vorbind, pe foarte puține să facă și altceva… Mai ales anal. Tu crezi că le poți convinge să facă anal, așa ușor, doar pentru că le faci să râdă? Poate pe Marilyn Monroe…

— Eh, asta e, vedem. Dacă nu merge nici cu Simona, găsesc eu alta.

Luca îi aprobă optimismul, ridicând paharul gol ca pentru un toast, în timp ce îi cerea barmanului încă un rând. De data aceasta, prietenul său decise să abandoneze cursa și să își bea alcoolul în ritmul său.

— E greu, afirmă campionul, după ce se văzu cu o nouă porție de whisky. E greu, mă, ca niciodată. În vremurile astea să găsești una disponibilă, care nu te enervează, nu e nebună și mai arată și bine, e la limita imposibilului… Și astea care arată bine fac toate videochat. Toate, mă. Am un prieten care lucrează în industrie, e nebunie cu romăncele, sunt majoritare, pe toate site-urile. Mii, zeci de mii… dracu’ știe câte or fi. Practic, dacă vezi pe stradă una care arată decent, cam cin’zeci la sută face videochat… În fine, să trecem peste. Să vorbim despre ceva mai vesel, nu despre femei, că ne deprimă.

— Vrei să fac și eu ca Traian? Să te întreb cu cine votezi?

— Nu votez, mă, nu mă duc la vot. Poate doar dacă reușește vreunu' dintre ei să-mi stârnească ura, mă duc să votez contra lui. Eu n-am iubire, mă, doar ură. Pentru oameni și politicieni… Zi mai bine ce-ai făcut zilele astea, cât am fost certați.

— Am fost cu Andrei la o adunare, speram c-o să cunosc o sectantă care iubește diversitatea… I-am zis de tine și Irina, într-un moment de slăbiciune. Cred că și el are doar ură acum, mult mai mare ca a mea.

— Nu mă simpatiza, mă, nici înainte. Nu e tragedie. Ce-o să-mi facă? Îmi aprinde lumânări la morți?

— Au altfel de practici…

— Toate-s la fel. Sigur au și ei ceva pentru dușmani, aruncă pe mine niște blesteme, niște incantații. E lucru știut, mă. Ateii sunt mai toleranți decât creștinii.

— Tu nu pari. Dă-mi un exemplu de toleranță, a ta față de alte religii.

— Uite, pe frate-tău, deși e fanatic religios, îl urăsc din cu totu' alte motive.

— Bravo, mă, mai ai puțin și-ajungi ca Gandhi.

— Zi de sectante! Erau bunăciuni pe acolo? Te-a chemat vreuna la ea acasă, să citiți din Biblie împreună?

— Din păcate, nu. Dar m-a chemat un sectant.

— Bă, ești nebun!? Ăștia sunt gay friendly? Tocmai a devenit religia mea favorită.

— Nu chiar. M-a chemat în interes de serviciu. E un fel de șef al lor, un fel de Preafericitu'. Mi-a oferit un job. Vrea să-i conduc mașina de propagandă, cică vede în mine un potențial lider spiritual. Bine, așa m-a păcălit și Cezar la început…

— Asta e o veste bună. Nu-i rău, nu-i rău deloc. Ca om de publicitate, te sfătuiesc s-accepți, așa se fac banii.

– Posibil… dar am o veste și mai bună. Ești pregătit să n-ai dreptate?

— Stai așa.

Luca turnă pe gât cel de-al treilea pahar și își făcu rost de un al patrulea. Luă o gură sănătoasă și din acesta, cam jumătate din conținut, și îi făcu lui Dinu un semn că se simte pregătit.

— M-a sunat Marian mai devreme. Când ai intrat tu în bar, cu el vorbeam la telefon. A zis că-mi publică romanu', cât de curând. Ce zici de-asta?

— Normal că ți-l publică… în alte condiții, te lăsa cu ochii-n soare. Chiar mă mir că vrei să lucrezi cu grasu' ăla, de ce l-ai alege pe el și editura lui fantomă, nu știu.

— Cum adică? Dacă n-am alte variante…

— Bă, tu vorbești serios? Nu știi?

— Ce să știu?

— Ești ziarist de scandal și nu citești presa?

— Zilele astea am avut altele pe cap, plus că vreau să-mi dau demisia. N-am stat cu ochii pe știri.

— Amuzant… A murit Ty Julius azi-noapte, accident de motocicletă, a intrat direct într-un parapet. Cel puțin la prima vedere, cică era și rupt de drogat, e posibil să fi murit de supradoză înainte. E nebunie pe la știri, doar despre asta au vorbit toată ziua. Și, din când în când, mai bagă câte-un citat din articolu' tău. Ești vedetă, mă. Îți zic ăștia: „ziaristu' care i-a prezis moartea lui Julius." Ciudat că nu te-au asaltat cu telefoanele, probabil că te ține Cezar numai pentru el… Deci, de-asta vrea grasu' să te publice, că ești vedetă acu'. Bine, nu ești superstar, dar pe domeniu' ăsta, al scrisului, mai bine de-atât nu se poate.

După ce ascultă întreaga poveste a modului în care și-a căpătat faima, cu o expresie calmă, de parcă viața lui n-ar fi fost influențată în niciun fel, Dinu ridică paharul de whisky din fața sa și îl turnă pe gât. Reveni cu privirea către Luca, la fel de relaxat, și îi aminti:

— Eh, știi cum se spune: În fiecare zi moare un celebru.

— Știu… Totuși, acu’ te privește direct. Nu pari deloc entuziasmat.

— Nici nu sunt. Problema e că mi s-au deschis prea multe oportunități deodată, nici nu știu ce să aleg. Aș putea să continui și în presă, aș putea să accept jobu’ ăla, mi se publică și cartea…

— Literatură, religie și presă. Omul care le poate face pe toate. Care e secretu’?

— Sinonimele. Scrii mereu același lucru, dar folosești alte cuvinte, bagi sinonime.

Mulțumit de concluzia sa, Dinu îi făcu semn barmanului să-l mai servească cu un whisky. Deși era celebru acum, nu era chiar atât de celebru, încât ziarele de scandal să-i facă poze cum se întoarce beat acasă. Totuși, din pricina notorietății sale peste medie, se simți nevoit să-și înfrâneze dorința arzătoare, care pusese stăpânire pe el încă de când îl văzuse pe Luca intrând în bar, aceea de a-i sparge un pahar în cap.